

Em Là Của Anh, Bây Giờ Và Mãi Mãi

Contents

Em Là Của Anh, Bây Giờ Và Mãi Mãi	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	21
11. Chương 11	22
12. Chương 12	24
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	40
19. Chương 19	42
20. Chương 20	44
21. Chương 21	46
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	52
25. Chương 25	53
26. Chương 26	56
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	64
30. Chương 30	67
31. Chương 31	70
32. Chương 32	75
33. Chương 33	76
34. Chương 34	78
35. Chương 35	81
36. Chương 36	83
37. Chương 37	86
38. Chương 38	88
39. Chương 39	90
40. Chương 40	92
41. Chương 41	94

42. Chương 42	97
43. Chương 43	99
44. Chương 44	101
45. Chương 45	103
46. Chương 46	105
47. Chương 47	108
48. Chương 48	110
49. Chương 49	113
50. Chương 50	116
51. Chương 51	118
52. Chương 52	120
53. Ngoại Truyện 1	122
54. Chương 53	125
55. Chương 54	128
56. Chương 56: Chương 55 - End	130
57. Chương 57: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân	132
58. Chương 58: Ngoại Truyện 3	135

Em Là Của Anh, Bây Giờ Và mãi mãi

Giới thiệu

Hai năm trước, vòng quay của số phận đã được họ khởi động. Cô yêu anh, anh không nhận ra. Cô k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-cua-anh-bay-gio-va-mai-mai>

1. Chương 1

Sau khi đỗ vào lớp 10A1 – lớp chuyên của trường cấp III Minh Dương, Thúy Quỳnh được ngồi với cô bạn thân đã học cùng cô suốt chín năm học trước. Đó là Anh Thư. Vì ở gần nhà nhau nên có bí mật gì Quỳnh cũng bị Thư moi cho bằng hết. Nhưng nhỏ không phải là người hay mách lẻo nên bí mật của hai đứa thì chỉ có hai chúng nó biết mà thôi !

Giờ giải lao tiết 1 ...

Quỳnh miên man suy nghĩ: “ Tại sao mình lại thích hấn nhỉ ? Hồi lớp 9, mình là một trong những người...ghét hấn nhất mà ! Tên Hoàng chết tiệt ”. Hoàng ! Đúng - người Quỳnh đã có cảm tình, nếu như không nói là iu !

“Bà cụ non, lại nhớ hấn hả ? Thôi, thôi, bà ơi ! Bà quên ngay “hấn” đi ! Nhìn hấn kìa, lũ con gái cứ bu đầy ra đây như ... như kiến ý ! Còn hấn thì cười toe toét như là của gái hahaha...” Anh Thư bỗng từ đâu chạy đến vỗ vai làm Quỳnh thót tim.

“Bà biết gì mà nói !”

“Làm sao tui không biết được !”

Quỳnh ngó người, rồi kéo Thư lại gần, thì thầm vào tai nhỏ :

“Khe khẽ cái mồm bà thui! Tui không muốn ai biết chuyện này đâu !”

“Vâng vâng, tôi biết rồi, thưa bà, tui không nói nữa là được chứ gì !”

Thư chạy tốt đi chơi. Còn Quỳnh vẫn mãi mê ngắm “người trong mộng”. Cô cảm thấy chối tai khi nghe những lời ngọt ngào của mấy đứa con gái hám zai đẹp

“Hoàng ơi, cậu đẹp trai quá, lại học giỏi nữa, thử hỏi chúng tớ ai mà không thích cậu được chứ ! hihhi...”

“Ừ, ừ, đúng, ngay cả tớ mà cũng phải thích nữa là ! ngay cả cái tên của Hoàng cũng đẹp, Vương Thiên Hoàng. Cái tên hay tuyệt!”

Những câu nói đó như sát muối vào tim Quỳnh. Cô chợt hiểu, trong lớp 10A1, mình chẳng là gì cả. Mặc dù, nếu nói về đức tính và sắc đẹp thì Quỳnh phải đứng thứ...bốn , năm trong lớp. Thế mà chưa thấy có chàng nào để ý.

Tùng ! Tùng ! Tùng! Tiếng trống báo hiệu tiết 2 đã đến mà cô vẫn ko hay biết gì...

“Nè, nè! Bà ko mau lấy sách vở ra học à? Quỳnh, bao giờ bà mới thôi mơ mộng về hán đây!”

“Cảm ơn bà đã nhắc nhở !”

Và bây giờ, xét về học tập thì Quỳnh phải đứng thứ...ba trong lớp, vì người đứng đầu bảng tất nhiên là Hoàng, người thứ hai là Vũ Khải Minh. Hai chàng này được coi là hotboy của lớp khi đứng trước con mắt của tụi con gái.

...Thời gian trôi, liệu tình yêu có lớn lên?...

Chiều 24/12, các girl của lớp 10A1 lũ lượt cầm trong tay một món quà chạy về phía Hoàng, một số khác chạy về phía Minh. Ai cũng hớn hở, hạnh phúc khi hai hotboy đã nhận quà. Còn trong ngăn bàn của Quỳnh và một số ngọc nữ khác đầy ắp những hộp quà nhỏ nhỏ, xinh xinh. Nhưng Quỳnh chẳng quan tâm, cô vẫn chăm chú nhìn Hoàng. Tay cậu ta cầm 1 hộp quà cỡ ... bình thường đi về phía cô. Ngạc nhiên chưa? Hoàng sẽ tặng quà cho cô sao? Thích thật!

Bỗng cậu ta quay ngoắt 90 độ...

2. Chương 2

Bỗng cậu ta quay ngoắt 90 độ, đi xuống bàn thứ tư, đưa món quà cho Thu Phương - ngọc nữ 10A1 – nổi tiếng xinh xắn và body chuẩn. Phương đỏ mặt, cười ngượng. Để đáp lại tình cảm của Hoàng, Phương mi vào má cậu, cậu nở nụ cười mãn nguyện. Các girl thì mắt trợn ngược lên ganh tị, ngoại trừ Quỳnh, Thư thì làm bộ ngạc nhiên như là không có gì.

Tận mắt chứng kiến cảnh ấy, Quỳnh đã buồn lại càng buồn thêm. Thư thì thầm:”rút lui đi, người ta có gà bông rồi mà “.

“ ...”

“Thưa quý cô, tôi có vinh dự được tặng món quà này cho cô không ạ ?”

“Hả?”

Giọng nói này...? Ngược mắt lên, Quỳnh giật nảy người khi thấy ...thấy... Vũ Khải Minh. Tay cậu ta cầm một hộp quà nhỏ nhỏ xinh xinh, được bọc rất cẩn thận, cùng chiếc nơ đỏ tươi cài trên góc trái của hộp. Cô cười, vẻ lưỡng lự:

“Minh, sao cậu lại...?”

“Ồ, đơn giản là tớ ...tớ có cảm tình với cậu. Tối nay cậu đi đón Giáng sinh với tớ chứ? Không có bài tập mà!”

Xung quanh bắt đầu bàn tán, có người còn ngất xỉu vì shock

“Ồ...ừm...cũng được!”

“Có thể cả Hoàng và Phương cũng sẽ đi đấy, mà cậu nhận quà của tớ nha, tớ mới tay quá kakaka”

“Ừ, cảm ơn cậu !”

Minh cười rạng rỡ - một nụ cười thiên thần mà nếu như girl nào không may nhìn thấy thì cứ gọi là đổ rầm rầm.

Tối hôm ấy...

“Quỳnh ơi, tớ tới đón cậu nha !”

“Ừm, thôi, mình tự đi cũng được !”

“Thui nào, đi 1 mình nguy hiểm lắm, với lại tớ đang đứng chờ ở trước cổng nhà cậu nè !”

“Ồ... thôi được rồi, đợi tớ chút xíu vậy !”

Cô tắt máy, chạy vội ra cổng, hai hotboy với hai chiếc xe điện một yên Seeyes đời mới nhất đang đứng trước cổng nhà cô. Mắt Hoàng đắm đắm nhìn cô, nhưng cô vội ngoắt tay đi chỗ khác. Minh cuống quýt:

“Lên xe đi Quỳnh!”

“Ừm...”

“Nào, đi thôi !”

Tại công viên Clover...

“Hoàng! Quỳnh! 2 người ngồi đây đợi tôi mua trà sữa nha !”

Minh chạy vội đi. Giờ chỉ còn lại cô và Hoàng. Để phá tan sự im lặng buồn tẻ, cô hỏi:

“Phương không đi được hả Hoàng?”

“Phương phải đi học thêm !” Hoàng lạnh lùng nói.

“Tiếc quá...”

Ít khi được nói chuyện với Hoàng, cô thấy hồi hộp và ngượng đến lạ lùng. Dưới ánh đèn, đôi mắt cô sáng long lanh như những vì tinh tú trên trời cao. Hoàng chợt bắt gặp ánh mắt ấy, lòng dâng lên một cảm xúc khó tả...

“Giá như anh gặp em trước lúc anh chưa có ai...giá như chưa từng yêu để không phải đau như vậy. Anh biết em trong lúc này...đau đớn khi phải xa anh...Nhưng hãy tin rằng rồi mai đây có người hơn anh...”

Tiếng chuông điện thoại của Hoàng bỗng vang lên, phá tan cảm xúc đang đến phần cao trào của hai người

“Phương à, có chuyện gì thế?”

Đầu dây bên kia vang lên một tiếng nói dịu dàng

“Hoàng ơi, cậu đón tớ được không? Tớ đi bộ về sợ lắm! Tụi mình sẽ cùng đi đón Giáng sinh ha!”

“Ừ, mình đến ngay!”

“Chỉ tụi mình thui nha!”

Hoàng liếc nhìn Quỳnh đang ngồi im thin thít, rồi ngập ngừng nói:

“Ừ, được rồi, tớ chiều ý cậu! “

Cậu nhờ cô xin lỗi Minh. Quỳnh gật đầu đồng ý, tuy thế nhưng trong lòng cô buồn tênh.. Ban nãy, cô đã nghe được cuộc điện thoại của Hoàng và Phương...

“Tôi mang trà sữa về rồi nè! Ủa, Hoàng đâu rồi, Quỳnh?”

“Cậu ấy có việc, nhờ tớ nhắn cậu là cậu ấy ”xin phép” về trước.”

“Biết ngay mà, tên này chỉ biết có bạn gái hấn thôi!”

Minh đưa cốc trà sữa cho Quỳnh rồi rủ cô đi dạo. Đang buồn, đi dạo là hay nhất. Nghĩ vậy nên cô khẽ gật đầu.

Nhưng kì lạ là cứ chốc chốc cậu lại xem đồng hồ, miệng lẩm bẩm :“Sao lâu đến giờ thế nhỉ?”. Lần xem cuối cùng cũng là lúc cậu nhóc “ra quyết định”

“Quỳnh, hãy nhắm mắt lại, đi theo sự chỉ dẫn của tớ nhé!”

Quỳnh ngờ vực, miễn cưỡng làm theo. Khi cô mở mắt ra cũng là lúc, đôi bạn trẻ đang đứng trên một phiến đá cao ngất ngưỡng . Cô sợ hãi, vì có thể sẽ ngã xuống bất cứ lúc nào.

Bỗng có một bàn tay ấm áp nắm chặt lấy tay cô:

“Cậu đừng sợ, đã có tớ đây mà! Đừng sợ gì ha!”

Không hiểu sao...cô lại không muốn dứt ra khỏi bàn tay đó. Cô thấy an lòng hơn khi có Minh ở bên.

Bất chợt...Bùm...Bùm...bùm...

Ngước nhìn lên, cô đã thấy ngay những màn pháo hoa đặc sắc, nhưng ấn tượng nhất với Quỳnh vẫn là một bông pháo khi bắn lên, hiện ra chữ: VŨ KHÁI MINH ĐỖ THÚY QUỲNH

“Quỳnh ơi...cậu...có...thích...không?” Minh ngượng ngùng.

3. Chương 3

Ngước nhìn lên, cô đã thấy ngay những màn pháo hoa đặc sắc, nhưng ấn tượng nhất với Quỳnh vẫn là một bông pháo khi bắn lên, hiện ra chữ: VŨ KHÁI MINH ĐỖ THÚY QUỲNH

“Quỳnh ơi...cậu...có...thích...không?” Minh ngượng ngùng.

“Tại...tại...sao ...cậu phải tốn công sức vì tớ như vậy? “

“À, tại...vì...tớ ...đã ..thích cậu...từ năm lớp 9 đó! “

“What ?”

Quỳnh bất ngờ trước câu nói của Minh. Thì ra, cô luôn có người “để ý” từ ...năm lớp 9. Buồn vui lẫn lộn - đó là cảm giác của cô bây giờ.

“Vậy...giờ chúng ta đi chơi trò chơi nha!”

“Ừ, cũng được!”

“Hôm nay vui quá, Hoàng nhỉ!” Phương hớn hỏ nói.

“Ừ, chúng ta đi công viên chơi nhé! Công viên Clover được không?”

“Công viên Clover á? Không, tớ không thích! Hay là đến công viên Beautiful Flowers nha!”

“What? công viên đó chỉ dành cho những cặp tình nhân thôi mà! “

“Ừ, chẳng phải chúng ta đang là tình nhân của nhau đó sao?”

“Thôi được rồi! “

“Thanks Hoàng nhiều nha! Let’s go! “

Cô vội kéo tay Hoàng đi. Bồng...

“Baby I don’t want...”

Lần này là chuông điện thoại của Phương

“Xin lỗi Hoàng, mình nghe điện thoại chút xíu nha!”

“Ừ, cậu cứ nghe đi! Mình không phiền đâu!”

Hoàng đành ngồi chờ. 1 phút, 3 phút, 5 phút, 10 phút,...Hix...hix...buôn gì mà lâu thế không biết. Hay là cô ấy xảy ra chuyện gì rồi !!! Phải mau đến xem thôi.

Từ chỗ Hoàng đang ngồi đến chỗ Phương đang đứng không xa lắm. Mấy trăm bước là tới liền...

Cô không hề hay biết Hoàng đang đứng ngay sau mình nên vẫn tiếp tục buôn chuyện:

“Vũ nè! Mình thích cậu rồi đó! Cậu nói chuyện ăn ý với mình ghê cơ !”

“Hihi...thật vinh dự khi hoa khôi 10A1 thích mình!!! “

“Vũ à! Nhanh chuyển về trường Minh Dương học đi nha! Trong mắt tớ cậu là số 1, tên Hoàng đó chả là gì với tớ cả!!! Hần thích tớ mới ghê chứ!!!hihihihi...”

“Tên này định cướp công chúa Thu Phương của ta hả? Vậy cậu xiêu lòng rồi chứ gì???”

“Không đời nào!!! Nhìn biết ngay cũng chỉ là thằng công tử bột thôi, chả làm nên hồn được cái gì đâu. Mình thật không hiểu nổi tại sao bọn con gái lớp mình lại thích nó chứ!!! Còn là hotboy nữa. Tớ nghĩ cậu mới là hotboy, nhỉ !!!”

...

Phương thấy nói chuyện đã lâu, sợ Hoàng nghi ngờ nên hẹn Vũ mai nói tiếp. Nhưng khi quay người lại, thì...Hoàng đang đứng ngay sau. Mặt cậu trở nên giận dữ...

“Ồ...Hoàng...”

“Sao cậu nói chuyện lâu vậy!!! Tớ chờ cậu này giờ, mà cậu nói chuyện với bạn nào thế? Vũ à, là bạn trai cậu???”

“Ồ...tớ...tớ...”

“Chúng ta chia tay thôi, tớ không muốn là kẻ phá hoại tình yêu của 2 người!!!Bye bye...forever...!!!”

“Đừng mà Hoàng, đó là tớ nói đùa thôi mà!!! “

“Nói đùa??? Cậu không phải giải thích!!!” Mặt Hoàng vẫn lạnh như băng “Hôm nay cậu hãy nhờ ”hoàng tử” Vũ của cậu đưa về nhé! Tớ về đây!”

Nói là về chứ thật ra Hoàng lại phi xe đến công viên Clover...

Chắc cô ta cũng chỉ mê tài sản nhà cậu thôi...chứ những lời cô ta nói, không có vẻ gì là thích cậu thật lòng cả...

Và có lẽ, Phương đã không hiểu: một khi động đến lòng tự trọng của các đấng mày râu thì đừng có mơ xin được tha thứ, ai gặp phải người dễ tính thì còn may!!! Haizzzzzzzzzz.... Nhưng, cô ả vẫn ko mấy may hối hận, vẫn chìm đắm trong tính đào hoa của mình...

“Cảm ơn cậu vì đã cho tớ một đêm Giáng sinh tuyệt vời!”

“Hi hi, không có chi, miễn cậu vui là đc rồi!...À, cậu đợi ở đây tớ đi lấy xe nha!”

“Ừ!” Quỳnh gật đầu

Trong khi hai người đang nói chuyện rất lãng mạn thì Hoàng lại đang đĩnh tai nhúc ọc vì điện thoại cứ reo inh ỏi, chỉ vì một người cứ gọi mãi, gọi hoài mà cậu không nghe máy, Cuối cùng, không thể chịu được nữa...

“Hoàng, tớ xin cậu, hãy tha thứ cho tớ, đó là lời nói đùa mà!”

“Cậu không phải giải thích!”

“Đừng, Hoàng, đừng tắt máy, nghe tớ nói đã !”

“Tại sao...tại sao tớ phải nghe cậu nói chứ! Tớ chịu đủ lắm rồi! Cậu im đi, đừng nháy máy cho tớ nữa! Kể từ giờ phút này, tớ không còn là bạn trai của cậu nữa, không liên quan gì tới nhau hết, đường ai nấy đi!!!”

Hoàng tức giận, nói to đến nỗi người đi đường ai cũng phải “ngước” con mắt lên nhìn làm hấn hơi ngượng...

“Hoàng, sao còn đứng đây, không đi với bạn gái à? Mà làm gì mà gào to vậy?” Minh và Quỳnh đã đứng sau cậu từ bao giờ...

“À ừ! Tôi đến thì thấy ba cậu ấy đón về rồi! Tôi quay về đây chờ hai người về cùng cho vui mà! Vừa này có bà nhân viên tiếp thị cứ mời tôi tham gia ủng hộ hộ hăng vở của công ty bà ta”

“Hahaha....tôi cho về cùng nhưng không được چرا luôn bạn gái tôi đâu đấy! Như thế là bắt cá hai tay đó!!!”

“Biết rồi, biết rồi tôi không dại gì động đến bạn gái ông đâu, làm ơn đi, đừng nhìn tôi với ánh mắt hình viên đạn đó nữa!!!”

“Hihihhi...hơ hơ hơ...hahaha... ông sợ à? Vậy tôi chuyển sang ánh mắt hình trái tim nha!!!”

“Nè, ông kết tôi đó hả??? Tôi biết mà, tại tôi đẹp zai quá, ai cũng phải ngước nhìn” Hoàng trả đũa “Thế bây giờ có định về không?”

“Ừ, đang chuẩn bị lên đường đây! Let’s go...home!”

Đó là kết thúc của một đêm giáng sinh đầy “lãng mạn”, trong tiếng cãi nhau “ngổm củ tỏi” giữa Hoàng và Minh, mà người nghe nhiều nhất lại là ...Quỳnh. Các cụ nhà ta nói quả không sai: trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.! Hixhix...tội nghiệp Quỳnh!!!

4. Chương 4

Sáng hôm sau...

“Nhìn nhỏ Phương kia! Được Hoàng tặng quà mà mặt vẫn buồn xo! Chắc có chuyện gì đây!”

“Mặc xác nó! Nó buồn thì chị em mình vui! Ai bảo nó lọt vào tầm ngắm của Hoàng cơ chứ!”

“Cả con nhỏ Quỳnh nữa! Nó dám tranh Minh với chị em mình! Nhưng tao không giận nó, tao chỉ tức con Phương thôi!”

“Ừ, tao cũng thế!”

.....

Tiếng trống vào học, mấy bà tám liền ngưng nói chuyện, đi về chỗ ngồi. Tiết học bắt đầu...

“Thầy giới thiệu với cả lớp, có hai bạn học sinh mới chuyển đến lớp ta! Đó là bạn Thế Vũ và bạn Anna!”

Cần nói thêm về hai nhóc này: Vũ là con nhà giàu, khá đẹp trai ăn chơi. Còn Anna là cháu cưng của hiệu trưởng trường cấp III Minh Dương, mới ở nước ngoài về. Làn da trắng, đôi môi hồng hào, mắt long lanh tuyệt đẹp, khiến chàng nào nhìn thấy là mê luôn, vì nhỏ xinh như búp bê vậy!!!

Sau đây là lời giới thiệu của hai nhóc:

“Xin chào các bạn, tớ là Hoàng Thế Vũ, thực sự là tớ bị ẩn tượng bởi bạn kia!” Vũ chỉ tay về phía Phương
“Mình ngồi cùng bạn nhé!”

“Hân hạnh được làm quen với bạn!” Phương đáp.

Hoàng cười nhạt, chắc đây là cậu Vũ nào đó mà hôm qua Phương nhắc đến. Haha...lại còn giả vờ không quen nhau cơ đấy!

Anna tiếp lời:

“Tớ là Anna Abuva, rất vui được làm quen với các bạn. Tớ muốn ngồi với bạn lớp trưởng, có được không?”

Trong lớp vang lên tiếng rì rầm bàn tán, cùng vs tiếng phản đối kịch liệt của các fans girl. Nhưng Anna bỏ ngoài tai, tiến về phía lớp trưởng - Hoàng ngồi.

Thầy giáo ổn định lại trật tự lớp rồi nói:

“Em nào muốn đổi chỗ nữa nào? Hôm nay thầy sẽ cho các em tự do chọn chỗ ngồi nhé”

“Ohhhh.....yeahhhh.....!Thầy tâm lý quá”

Cả lớp 10A1 sung sướng. Girl nào cũng muốn ngồi với Hoàng, ngoại trừ Quỳnh và Thư.

Minh chớp thời cơ chạy đến xin Thư nhường chỗ ình, để có thể ngồi với Quỳnh. Còn Thư thì đang sướng đỏ mặt vì được ngồi cùng Lý Minh Khang – một trong những hotboy của lớp, đẹp trai nhà giàu.

Giờ ra chơi....

“Hello, bạn là Đỗ Thúy Quỳnh phải không ?”

“Ừ. Còn bạn là...?”

“Mình – Anna Abuva, chắc mình không phải giới thiệu hén ?!”

Quỳnh mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Vậy cậu là ”bạn gái” của Vũ Khải Minh ?”

“Ồ...à...à...cũng có thể coi là như vậy !”

“Sao cũng được! Mà trông cậu hiền hiền nên tớ cho cậu biết bí mật này nhé, chỉ mình cậu thôi ! Không nói cho ai hết? Ok ?”

“Ừ ! tớ biết giữ bí mật mà!”

“Vậy cậu cũng có bí mật à ?”

“Không...tớ...không có !”

“Ừ!”Anna thì thầm “Tớ quyết định...sẽ ”cưa” đổ Hoàng ! Hi hi.. tớ bị Hoàng đánh cắp trái tim rồi Quỳnh ạ ! “

Sốc thật rồi ! Quỳnh lại có thêm đối thủ rồi ! Lại còn là hotgirl xinh hơn Phương nữa. Thế nào Hoàng cũng “đổ” cho coi...hix!

**

Ngày kỉ niệm thành lập trường....

Thời gian trôi nhanh thật, thấm thoát đã 29 năm ngôi trường cấp III Minh Dương “đóng đinh” ở nơi này. Bao khóa học sinh, mỗi góc sân là một kỷ niệm đáng nhớ. Tuy nhiên, năm nay có một số thứ khiến không ai quên được, đó là...

....10A1 toàn là hotgirl, hotboy tài năng.

Sau những lời phát biểu rất chi là “lâm li bi đát” về tiểu sử của trường, cuối cùng cũng đến tiết mục văn nghệ.

Giọng thầy tổng phụ trách oang oang:

“Các em trật tự, sau vài tiết mục của top văn nghệ trường thì hai bạn của lớp 10A1 là Vương Thiên Hoàng và Đỗ Thúy Quỳnh sẽ lên hát tặng trường cũng như toàn thể các em những bài hát mà ”khán giả” yêu cầu nhé !”

“Ồ... hay đấy !” Một vài “khán giả” bình luận

Những tiết mục đơn ca thì không có gì là sôi nổi lắm, vả lại cũng toàn là những bài nghe đến thuộc lâu lâu rồi, nên mọi người im lặng lắng nghe.

Cho đến khi....

“Sau đây , hai bạn Hoàng và Quỳnh lớp 10A1 sẽ cùng song ca bài hát ” Nắm tay anh nhé ”, do yêu cầu của Anh Thư và Minh Khang 10A1 ! “

Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Kinh thiên động địa rồi ! À không, phải nói là “Lũng lầy Minh Dương, chấn động nữ nhân”.

Các fans girl nhốn nháo loạn xạ

“Khang đâu? Thư đâu ? Bọn họ là ai mà sao yêu cầu quá đáng vậy ?” Một vài người lên tiếng làm cả khán đài nhốn nháo

“Ừ đúng đúng !! Tôi mà tìm được hai người họ thì không xong đâu !”

Nhưng cho dù phía dưới có thế nào đi nữa thì Hoàng và Quỳnh vẫn phải hát theo yêu cầu của hai khán giả “đặc biệt” . Đoạn cuối, dù chỉ là “suýt” thì giống trong MV của Đông Nhi và Ông Cao Thắng, nhưng Hoàng vẫn kiss vào má Quỳnh. Các thầy cô thì cho đó là một chuyện bình thường trong giới học đường, họ quá hiểu tâm lý học sinh rồi.

Hoàng: Qua bao lâu ta mới tìm được nhau

Yêu thương nhau anh chẳng ngại gì đâu

Em ơi !

Anh hứa với em chỉ cần em muốn bên anh là sẽ có anh bên cạnh

Quỳnh: Qua bao lâu ta mới tìm được nhau

Yêu thương nhau em chẳng sợ gì đâu

Anh ơi !

Em muốn nói với anh em sẽ mãi bên anh và muốn có anh bên cạnh

Phải nói là các quý vị khán giả ở dưới nghe đến đoạn này, nhìn thấy cảnh kiss và nắm tay như thế thì ko tránh khỏi mắt chữ O, mồm chữ A , có người tức đến nổi lửa phừng phừng trên đầu . Cảnh tượng quái quỷ gì thế, làm người ta ghen tị muốn chết mất!!!

Nhận thấy chuẩn bị có “án mạng”, thầy hiệu trưởng phải lên khán đài đích thân mời Thu Phương và Thế Vũ lên nhảy hiphop. Tất nhiên đôi bạn này được hưởng ứng nhiệt liệt . Một tiết mục nhảy hiphop qua giai điệu DJ cũng đủ để fan hâm mộ tặng hoa âm âm rồi...

5. Chương 5

Sau buổi diễn.....

“Nè Quỳnh, cậu định làm đối thủ của tớ hả ?” Anna mặt hầm hầm tiến về phía Quỳnh

“Ồ... Anna, cậu nói gì vậy? Tớ đâu có làm gì?”

“Vậy sao lúc song ca nhìn Hoàng ghê zậy ? “

“Ồ..tớ... “ Cô không biết phải giải thích như thế nào nữa

“Hihi, tớ đùa thôi ! Làm bạn tốt của nhau nhé !”Anna lại trở lại với vẻ dễ thương thường ngày

“Ừ!”

“Xin lỗi vì đã cắt ngang ! Quỳnh này, cậu lên song ca cùng Hoàng làm tớ ghen à nha !”

“Không phải đâu, Anna hiểu bạn ấy mà ! Chứ con trai các người sao hiểu được”

“Đúng đấy, Minh không phải lo lắng chuyện đó đâu! Tớ gần nhà Quỳnh lại là bạn thân của nhỏ nên hiểu rõ nhỏ mà ! À thôi, tớ về cùng Minh Khang đây “ Thư che giấu giấu Quỳnh, nhưng cô lại cảm thấy có lỗi vì không cho Minh biết sự thật.

Không biết từ bao giờ, Hoàng, Minh, Thư, Khang đã đứng ở đấy. Nhưng chẳng mấy chốc, couple Thư-Khang “chuồn” nhanh “không để lại dấu vết”

Minh “phân công”:

“Bây giờ , Hoàng-Anna, Tớ-Quỳnh sẽ đi về theo nhóm như thế? Ok?”

“Ok ok ok! Ý kiến hay đó! Về thôi về thôi !”Anna hào hứng

**

“Quỳnh nè!”

“Sao?”

“Cậu thích Hoàng phải không ?”

“Làm...làm gì có chuyện đó ...”

“Ừ, tớ hỏi vậy thôi ! Cậu đi chơi không ?”

“Ừ, đi chơi cũng được ! Tớ đang không vui lắm !”

“Sao vậy ?”

“Àchuyện gia đình thui...hi ! “

“Ừ, đừng buồn nữa ghen Quỳnh, tớ không muốn công chúa của tớ lo lắng chút nào ! hihi...”

**

“Cánh đồng hoa tuyệt đẹp phải không?”

Quỳnh ngồi dựa lưng vào thân cây cổ thụ đứng sừng sững giữa cánh đồng, đôi mắt nhìn vào khoảng không vô định...

“Quỳnh, cậu sao thế ? Hoa không đẹp à?”

“Ồ...không phải, Minh này, cậu có biết là..... “

“Sao ?”

“Cậu có biết là nhiều lúc cậu hơi quá đáng không ?”

“Tớ...tớ...sao cậu...lại ...lại...nhắc tới...chuyện cũ ??”

“Lớp 9, cậu luôn đe dọa tớ bằng những hình ảnh tớ...tớ...cậu hành hạ tớ đủ điều ! Cậu thật quá đáng! “ (lưu ý: hình ảnh ở đây chỉ mang tính chất đim hàng, ví dụ như lúc đang ăn bị chụp trộm chẳng hạn,...)

“Tớ ...tớ...chỉ muốn tạo ấn tượng cho cậu thôi ! Tớ nghĩ làm như thế cậu sẽ chú ý đến tớ hơn ...”

“Tạo ấn tượng bằng những cách như vậy à?”

“Tớ...xin lỗi!”

Quỳnh im lặng. Minh lấy tay lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô, bàn tay mới ấm áp làm sao !

Cô cảm nhận được, hơi thở của Minh đang ngày càng gần....

“Lãng mạn quá ha! Mà trùng hợp thật, bọn tớ cũng đến đây nè!”

Minh và Quỳnh cùng giật mình nhìn về phía người vừa nói, thì ra là Anna, bên cạnh tất nhiên là Hoàng. Quỳnh ngượng chín mặt.

“Hoàng nè, biết thế chúng ta im lặng hơn một chút để xem phim tình cảm...Hai người họ chuẩn bị ”mi” nhau đó ! hihihi...”

“Đâu ...có!” Minh chống chế

“Nè ông, không phải chối đâu ! hihi...bọn tui nhìn thấy cả rồi ! “

“Nè nè nè, Anna, ăn nói cẩn thận nghen! Tui với Quỳnh đã làm gì đâu mà các người nhìn thấy chứ !”

“Thôi, thôi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, tôi xin hai người đấy!” Hoàng thở dài

“À, cả cậu nữa ! Cậu bảo con nhỏ đó đi ! Mới vào trường đã gây gỗ rồi !”

“Ông nói ai gây gỗ hả? Tui là bạn của Quỳnh đó, ăn nói cho cẩn thận nhá !”

“Hừm...đừng tưởng là bạn của Quỳnh thì tôi tha nhá ! Mà làm sao chúng ta lại trùng hợp đến đây được nhỉ ?”

“Do trời định chứ sao ? Duyên phận ý trời mà !”

“Bà mê tín quá ha ! “

“Đó không phải mê tín, đồ ngốc ! “

“Bà nói ai ngốc hả ? Bà ngốc thì có !”

“Tôi á ? Ông có bị ”chạm dây” không? Tiểu thư đây thông minh kiệt xuất, tài năng đầy mình đấy nhé ! hơ...hơ...hơ... “

“Thôi, Minh này, cậu đừng cãi nhau với Anna nữa được không ? Tớ xin cậu đấy!!!” Cuối cùng Quỳnh cũng lên tiếng

“Hừ...nể tình bạn gái tui tha cho bà lần này ! Lần sau không được bắt kính nữa nghe chưa!”

“Ông....! “

“Anna, thôi đi, chúng ta về thôi !”

Thế là xong. Đi ra cánh đồng hoa cải nhau rồi đi về .

Dù sao thì cũng được yên ổn. Quỳnh về nhà trong một tâm trạng chán nản, toàn thân rã rời. Nào ngờ, điện thoại cũng không để yên...

“Hề lố !!! Hôm nay bà biểu diễn hay tuyệt Quỳnh ạ ! Còn song ca cùng người trong mộng nữa chứ ! Nhất bà rồi còn gì ! “

“Haizzz....bà đừng trêu tui nữa có được không? Tôi mệt lắm rồi !”

“Haha..bà đừng lừa tui ! Sướng thế mà ! Hôm nay tui đi chơi với Minh Khang vui ời là vui lun ! “

“Liên quan gì đến tui đâu ! Thui bye nha !” Quỳnh tắt máy, ném điện thoại sang một bên

“Ê...này...này !”

Tút...tút...tút....

Thư không thể hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra với Quỳnh ” Nhỏ hôm nay bị sao thế nhỉ ? Mọi hôm tám ghê lém mà... hic..!”. Nghĩ thế thôi chứ Thư lại quên ngay, vì có chàng Minh Khang nhắn tin cho nàng mà...

6. Chương 6

“Quỳnh ơi, tớ mới học ở đây vài tháng mà đã phải xa cậu rồi ! “ Anna ngồi xuống bên cạnh cô, thở dài, vẻ chán nản

“Sao thế ? Có chuyện gì xảy ra vậy ? “

“Ba tớ nói tớ nên đi nước ngoài một thời gian !”

“Hả ? Đi nước ngoài ? “

“Nhờ cậu chăm sóc Hoàng giúp tớ nha !”

“Hơ... “ Cô ngạc nhiên...cái gì thế này

“Đi mà, chỉ 1 thời gian thôi !”

“Ai lại nhờ đưa con gái khác đi chăm sóc bạn trai mình bao giờ !”

“Đi mà, Quỳnh !” Anna làm mặt đáng thương nhìn cô

“Được rồi, được rồi, tớ đồng ý, đừng nhõng nhẽo nữa !”

“Yeah !! thank you very much...bye bye....see you again !”

...

“Hê hô ! Sao bèn vậy Quỳnh ?” Minh hươ hươ tay trước mặt cô hỏi

“Anna sắp đi nước ngoài rồi ! hix...”

“Nhỏ đi đâu mặc xác nhỏ. Cậu không quan tâm đến tớ sao ! Tớ sắp phải ra Bắc phụ ba má chuyện công ty. Cậu ở miền Nam nhớ giữ sức khỏe nha !”

“Cậu cũng... bao giờ cậu đi ?”

“Tối nay ! Cậu nhớ phải chờ tớ đấy !”

“Trời ạ ! Cậu nhớ giữ sức khỏe”

“Cảm ơn ” người đẹp ” đã quan tâm ! Chỉ cần câu nói ấy của cậu là tớ hạnh phúc rồi ! Mà tớ thấy từ khi chia tay Phương là Hoàng đang tắm tía cậu đó”

“Chia tay rồi? Mà cho dù có thể đi nữa thì làm gì có chuyện đó, mình nghĩ Hoàng thích Anna mà !”

“Anna đi du học rồi mà ! “

“Thôi đi, đừng trêu tớ nữa !”

“Được rồi, nhưng vô miền Bắc là tớ nhớ cậu lắm ! Nên mỗi tối, cậu hãy chờ điện thoại của tớ nha “

“Ừm! Trống vào lớp rồi, cậu về chỗ đi ! “

“Chỗ tớ đây chứ đâu ! cậu quên rồi à ? tớ ngồi cùng bàn vs cậu mà !”

“Ừ ha, thôi lấy sách vở ra học đi !”

“Ừm...hihi...!!!”

Sau khi “tiễn đưa” Minh và Anna lên máy bay, Hoàng và Quỳnh cùng nhau ra về

“Hoàng này, cuối cùng cũng tạm tránh khỏi những cuộc cãi vã của Minh và Anna , nhỉ !”

“Hừm...chỉ 1 thời gian thôi chứ có thoát được cả đời đâu. Cứ phải nghe bọn họ cãi nhau nên tớ sắp thủng màng nhĩ rồi nè !”

“Hihi...cậu thật biết đùa !”

“Hai em có chuyện gì vui thế? có thể kể cho bọn anh nghe với được không ?”

Quỳnh thót tim... tuy đã biết trước đó là ai nhưng cô vẫn không thể tránh khỏi việc :

Á...á...á...á

“Sao lại hét lên thế cưng ? Cưng cũng xinh xắn đáng yêu gớm ta, phải không chúng mày ?! Hahahaha...”

“Các người định làm gì hả ? “Hoàng cảnh giác

“ Làm gì à ? Sao nóng thế em ? Nhìn mày tướng tá chắc cậu ấm con nhà giàu phải không ? Chắc cũng không lạ gì tụi ăn cướp bọn tao chứ ? Hôm nay lời to rồi, có cả 1 con nhóc xinh đẹp thế này....Hahahaha.....”

“Muốn cướp ??? Đừng có mơ ! ki...i....i...a....a....a...”

“Muốn chết hả, thằng ranh con ? Chúng bay, xông lên xử thằng nhãi này cho tao, rồi lôi con bé kia đi. Chú em nên nhớ con đường này rất vắng vẻ, thưa dân, không có taxi đâu, trừ khi mày chạy được ra đường lớn. Xông lên cho tao !”

Trận đấu kịch liệt đã diễn ra trên con đường vắng...

“Tao không thể hiểu nổi nhìn mày trông con nhà giàu mà không có kẻ đưa người đón như bao đứa khác ! Có lẽ chỉ có những đứa ngu mới làm vậy. Hay mày mún làm gì cô em này trên con đường vắng vẻ ?!”

“Tôi không dè tiện như ông !” – Hoàng vừa phòng thủ, tấn công, vừa trả lời.

15 phút trôi qua...

Đến lúc này thì Quỳnh mới biết Hoàng là cao thủ của rất nhiều môn võ: Karate, Judo, Takondo,...khiến bọn dân đen chạy tóe khói. “ Mày nhớ đó !” Tên cầm đầu ngoái lại nói “lời cuối”

Chúng đi khuất, cũng là lúc Hoàng ngã khụy xuống, mặt máu me trông đến khiếp, rồi ngất đi...

“Hoàng...! Tỉnh lại đi, đừng làm tớ sợ ! Hoàng.....”Đúng rồi điện thoại

“Alocho cháu xe cấp cứu đến ngay đường abc, phố xyz,... nha ! Gấp lắm rồi, nhanh lên các chú ơi ! “– Giọng hốt hoảng của Quỳnh vang lên trên con đường vắng lặng

Sáng hôm sau, tại bệnh viện nơi Hoàng đang “yên nghỉ”

“Phù...! Cuối cùng cậu cũng tỉnh, làm tớ sợ mún chết !”

“Tớ không sao, hi hi! Còn cậu ?”

“Tớ được cậu bảo vệ nên không sao ! À nè, cậu lại định giở chiêu “ anh hùng cứu mỹ nhân” hả Hoàng ?”

“Làm gì có ! Cậu bắt đầu giống Minh rồi đó Quỳnh, chọc tớ hoài không à !”

“Oh, I am so sorry ! Để thể hiện tấm lòng thành của tớ, tớ “mời” cậu ăn hết tô cháo này nha ^.^”

“Tớ không thích ! Tớ không mún ăn gì hết !”

“Cậu phải ăn mới chóng khỏe chứ, để tớ đút cho”

“Hả ?” Hoàng ngạc nhiên

Quỳnh đỏ mặt, hic... vô ý quá, sao lại chủ động với người ta thế chứ...(>”<)

“À...ý...ý...tớ là...”

“ Vậy cậu “đút” cho tớ ăn nha !”

“Ồ... ừm ! hi...”

Mấy cô y tá phát ghen với Quỳnh vì được nói chuyện “thân mật” với hotboy, nếu Quỳnh mà để ý đến những cặp mắt nãy lửa kia chắc cô sợ đến ngất xỉu lun mất....

*2 ngày sau...

“chúc mừng cậu, cuối cùng cậu đã được xuất viện. Bác sĩ nói chỉ cần ăn uống và nghỉ ngơi đầy đủ thì cậu sẽ chóng bình phục thôi ^^!”

“vậy nhờ “tân y tá” Quỳnh chăm sóc tớ tại gia nha”

“hừm...để tớ suy nghĩ đã!”

“Đi mà, tớ năn nỉ đó, nha nha nha!”

“Tớ ngại lắm...”

“Ngại gì chứ ?! nếu không tớ sẽ không làm theo lời bác sĩ dặn đâu...”

“Cậu học tính nhõng nhẽo của Minh từ bao giờ vậy Hoàng, được rồi được rồi, tớ sẽ đến, được chưa?hic...”

“He...ok...vậy bắt đầu từ mai nha.... Cậu vào nhà đi, tớ về đây pye pye!!”

Nói rồi cậu bước vào trong xe. Quỳnh nhìn theo bóng dáng chiếc xe Lexus sang trọng đang khuất dần. Cậu ta là con nhà giàu như vậy tại sao lại phải nhờ Quỳnh chăm sóc?? Có thể nào cậu ta thích cô không??...

7. Chương 7

21h tại phòng Quỳnh

“Xin lỗi nha Quỳnh, lâu lắm rồi tôi mới phone cho bà được, cũng tại tui mãi chơi với Khang quá, nghỉ hè mà...thế bà với Hoàng đã có kế hoạch riêng gì chưa, hai rào cản là Minh và Anna đã đi rồi mà!”

“Kế hoạch? Kế hoạch gì cơ?????! Tụi tui đâu có kế hoạch gì đâu”

“Bà đừng giấu tui! Cái cách xưng hô “tụi tui” của bà là tui biết ngay có rồi, bà không nói tui nghỉ chơi với bà luôn đó!”

“Được rồi! Nhưng bà giữ bí mật giùm tui nha!”

“Ok! Hứa với bà luôn! Hihi...”

“Hoàng mới xuất viện trở về, cậu ấy nhờ tui đến chăm sóc cho đến khi khỏe hẳn”

“Xuất viện? bà nói rõ hơn xem nào!”

*^\$\$%##&%%#@!^...Quỳnh kể lại chuyện ngày hôm đó. Đầu dây bên kia vang lên tiếng nói mơ mộng của Thư:

“Wow, anh hùng cứu mỹ nhân à nha!”

“Tôi chịu bà luôn @@”

“Bà tỏ tình với Hoàng đi, kì nghỉ hè này là cơ hội rất tốt đấy. Hai người có thể đi chơi với nhau !!! ^^”

“Nhưng còn Minh? Cậu ấy sẽ nghĩ rằng vì xa nhau nên tôi mới bỏ cậu ấy và theo Hoàng!”

“Nhưng thật sự bà không yêu Minh đúng không?”

“Trong hoàn cảnh này thì ai cũng sẽ nghĩ như Minh thôi à!”

“Vậy bà gọi điện nói thẳng với Minh luôn đi, sự thật có hơi mất lòng một chút nhưng thà thế còn hơn là đau khổ cả đời đó....”

“Ừ, vậy tôi cúp máy đây!! Tôi sẽ cố nói thẳng với Minh.”

Quỳnh bấm số của Minh mà tay cô vẫn run. Cô sợ Minh sẽ không chịu nổi cú sốc này. Cậu ấy đang giúp việc công ty mà chỉ vì việc này có khiến cậu ấy xao nhãng không? Có ảnh hưởng đến công ty không?

“Bất ngờ chưa? Hôm nay tình yêu lại chủ động call cho tớ à ghen! Có chuyện gì vậy?”

“Tớ...có chuyện muốn nói....”

Minh hơi khựng lại, nhưng cậu trả lời

“Ừ, cậu nói đi !”

“Từ trước đến nay....tớ.....cậu đã làm rất nhiều điều vì tớ, cảm ơn cậu rất nhiều!”

“Ồ....ừ...không có gì đâu O_o”

“Ừm, vậy pye nha!”

“Ồ.... Đây...chỉ thế thôi à? Tớ chả hiểu gì cả!!”

Tút...tút...tút...

Minh vẫn ngơ ngác không hiểu gì. Cậu cũng không nghĩ rằng Quỳnh sẽ nói với cậu những lời cay đắng vì tình cảm của hai người đang rất tốt đẹp. Còn về phía Quỳnh, nghĩ đi nghĩ lại thì cô vẫn không đủ can đảm để nói thẳng với Minh, nhưng vẫn phải nói với Thư một tiếng để nhỏ nầm bắt tình hình, nếu cô không muốn gặp rắc rối :”Cứ nghe cái giọng tự tin vui vẻ của cậu ấy là tui lại không đành lòng nói, cậu ấy chắc cũng đã quá mệt mỏi với chuyện công ty rồi, chắc cũng không chịu nổi cú sốc này đâu. Tui không thể nói được. Cậu ấy đã làm rất nhiều việc vì tui. Bà không cần nhấn tin trả lời đâu. Tui ngủ đây. Mai tui vẫn sẽ đến nhà Hoàng nhưng chắc không tỏ tình đâu.hi”

Kính coong...

Cửa mở ngay sau đó vài giây...

“Mời tiểu thư vào nhà! Thiếu gia đang đợi ở trong, để tôi cất xe giùm tiểu thư!”

“Ồ ...vâng! Cháu cảm ơn bác ạ!”

Biệt thự này được thiết kế công phu bởi một kỹ sư nước ngoài, xây dựng theo kiến trúc châu Âu nên có phần hiện đại xen chút cổ kính. Nội thất trong nhà toàn những thứ đắt tiền, nhìn là mê. Ngay đến chiếc thảm cũng lên tới giá bạc triệu rồi còn những thứ khác...Quỳnh không dám nghĩ đến con số ấy. Ông quản gia đưa cô tới phòng Hoàng. Con nhà giàu nên Hoàng dùng toàn hàng hiệu. Phòng của cậu có khi rộng đủ để 10 người ở vẫn thừa.

“Cậu đến rồi hả Quỳnh?” Hoàng đang ngồi trên ghế sofa, nhắm nháp ly café đen thơm nức

“Ừ, nhà cậu có nhiều người giúp việc thế này sao lại phải gọi tớ đến chăm cậu chứ?”

“Tớ cho họ nghỉ hết rồi!”

“Cậu đuổi việc họ à? Thế còn bố mẹ cậu?”

“Không, tớ cho họ nghỉ một thời gian thôi! Còn bố mẹ tớ...một năm họ về đây chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay”

“Vậy giờ chỉ có tớ với cậu ở nhà thôi à?”

“Còn ông quản gia nữa. nhưng ông ta sẽ không làm phiền cậu đâu. Tớ muốn xem tay nghề cậu thế nào! ^^”

“Vậy tớ khác gì osin nhà cậu chứ!”

“Cậu chỉ việc chăm sóc tớ thôi mà! Tớ đã bảo vệ cậu khỏi bọn du côn còn gì . hehe...”

“Còn ông quản gia?”

“Ông ta tự lo được!”

“Tớ chỉ ở đây đến lúc xế chiều thôi!”

“Ừm. Tớ biết chắc cậu sẽ nói vậy nên đã xin phép ba má cậu cho cậu ở đây luôn rồi. Quản gia đã lo hết đồ dùng cá nhân cho cậu! Tí nữa sẽ có người mang đồ của cậu từ nhà cậu đến đây! “

“Bố mẹ tớ đồng ý rồi à?” Quỳnh trố mắt, sao bố mẹ cô lại dễ chấp nhận đến thế

“Ừ! Có sao không?” Hoàng thờ ơ hỏi

“À...ừ...k...không...thế...thế...cậu ăn sáng chưa?”

“Chưa, tớ mới ngủ dậy thôi! Cậu nấu món gì cho tớ đi!”

“Ừ...đợi chút nhé...nhanh thôi”

Ông quản gia dẫn Quỳnh xuống bếp. Cô vẫn không thể hiểu nổi tại sao bố mẹ lại ình sống chung với một đứa con trai không họ hàng mà chỉ là bạn học. Không biết Hoàng đã xin phép bố mẹ cô kiểu gì. Cô hơi tức vì cậu đã làm việc này mà không hỏi ý cô, người mà đáng ra cậu phải hỏi đầu tiên.

8. Chương 8

Chưa biết nên nấu món gì cho Hoàng nên Quỳnh cứ nấu đại một món hay làm ở nhà mà mẹ cô đã dạy cô nấu từ lúc còn học tiểu học. Và điều bất ngờ đã xảy ra...

“Bữa sáng của cậu nè, đây là món tớ hay làm ở nhà đó!”

“Vậy hả? Cơm rang hay cháo thế?”

“Không, hủ tiếu Trung Quốc thui mà”

“Hủ tiếu Trung Quốc? Món đó không dễ làm đâu...”

“Cậu ăn thử đi!”

“Ừm.....wow....good good... cậu nấu có khi còn ngon hơn cả nhà hàng Sushi đó chứ!”

“Tớ không nấu ngon vậy đâu @@ sao mà cạnh tranh nổi với nhà hàng Sushi chứ! Mà Hoàng nè....”

Quỳnh cười nhẹ, rồi bỗng cô hỏi...

“Sao?”

“Cho tớ hỏi một chuyện được không?”

“Ừ nói đi!”

“Cậu với Phương chia tay lúc nào sao không ai hay biết gì vậy?” Cuối cùng cô đã có thể nói ra thắc mắc trong lòng

“Bọn tớ chưa chia tay cũng cần phải có người biết sao?”

“À...tớ xin lỗi ^.+!”

“Thực ra, chính hôm Giáng sinh đó, bọn tớ đã chia tay!”

Mắt Hoàng đột nhiên rất mơ hồ, như đang hồi tưởng lại kí ức...

Hoàng kể cho cô nghe tất cả sự việc. Chưa bao giờ cậu nghĩ có thể nói hết tâm sự thầm kín của mình ột đứa con gái nghe. Vậy mà bây giờ, trước mặt cô, cậu không thể giấu nổi điều gì.

“Tớ thấy Hoàng cũng đâu có quê mùa như Phương nói! Cậu ấy chưa đến nhà cậu bao giờ thì phải ?!”

“Ừm! Chưa một đứa con gái nào đến nhà tớ, cậu là người đầu tiên đấy!”

“Thế...thế...à?” Cô đỏ mặt

“Ừ! Mới đầu tớ thấy tụi con gái chẳng có gì cuốn hút cả! lại còn cứ thấy zai đẹp là bám theo. Nên lúc đầu tớ nghĩ bọn con gái thật phiền phức!”

“Cậu nghĩ thế à?”

“Chỉ là lúc đầu thôi! Cho đến khi tớ gặp 1 người, thì tớ đã thay đổi cách nghĩ!”

“Người đó là ai thế?” Cô lại bắt đầu mơ

“Bí mật! rồi sau này cậu sẽ biết!hi...”

“Ừ...mà tớ nghe nói Phương đá Vũ rồi thì phải!”

“Không, là Vũ đá Phương, xem ra Vũ còn đào hoa hơn Phương nữa!”

“Ừm... vô quýt dày có móng tay nhọn mà! Tớ thấy Phương có vẻ tức tối lắm! Chắc mọi lần đá người khác quen rồi! nay bị người đá, chắc đau lắm!”

“Cô ta là thế mà! À, chuyện của cậu với Minh thế nào rồi? “

“Vẫn thế thôi! Bọn tớ vẫn hay chat Yahoo với nhau mà!”

“Vậy nick Yahoo của cậu là gì?”

“Thienthanchetacquylenngoi ...nick cậu là gì? “ Quỳnh vui vẻ trả lời

“Never say goodbye...tôi nay chắc ông Minh cũng online chứ nhỉ?”

“Ừ...chắc vậy..mà cậu hỏi làm gì?”

“Hỏi chơi thôi! Mà tớ muốn ăn cơm cà ri thịt bò. Cậu nấu cho tớ nha! Bữa trưa của tớ đó!”

“Ừ.ok!”

Quay trở lại căn bếp còn rộng hơn cả phòng khách nhà Quỳnh, cô lại miên man suy nghĩ xem có nên tỏ tình với Hoàng không. Nếu tỏ tình chắc chắn Hoàng sẽ từ chối vì cô đang là bạn gái của người bạn thân của Hoàng, Hoàng không thể nào đồng ý được, hơn thế cô còn bị xem là bắt cá 2 tay, đã có Minh rồi còn muốn có cả Hoàng...

Chăm chú suy nghĩ hơn là làm nên đang cắt thịt bò mà cô cũng cắt luôn vào tay...

1s...

2s...

3s...

Định luật phản ứng cuối cùng cũng phát huy tác dụng

“á...á... á... á...”

Tiếng hét không to nhưng cũng đủ để một người không bị lãng tai như Hoàng nghe thấy, cậu vội chạy xông xộc vào phòng bếp

“Có chuyện gì thế?”

“À, có con chuột vừa chạy qua ý mà...hi.... “

“Cậu có sợ chuột đâu?! Sao lại cầm dao đứng như trời trồng thế kia?”

Hoàng nhìn kĩ con dao mới biết nó có dính chút máu. Một điều rất lạ nữa là cậu để ý thấy cô từ nãy đến giờ cứ giấu một tay ra đằng sau. Có lẽ nào...

Điều cậu đoán quả không sai, Quỳnh đã cắt vào tay. Đúng là ngốc mà...

“Lên phòng tớ! Tớ bôi thuốc cho!”

“Tớ không sao mà! Để tớ nấu nốt!”

“Cậu phải nghe lời tớ, nếu không tớ không khỏi hẳn được đâu!”

Quỳnh im lặng nghe theo. Phải nói là Hoàng lừa cô rất tốt vì bây giờ cậu đã khỏi hẳn rồi, mặt lại không tì vết như xưa, chỉ có tay vẫn còn một vết thương nhỏ, nhưng đang hồi phục rất nhanh.

Cậu nắm chặt cổ tay cô lôi đi, cứ như sợ nếu thả lỏng ra cô sẽ chạy mất, và cậu không thể đuổi kịp được nữa....

“Ngồi im, để tớ bôi thuốc sát trùng cho! Dù là vết thương nhỏ nhưng vẫn phải cẩn thận!”

“Cảm ơn cậu! Tớ nợ cậu nhiều quá!” Quỳnh ngượng ngùng nói

“Ừm! Cứ ghi sổ sau này trả nhé!”

“Vậy cậu muốn tớ làm gì?”

“Từ ngày mai cậu không phải nấu ăn nữa!”

“Hả?” Cậu lại muốn giở trò gì đây?

“Chỉ nói chuyện và chơi với tớ đến khi tớ hồi phục hẳn! Tớ sợ cô đơn lắm!”

Một thiếu gia nhà giàu như cậu, cả năm bố mẹ về nhà ăn cơm cùng chắc cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay. Cô thở dài, cậu cũng tội nghiệp thật!

“Ừ ! cũng được! À, Hoàng này.....”

“Sao?”

“À, không, không có gì!”

“Thật không? Hay lại bị thương ở đâu nữa?!”

“Không có mà!”

Cô toan chạy đi nhưng lại trượt chân ngã. Vừa lúc ấy, một cánh tay ấm áp đưa ra đỡ lấy eo Quỳnh. Cô ngượng chín mặt, chưa kịp phản ứng gì thì có lẽ lúc đó do vội vã quá mà cô ngã vào người Hoàng, rồi...môi kề môi.

Ôi, nụ hôn đầu đời của cô mà lại như thế này ư?!

Cô vội lùi lại, lấy tay che miệng:

“Tớ...tớ không cố ý....”

Hoàng vẫn chưa nói được câu gì sau “sự cố ngoài ý muốn” đó. Cậu nhìn cô với đôi mắt khó hiểu, xen lẫn nhiều cảm xúc.

“Đồ ăn sắp được mang đến rồi. Xuống phòng ăn thôi!” Cuối cùng, Hoàng phải phá tan không khí im lặng

“Ừm...”

Sau đó cũng chẳng ai nói với ai được câu nào, cũng chỉ vì cái sự cố đó, nụ hôn đầu đời của cả hai đã mất luôn

9. Chương 9

Buổi tối...

Neversaygoodbye: cho tôi mượn bạn gái ông nha!

Thoigiansetraloi: sao? Mượn?

Neversaygoodbye: phải! đi dự tiệc cùng tôi thôi, tôi không muốn đi 1 mình...ông biết rồi đấy...

Thoigiansetraloi: ừ...nhưng đừng đi quá xa là được, đừng cướp bạn gái tôi!

Neversaygoodbye: rồi rồi ông yên tâm !

Thoigiansetraloi: ừ. Vậy pye nhé!

*Sáng hôm sau....

Ánh nắng lọt qua cửa sổ, rơi xuống chiếc giường nơi có một “nàng công chúa” đang say giấc nồng. Hàng mi đen cong tự nhiên, đôi môi chúm chím đỏ mọng, khuôn mặt hồng hào, mái tóc màu hạt dẻ tự nhiên trông như một thiên thần.

“Dậy đi nào công chúa ơi! Nàng “nướng” hơi lâu rồi đó! 7h rồi!”

Đôi hàng mi cong khẽ lay động. Đôi mắt lim dim từ từ hé mở. Hình ảnh Hoàng ngồi ngay bên cạnh đập vào mắt Quỳnh khiến cô giật nảy người, vội vã bật dậy.

“Tớ đến đánh thức cậu mà! Làm gì sợ dữ vậy?”

“Ừ...ừm...tớ có hơi bất ngờ thôi...”

“Dậy đi còn chuẩn bị nữa!”

“Chuẩn bị? Gì cơ?”

“Minh đồng ý cho tớ mượn cậu rồi. Cậu sẽ đi cùng tớ đến dự tiệc.”

“Nhưng vết thương của cậu. Cậu ổn không?”

“Tớ nghĩ chính cậu mới là người không ổn với bộ dạng bây giờ đấy!” Hoàng cố nhin cười, véo má cô.

Quỳnh ngó người. Đúng là đầu tóc cô lúc này không khác gì tổ quạ, mặt vẫn còn ngái ngủ. Trời ơi!!! Để Hoàng nhìn thấy bộ dạng của cô lúc này thật mất mặt quá đi!!! >_

Cô phóng vèo luôn vào nhà vệ sinh. Chỉ 1 phút, cô đã bước ra với bộ dạng như...bình thường, nhưng bộ quần áo ngủ vẫn chưa thay.

“Chưa ổn đâu nhé!”

“Còn gì nữa?”

“Cậu thay đồ đi rồi xuống ăn sáng. Chúng ta sẽ tới một nơi trước khi đi dự tiệc!”

“Đi đâu á?”

“Cứ thay đồ đi rồi cậu sẽ biết! nhanh lên nhé! Tớ chờ ở dưới nhà!”

Nói rồi cậu ra khỏi phòng. Còn cô nhóc kia thì rầm rập nghe theo lời “ông chủ”. Vừa xuống dưới nhà, cô đã nghe luôn một câu chê bai của cậu:

“Cậu đi dự tiệc hay đi leo núi thế?”

“Tớ...chưa đi party bao giờ cả...”

“Thôi ăn sáng đi, không nguội hết là không ngon đâu, tay cậu còn đau không?” – Vừa nói, Hoàng vừa kéo tay Quỳnh khiến cô mất thăng bằng ngã luôn vào lòng Hoàng

“Tớ...tớ ổn! “Cô đỏ mặt, vội vã đứng dậy sang ghé đối diện ngồi “Tớ không sao! Hi...”

“Cậu ăn đi! Ngon lắm đấy! “Hoàng gấp miếng thịt bò cho cô – vẫn đang đỏ mặt vì hành động “vô tình” thân mật kia

Thấy có vẻ mất tự nhiên, Hoàng đành nói thêm một câu:

“Mọi chuyện hôm qua tớ quên hết rồi. cậu cũng đừng nhớ nha. Cứ coi như đó...ờ...đó chưa từng xảy ra! Ha!”

“Ừ...” Lại còn nhắc lại nữa chứ >.

.....

Chiếc xe Lexus đã chờ sẵn trước cổng. Mới 8 giờ sáng. Thời tiết hôm nay khá dễ chịu, thích hợp cho việc đi chơi, mua sắm. Nhưng cái từ “mua sắm” ít khi được Quỳnh nghĩ trong đầu vì nhà cô không giàu sang, không đủ điều kiện nên rất hiếm khi thấy cô nhắc đến từ “mua sắm” hay “shopping”, thế mà hôm nay lại khác...

“Lên xe đi! Tớ nghĩ cậu cần được “tu sửa” .”

“Cái gì???”

Hoàng hơi nhếch môi, nhưng không trả lời. Chỉ cho đến khi đến-nơi-cần-đến, thì cậu bước xuống xe, mở cửa cho Quỳnh và nói duy nhất một câu:

“Sẵn sàng nhé!”

Vừa “thoát ra” khỏi “em” Lexus, thì đập vào mắt Quỳnh là dòng chữ to đùng ngả ngửa BEAUTY WORLD. Nghe danh từ lâu nhưng chưa một lần cô dám đặt chân vào đây, vì mọi thứ ở đây đều đắt gấp mấy lần so với đồ bình thường của cô.

“Tớ không dám vào đâu...tớ không mua nổi mấy thứ ở đây!”

“Tớ đâu có nói cậu trả tiền.”

“Vậy là ghi sổ nợ hả?”

“Ừ! Đi thôi!”

Bước vào trong là cả một thế giới mở ra. Bên khu mua sắm thì toàn đồ hàng hiệu. Khu làm đẹp thì thấy người ra kẻ vào tấp nập, đa phần đều là chị em phụ nữ.

“Cậu cứ chọn tự nhiên như lúc cậu đi mua sắm đi!”

“Tớ chưa đi mua đồ ở những nơi như thế này bao giờ cả. Tớ không quen dùng đồ hàng hiệu. Đi nơi khác được không?”

Hàng lông mày thanh tú của Hoàng hơi nhíu lại tỏ vẻ không thích:

“Không. Tớ muốn mua đồ ở đây! Hôm nay cậu phải là người....”

“Hả?”

“Mà thôi...Tóm lại là mua ở đây đi! Cậu không chọn thì để tớ chọn giùm!”

Chật vật mãi cuối cùng cậu cũng tìm được cho Quỳnh một bộ vừa ý. Đó là một chiếc váy theo phong cách quý tộc, dài đến đầu gối, toàn bộ đều màu trắng. Các đường may tỉ mỉ đến từng chi tiết. Nơi nối liền áo với váy có đính một dải kim tuyến màu bạc óng ánh. Chiếc váy này đang rất hot trên thị trường, và tất nhiên giá của nó cũng rất “hot”, rất ít chị em phụ nữ dám mua nó.

“Cái này...bao nhiêu tiền thế?”

“Tiền không quan trọng, cậu cứ mặc thử đi!”

Hoàng nhìn xuống đôi giày thể thao Quỳnh đang đi, lắc đầu...

“Đi giày đen cho tôn da nhé!”

“Giày cao gót? Tớ không thích đi đâu!”

“Coi như vì tớ 1 lần này đi...được không?”

“Haizz...chỉ lần này thôi đấy!”

“Giờ lựa đồ xong rồi. Cậu sang khu kia make up đi rồi mặc đồ luôn!”

....

Trong khi chờ đợi mấy cô nhân viên trang điểm cho Quỳnh, Hoàng đi ra quầy phụ kiện mua cho cô một sợi dây chuyền bạc, mặt có gắn một viên kim cương nhỏ xíu lấp lánh...

“Thiếu gia, tiểu thư đã trang điểm xong ạ!”

Hoàng khẽ cười, cậu nín thở chờ đợi Quỳnh bước ra, không biết cô sẽ như thế nào nhỉ?

10. Chương 10

Cánh cửa ngăn cách hai người cuối cùng cũng được mở ra, một cô gái với lọn tóc xoăn nhẹ, đôi môi đỏ mọng, hàng mi đen cong vút, nước da mịn màng, hồng hào, khoác trên mình chiếc váy trắng thuần khiết, đi đôi giày màu đen kiêu sa bước ra...Hoàng không tin vào mắt mình nữa. Trước mặt cậu có phải là Quỳnh không? Hay là tiên giáng trần?

“Cậu...cậu đẹp quá Quỳnh ạ! Tớ không nhận ra đây..!”

“Hừm...cậu đừng có trêu tớ nữa! Nhìn tớ buồn cười chết đi được mà cậu khen đẹp!”

“Tớ nói thật đấy! Mà tớ có cái này cho cậu nè!”

“Cái gì thế?”

Hoàng không trả lời. Cậu tiến lại phía Quỳnh, vòng tay qua cổ cô để đeo cho cô sợi dây chuyền cậu vừa mua. “Nàng công chúa” ngạc nhiên đến nỗi không nói được lời nào.

“Hợp với cậu lắm đấy!”

Hoàng lạnh nhạt nhìn cô, tuy mặt có hơi chút “cà chua”. Còn Quỳnh, vì được trang điểm nên cô có đỏ mặt hay không, phải nhìn kĩ lắm mới thấy, thực sự là.....rất đỏ.

“Minh cũng sắp về rồi đấy nhỉ?! Mấy ngày nữa là phải đến trường tập trung rồi! “Câu đầu tiên bắt đầu cuộc nói chuyện của Hoàng với Quỳnh trên đường tới party, trong lúc đang ngồi trong “em” Lexus.

“Ừ...Sắp đến nơi chưa thế?”

“Sắp rồi, qua ngã tư này đi một đoạn nữa là đến!”

“Không biết cái con nhỏ Thư này có chuyện gì mà không liên lạc với mình mấy ngày nay nhỉ? Được mỗi cái cuộc gọi buôn chuyện tào lao... Không biết dạo này trông nó như thế nào. Chắc mãi đi chơi với Khang quên hết bạn bè rồi cũng nên” – Quỳnh nghĩ vẩn vơ, tự nhiên cô lại nhớ đến đứa bạn thân của mình.

“Đến nơi rồi! Cậu sẵn sàng chưa?”

“Tớ...chả biết nữa!”

“Đừng lo lắng, xuống xe đi!”

Hoàng chìa tay để cô nắm lấy. Tay Hoàng ấm thật! Cô cứ muốn Hoàng nắm lấy tay mình mãi không rời, nhưng có lẽ không thể....

“Khoác tay tớ nè! Có thể cậu sẽ đỡ lo hơn đấy!”

“Cảm ơn cậu!”

“Tớ phải cảm ơn cậu vì đã đi cùng tớ mới đúng ^^!”

Nhìn bên ngoài party cũng đủ biết...bên trong thế nào rồi. Chắc nơi này chỉ dành cho giới quý tộc hay con nhà giàu thôi. Đang ngẩn ngơ cô nhìn thấy...con nhỏ bạn thân của mình, đang tay trong tay cùng với một tên con trai hoàn toàn xa lạ với cô, không phải Khang. Cô định nói với Hoàng nhưng lại thôi, chắc cậu cũng không quan tâm chuyện bao đồng đâu.

Không để Quỳnh phải tò mò lâu, một lúc sau, Thư đã nhìn thấy cô, vội lôi tên con trai kia chạy lại chỗ “cặp đôi giả” đang khoác tay nhau thân mật...

“A! Quỳnh! Hoàng! Hai người cùng đi party với nhau à? Lại còn...”

“À...ừ! “Hoàng ngưỡng nghịu, chỉ muốn đào hố chui xuống.”Thư cũng...”

“Ừ! Hai người làm quen với Minh Quân nhé! Cậu ấy là bạn trai tớ...hiiiiii”

“Chào cậu! Cậu là Vương Thiên Hoàng phải không? Nghe danh cậu đã lâu, nay mới được gặp mặt! “

“Cậu cứ nói quá chứ tôi làm gì nổi tiếng đến vậy đâu! “

Nhân lúc hai “doanh nhân” đang mải nói chuyện, Thư kéo Quỳnh ra hỏi khê:

“Sao bà tiến nhanh thế, mới mấy ngày sau hôm tôi phone cho bà mà bà đã cưa đổ Hoàng rồi sao? “

“Không, tôi đi cùng Hoàng thôi. “

“Minh biết không?”

“Hoàng bảo cậu ấy đã nói với Minh rồi! Mà sao bà ... bà chán Khang rồi à?”

“Minh Quân mới chuyển về trường mình đấy, bà không biết à! Ảnh cũng đẹp zai, không ngờ bố mẹ Quân với bố mẹ tui lại là đối tác, nên xếp đặt hôn phu luôn, ban đầu tôi có hơi bất ngờ...”

“Hôn phu rồi cơ à? Nhanh ghê! “

“Thôi, đừng có nói thế chứ! Hic...”

“Sao bà bỏ Khang?”

“Tôi...tôi nhìn thấy Khang đi với người khác! Rồi bất chợt cậu ấy nhìn thấy tôi, nhưng lại lướt qua coi như không quen biết, trong khi cười đùa vui vẻ với cô gái kia!”

“Sao chuyện của bà giống trong phim Hàn thế?”

“Ừ, đành vậy chứ biết làm sao! Nhưng đổi lại, tôi có Quân rồi! Hiiii...”

Hic... thất tình mà vẫn cười được, nếu Quỳnh là Thư chắc cô khóc sụt sùi mất. Cô đang định mở lời nói tiếp với Thư thì bỗng nghe thấy giọng hờn hờ của Hoàng:”A, Ngọc Lan, cậu cũng đến đây à? Từ ngày cậu chuyển đi, tớ nhớ cậu lắm biết không? Bây giờ trông ra đáng ghê, làm người mẫu trẻ cũng sướng nhỉ?”

“Thiên Hoàng, cậu cứ đùa tớ! Mà lâu lắm rồi mới gặp cậu, bây giờ nhìn men quá! Cậu đi một mình à?”

“Không, tớ đi cùng...bạn!” Hoàng đưa mắt về phía Quỳnh “Quỳnh này, đây là bạn thân hồi nhỏ của tớ!”

“Chào cậu!” Quỳnh rụt rè.

“Chào!” Ngọc Lan tỏ vẻ không thân thiện mấy, nhìn Quỳnh bằng ánh mắt hình viên đạn. “Cậu là bạn gái Hoàng hả?”

“Tớ là bạn học thôi! Hiii...”

“Ừ, cũng xinh đấy nhỉ! Cậu có phiền không nếu hôm nay tôi đi về cùng 2 người?”

“Không, không sao!”

Đầu party đã như thế này, đến phần “diễn biến” cũng chẳng suôn sẻ hơn. Cứ nói là đi cùng Hoàng nhưng Quỳnh toàn đứng nhìn Hoàng với Lan nhảy, nói chuyện cười đùa thân mật, trong cô , một thứ cảm xúc khó tả đang trào dâng, nó cứ lớn dần lên khiến cô khó chịu. Cô nghĩ là ghen!! Ừ, có thể là ghen đấy, nhưng cô không dám bộc lộ ra ngoài, vì...cô ghen với tư cách gì? Bạn học bình thường thì không có quyền đó...

11. Chương 11

Trên chiếc xe Lexus sang trọng, Hoàng và Lan nói chuyện vô tư, không để ý gì đến Quỳnh. Cô như người thứ ba xen giữa cặp đôi trời ban này. Thực sự phải nói là Lan rất xứng đôi với Hoàng, còn cô...chả là gì cả, không địa vị, không tiền tài, không nhan sắc.

“Đây là lần đầu tiên tớ vào nhà cậu đó Hoàng à! Hồi nhỏ cậu cứ bảo tớ phiền phức, không cho tớ vào! Ghét cậu lắm ý!” Lan đầm đăm vào vai Hoàng, vẻ nũng nịu.

“Haha! Đó là hồi bé! Giờ tớ cho cậu vào rồi còn gì nữa!”

Quỳnh lùi thúi lên phòng. Cô cảm thấy có gì đó ươn ướt ở mắt, không biết cô đã khóc từ lúc nào...

Sắp xếp quần áo vào vali xong xuôi, cô dự định sẽ quay trở về nhà trong thâm lặng không để Hoàng biết. Nhưng ông trời không để cho cô vừa ý, vì muốn ra khỏi nhà, phải đi qua phòng khách. Cô đoán là nhà có cửa sau, nhưng lại không biết đi lối nào. Hành động cô xách chiếc vali cồng kềnh không qua được mắt Hoàng

“Cậu...đi đâu thế?”

“Tớ ... về nhà... Cũng sắp đến ngày nhập học rồi, tớ phải về chuẩn bị bài vở nữa!”

“Tớ cho xe đưa cậu về nhé!”

“Thôi khỏi, tớ có xe đạp rồi, mà Lan nhớ bảo Hoàng ăn uống đầy đủ nha! Cậu ấy đang...ốm!”

“Tôi biết rồi!” Lan đang cười với Hoàng, chợt nghe thấy Quỳnh nhắc tên mình nên dậm ra khó chịu.

“Pye nhé! Tớ về đây!”

“Hẹn gặp ở trường!” Lan nói, giọng đầy thách thức...

Chiếc xe đạp mini không chở nổi cái vali của Quỳnh. Hoặc cũng có thể do mấy hôm nay cô kiệt sức, nên không đạp nổi xe. Dưới trời nắng chang chang, một cô gái không mũ không nón đạp xe trên đường cái, tay lái có vẻ không chắc. Có lúc, chiếc xe đi ngoằn ngoèo như sắp ngã, có lúc lại bình thường. Rồi đến khi Quỳnh không thể chịu nổi nữa...

Bịch! Cốp! Xoẹt!

Chiếc vali rơi xuống đất, xe đạp đổ, Quỳnh cũng ngã, tay cô đập vào rào chắn sắt bên đường. Xoẹt! Một vết dài trên tay, chỉ một chút nữa thôi là vào mạch máu. Đau lắm nhưng không dám la, cô cố gắng cầm cự, tay phải bấm thật nhanh số điện thoại của ba...

“Alo! Sao vậy con gái?”

“Ba ơi...cứu con...”

“Sao? Con đang ở đâu???”

“Con ở...ở...đường Death...phố...Devil...”

Thường thường nếu vào giờ cao điểm thì đường Death - con đường dẫn đến khu đất của các đại gia sẽ ùn tắc giao thông, nhưng nếu đang trong tầm 16h chiều như thế này thì chả có ma nào mò tới. Người dân ở đây thường đi mua sắm, đi chơi vào buổi tối chứ ban ngày...hiếm lắm mới gặp, người ta sợ ánh nắng sẽ khiến ung thư da. Con phố Devil luôn được mặt trời ưu đãi nhiều ánh nắng nhất. Các doanh nhân lớn đi qua đường này đều ngại xuống xe vào những hôm có mặt trời, quá xui xẻo cho Quỳnh.

“Quỳnh! Con không sao chứ??”

“Ba...ba có ...bango không?...Con không chịu nổi nữa rồi...”

“Ba gọi cho bệnh viện rồi! Giờ con lên taxi, đến bệnh viện sẽ có bác sĩ chờ con, còn ba sẽ đi xe đạp về! Tội nghiệp con tôi! Lần sau đừng đi qua Death vào buổi chiều nữa con nhé!”

“Ba...cẩn...thận...”

Ông Đỗ không thể chờ thêm giây nào nữa, đội cái mũ tai bèo đã ngả màu lên đầu, ông phóng xe đạp như tên lửa về nhà. Ông báo tin cho bà Đỗ, hai vợ chồng tất tả bắt taxi chạy lên bệnh viện cùng con...

Sau khi sát trùng vết thương cho Quỳnh, để phần việc còn lại là băng bó vết thương cho cô y tá, bác sĩ bước ra khỏi phòng bệnh thông báo tình hình của bệnh nhân cho người nhà

“Suýt chút nữa là vết thương đâm sâu vào mạch máu rồi, con đường Death nổi tiếng nặng gắt như vậy mà lại đi xe đạp chở đồ nặng thì đối với một cô gái yếu ớt như thế này là điều rất nguy hiểm!”

“Bác sĩ ơi...vậy có ảnh hưởng gì đến xương của cháu nó không?” Bà Đỗ lo lắng

“Bà yên tâm, cũng chỉ là xây xước ngoài da, cần tránh cho bệnh nhân ăn những đồ ăn để lại sẹo, đợi vết thương lành hẳn thì mới thôi!”

“Cảm ơn bác sĩ !”

Ông bác sĩ gật đầu chào rồi bước đi. Bà Đỗ ngồi phịch xuống ghế chờ kê sát cửa ra vào, nét mặt hốt hoảng của bà đã dịu đi phần nào. “Ôn trời, con bé không sao!”

“Vương Thiên Hoàng? Tôi cũng không cần biết thiếu gia nhà các người là ai, nhưng đón con bé đến đó để chăm sóc thiếu gia nhà các người? Ừ thì nó cứu con gái tôi khỏi bọn xã hội đen, nhưng sao lại để con bé đi trên Death một mình như vậy chứ?...Sao? Không cố ý?”

Bên ngoài vang lên tiếng mắng xa xả của ông Đỗ, Quỳnh vội ra khỏi phòng bệnh, chạy đến chỗ ông

“Ba à, đó là do con trốn về đó thôi, thực sự là Hoàng không biết gì mà!”

“Đó, con gái tôi giờ nó vẫn còn minh oan cho các người nữa đây, không biết các người nghĩ gì mà lại đối xử với con bé như vậy nữa!”

Ông cúp máy, ánh mắt tràn ngập sự yêu thương nhìn Quỳnh, nhà chỉ có một đứa con gái duy nhất nên ông luôn thương cô, bà Đỗ cũng vậy. Chỉ cần cô ngoan, không hỗn với cha mẹ, là đứa con hiếu thảo như thế này thì dù cô có đòi mua cả vũ trụ ông bà cũng cố gắng mua cho...

*

“Ba à, chuyện này ba đừng nói gì nha ba, là con tự làm tự chịu, con không...”

“Nhìn con xem” Ông Đỗ lắc đầu “Thân mình còn lo không nổi, hà có gì phải lo cho cái thằng kia chứ, nó xin phép ba và má con cho con đến đó chăm sóc nó, ba đã đồng ý mà nó nỡ biến con gái ba ra nông nổi này, thật quá quắt mà!”

“Ba à, là tại con mà :~

12. Chương 12

“Nếu như lúc này, mưa nặng hạt hơn và gió cũng lạnh hơn, thì có lẽ em, sẽ chẳng mang điều gì nữa mà òa khóc, mở lòng ra cùng cơn mưa

Nếu anh có về, em sẽ vờ như chẳng có gì xảy ra, vờ như thiếu anh, cuộc đời em vẫn tươi tắn và hồi hả...

Chỉ là...chỉ là em giấu đi...”

Tiếng chuông điện thoại vang lên...Quỳnh lau giọt nước mắt trực lăn trên gò má

“Alo...”

“Tình yêu à, giờ tớ đang ở sân bay, sắp phải tắt điện thoại rồi. Khoảng một tiếng nữa tớ sẽ về đến sân bay Ruby, cậu ra đón tớ nhé! 9h rồi đó!”

“Ừ, tớ biết rồi, tớ qua đó liền, cậu đi chuyển nào vậy?”

“496...từ Nam ra Bắc!”

Quỳnh tắt máy. Từ nãy đến giờ cô chỉ đi lang thang trên phố chứ chưa kịp mua một món đồ nào cả, cũng chưa vào một cửa hàng khác nào như cô đã nói với Ngọc Lan, nhưng kệ, giờ bắt taxi qua sân bay Ruby đã rồi tính sau, dù sao cũng có thể làm Minh vui....

Từ lúc có vết thương, Quỳnh luôn mặc áo dài tay, bởi cô biết rằng loại da của cô là loại phục hồi rất nhanh, đặc biệt là không để lại sẹo, nếu cô không nói chắc chắn không ai nghĩ rằng cánh tay của cô đã từng bị thương...

Đứng chờ chuyến bay 496 từ Nam ra đến Bắc, cô nghĩ không biết trong đó Minh đã sống thế nào? Tự nhiên cô lại quan tâm đến cậu, cho dù ngày trước không phải là cô không quan tâm, nhưng cô chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Bên cạnh cô cũng có rất nhiều người, chắc họ cũng đang chờ người thân giống như cô. Mà giữa cô và Minh có được gọi là thân không nhỉ? À đúng rồi, làm người yêu của nhau tất nhiên là rất rất thân rồi, nhưng nghĩ đến điều này tim cô lại đau nhói, cô không muốn tiếp tục cho Minh quá nhiều hi vọng nữa, cô sợ cậu sẽ đau khi cô nói lời chia tay, ước gì nỗi đau này chỉ mình cô chịu đựng...

“Hú! Tớ ở đây nè Quỳnh ơi! Làm gì ngồi thất thần zdữ zậy?”

Quỳnh quay ra. Đúng là Minh rồi. Sau mấy tuần không gặp cậu ấy vẫn không khác là mấy, hình như gương mặt có hơi hốc hác hơn, chắc do phải gánh vác quá nhiều công việc.

Đằng sau cậu còn có một cô gái nữa...

“Đây là Kiều Oanh, bạn của tớ ở trong Nam! Oanh, đây là Thúy Quỳnh, bạn...cùng lớp với tớ...”

Cảm giác run run như lần đầu tiên gặp Ngọc Lan lại tái diễn

“Chào...c...cậu!”

“Ừ chào, tôi sẽ học cùng Minh và cậu ở trường Minh Dương, có vẻ đến lúc đó làm quen cũng chưa muộn nhỉ?”

Thấy Kiều Oanh rướn mày kiêu ngạo, Quỳnh chỉ cười lấy lệ.

“À, Minh này, tớ có việc phải đi trước, gặp cậu sau nhé!” Quỳnh nghĩ cô không nên ở đây lâu hơn nữa

Minh định kéo Quỳnh lại, nhưng bị tay Kiều Oanh nắm chặt lôi đi, hành động đó càng khiến cô hiểu lầm. Minh và Oanh đi rồi, cô chạy theo hướng ngược lại, cô cứ chạy, chạy mãi, tựa như không biết điểm dừng.

Bịch!

“Xin...xin lỗi! Bạn có sao không ạ? Tôi vô ý quá!”

“Không...k...không...là lỗi của tôi, tôi...xin lỗi” Quỳnh cố kìm nén cơn đau, nhưng sao có thể đau bằng nỗi đau trong lòng cô bây giờ...

Một bàn tay với những ngón tay thon nhỏ trắng muốt chìa ra trước mặt cô, cứ ngỡ là bàn tay của thiên sứ. Quỳnh từ từ ngẩng đầu lên, một khuôn mặt khá thân quen mà cô hay nhìn thấy trên TV, cái mũi thẳng, hàng lông mày rậm, đôi mắt ấm áp, dịu dàng, từng đường nét đều rất hoàn hảo. Ca sĩ trẻ đang làm mưa làm gió – Trần Khánh Lâm

“Tôi có thể mời bạn đi ăn trưa để thay chời lời xin lỗi của tôi không?”

“Dạ, thôi không cần đâu Khánh...”

“Suyt! Yên lặng nào!” Khánh Lâm ra hiệu cho Quỳnh

“Không cần thật mà, mình vẫn rất ổn, với lại lỗi là do mình! Làm phiền bạn lại mời mình đi ăn trưa thế này mình không dám, chắc bạn cũng có rất nhiều công việc phải làm đúng không?”

“À, cũng bình thường thôi mà, nhân tiện mình cũng muốn đi ăn nên muốn rủ bạn đi chung cho vui thôi!”

Quỳnh đành miễn cưỡng gật đầu. Hai người lên xe đến một nhà hàng gần đó: Sushi

“Cậu nấu có khi còn ngon hơn cả nhà hàng Sushi đó chứ”, câu nói của Hoàng cứ vang vọng bên tai Quỳnh, đi đến đâu cô cũng thấy những kỉ niệm về Hoàng.

Lâm bắt chuyện với Quỳnh, cậu hỏi những câu rất đơn giản như Quỳnh ở đâu, sinh năm bao nhiêu,...và...

“Quỳnh này, bạn có bạn trai chưa?”

Có thể được coi là có chưa nhỉ? 2 người con trai thân thiết nhất với Quỳnh (trừ ba) đã có người bên cạnh, còn cô thì bơ vơ...

“Xin lỗi, mình vào nhà vệ sinh một lát!”

“Ừ!”

Lâm thấy hơi ngạc nhiên. Bình thường nếu đi đâu với cô gái nào, họ thường là những người phải bắt chuyện với cậu trước, thường là họ nói rất nhiều, rất rất nhiều. Nhưng Quỳnh lại hoàn toàn khác, cậu phải cố gắng lắm mới nói chuyện được với cô. Thật thú vị!

Thấy Quỳnh quay trở lại, Lâm cũng không muốn nhắc đến câu hỏi bạn này nữa, cậu vội chuyển chủ đề

“Bạn học trường nào vậy Quỳnh?”

“Cấp III Minh Dương, có gì không bạn?”

“À không, hỏi chơi vậy thôi!”

Quỳnh lại bắt gặp Hoàng và Lan, đang tay trong tay đi đến một chiếc bàn đặt gần cửa sổ của nhà hàng, cứ như hôm nay là Valentine không bằng, đi đâu cũng chạm mặt.

Ánh mắt Hoàng chợt hướng về phía Quỳnh đang ngồi, cô vội quay đi, gương mặt không có vẻ gì là vui cả.

“Sao trông bạn buồn vậy? Có gì cứ tâm sự với mình này, có khi mình lại giúp được bạn!”

“À, cũng không có gì đâu!”

“Nhìn bạn là mình biết bạn có rất nhiều chuyện cần tâm sự rồi, chắc không ai muốn nghe bạn nói thôi, nhưng giờ mình ở đây, mình nghe bạn nói rồi, vậy bạn kể ỉnh nghe đi!”

Câu nói của Lâm quả thật rất đúng, kể cả Thư, cũng chưa bao giờ lắng nghe hết tâm sự của cô, cũng do nhỏ quá ham chơi, nên tâm sự có khi cũng không được ích gì nên mỗi khi hai đứa ngồi nói chuyện với nhau Quỳnh chỉ nói vài ý chính, miễn sao nhỏ hiểu được là tốt rồi.

Không hiểu sao Quỳnh lại có thể kể tuốt tuốt cho Lâm nghe, cậu dường như có vẻ rất chú ý, từ chuyện đi dự tiệc cùng Hoàng, gặp Lan, đi đón Minh ở sân bay, phải đối đầu với Oanh. Nhưng cô lại không nói cho Lâm biết cô thích ai, vì cô nghĩ, nếu không phải người thân quen gì mấy thì kể hai chi tiết này là quá nhiều rồi.

“HAIZ!” – Nghe xong Lâm thở dài “Không hiểu 2 tên đó nghĩ gì nữa, mà thôi, để mình đưa bạn về nhà, chắc bạn cũng mệt rồi!”

“Thôi không cần đâu, mình bắt taxi là được rồi!”

“Mình cũng chưa đến giờ biểu diễn show mà, để mình đưa bạn về, nhà bạn ở khu Diamonds đúng không? Mình cũng tiện đường đi qua đó mà!”

Bất đắc dĩ Quỳnh phải để Lâm đưa về, thực sự cô không có cách nào từ chối Lâm được.

*

“Tội nghiệp bạn tôi...haiz...2 chàng trai đẹp như thiên thần đã có người nâng khăn sửa túi, còn bà....haiz...càng nghĩ càng thấy...haiz...”

“Bà làm gì mà haiz haiz mãi thế hả? À mà hôm nay tôi gặp Khánh Lâm!”

“Khánh...Khánh Lâm singer á?”

“Ừ, chàng mời tôi đi ăn trưa vì lỡ đụng phải tôi, tôi ngã...”

“Ghé ha! Chắc bà phải lòng chàng rồi chứ gì?”

“Đâu có! Tôi...”

“Tôi chỉ yêu mình Hoàng thôi, không thích Lâm đâu” đúng không? Tôi biết mà “Thư đắc thắng nhìn Quỳnh đang ngượng chín mặt “Bà sướng thiệt nghen, tôi còn chưa được nhìn Lâm ngoài đời bao giờ mà bà còn được ảnh mời đi ăn trưa nữa!”

“Tôi thấy hần có gì đặc biệt đâu, cũng chỉ là ca sĩ thôi mà, cũng có...ờ...chút đẹp trai, sao bà cuồng thế nhỉ?”

“Tại bà không biết thôi, chứ chàng...bla bla bla...”

Quỳnh choáng váng. Cái con nhỏ Thư này đúng là quá cuồng rồi mà, tên đó có gì hay ho cơ chứ? Hoàng vẫn là nhất...hihi

“Mà thôi, không nấu cháo với bà nữa, tôi nói chuyện với Quân đây!”

Sau tiếng Tút...tút, Quỳnh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng nhỏ cũng tha ình, không bỏ lê ba la về cái anh chàng ca sĩ kia nữa, đúng là Quân cứu nguy có khác, lúc nào phải cảm ơn cậu ta mới được

13. Chương 13

Sáng hôm sau...

Phòng học lớp 10A1 (cũ):

“Ê mấy bồ còn ngồi đây làm gì nữa? Hông mau chuyển lên phòng 11A1 hả?”

“Tụi tôi tưởng phải thi xét tuyển rồi mới xếp lớp chứ!” Mấy đứa con gái đang mãi làm đom, trả lời bằng quơ không buồn nhìn mặt người vừa nói

“15/7 mới thi, bộ mấy bà không đọc bản tin trường à?”

Nghe được tin hot, cả lớp nháo nhào nhào thu dọn sách vở, đồ ăn vặt, và mấy thứ linh tinh khác rầm rập đi lên phòng 11A1.

Cư dân 11A1 thấy mấy em lớp dưới đứng chờ ở trước cửa lớp mình như vậy cũng hơi ngại, cũng vội thu dọn để lên 12A1. Mấy tên con trai 11A1 đi ngang qua còn trêu chọc Thu Phương, cô nàng chỉ bên lên cười, một nụ cười chết người...Còn mấy đứa con gái đi qua nhìn thấy Hoàng và Minh là mắt cứ hiện lên trái tim to đùng, rồi cười hihi như người bị tự kỉ.

“Xin lỗi Quỳnh nha, tại hôm qua...”

“Ừ, không sao...Tớ cũng không quan tâm lắm!” Quỳnh ngắt lời

Minh định nói gì đó nhưng lại bị Kiều Oanh lôi đi để ngồi cùng cô ta, có vẻ như cậu rất muốn ngồi cùng Quỳnh nhưng lại không từ chối được Oanh, vì cô ta cứ lấy cớ chưa quen biết một ai nên không muốn ngồi một mình sợ bắt nạt. Nhưng thực sự với thể lực gia đình như vậy thì chẳng ai dại gì mà động đến thiên kim tiểu thư cả.

Quỳnh bước đến cái bàn trống ở gần cuối phòng, đặt chiếc cặp sách không lấy gì làm nặng xuống ghế, cô bắt gặp ánh mắt của Hoàng đang nhìn mình khi vừa ngẩng đầu lên. Ánh mắt cậu sâu thẳm, cô không thể biết được cậu đang nghĩ gì. Chợt một cô gái đi đến, nhẹ nhàng khoác lấy tay cậu, tuy mặc đồng phục nhưng vẫn không thể che đi từng đường cong hoàn hảo trên cơ thể cô, cô ấy kéo Hoàng đến ngồi cùng bàn với mình, không ai khác đó chính là Ngọc Lan. Giờ Quỳnh chỉ còn trông chờ vào Thư, chắc nhỏ sẽ chịu ngồi với mình ^^

“Xin lỗi bà nha Quỳnh, hôm nay tôi lỡ hứa ngồi với Quân rồi ^^! Bà ngồi với người khác đi ha!”

“Bà con ơi, Khánh Lâm kia, Khánh Lâm về trường mình kia, oh handsome boy!”. Bỗng đâu một giọng hét long trời lở đất khiến cho cả Quỳnh và Thư cùng giật mình, rồi 2 giây sau đó, cả một lũ fangirls náo loạn xông ra, đứng xung quanh một chàng trai cao dong dỏng, miệng không ngừng la ó.

“Stop here! Do you understand? Lâm đến đây để học mà, xin mọi người...”

“A đúng rồi, mau tránh đường cho hoàng tử đi nào!” Bất chợt có người ra lệnh, đám fangirls hiểu ý liền nhanh chóng dạt sang hai bên để chừa ra một lối đi ở giữa.

Lâm thản nhiên bước đi, trên môi vẫn luôn nở một nụ cười duyên rũ, để lộ ra cái răng khểnh rất duyên của cậu. Đôi mắt trong veo như nước mùa thu đang lấp lánh, lấp lánh, hút hồn tụi con gái. Đôi mắt ấy chợt dừng lại nơi cửa lớp 11A1 vài giây, rồi cậu tiến luôn về phía đó...

“Thúy Quỳnh, chúng ta lại gặp nhau rồi!”

“Khánh...Khánh...” Quỳnh không nói nổi một từ.

“Mình sẽ học ở đây, cho đến khi tốt nghiệp và lên đại học” Về mặt nghiêm túc của Lâm khiến cô hơi bất ngờ “What?”

“À, ba mẹ mình đồng ý cho học trường này vì nó nằm trong top3 trường danh tiếng nhất Việt Nam, với lại cũng nằm cùng tỉnh mình sống nên đi lại tiện hơn”

“Cậu...là người ở đây?” Quỳnh nghi hoặc

“Đúng vậy!” Lâm nháy mắt với Quỳnh

Trước sự ngỡ ngàng của fangirls, Lâm nắm lấy tay Quỳnh kéo vào lớp. “Hội cuồng trai đẹp” định ào ào xông vào 11A1 nhưng bị thầy giám thị ngăn lại, và phạt viết bản kiểm điểm 3000 chữ, cái tội làm náo loạn trường. Mấy nam sinh là fan cuồng của Ngọc Lan cũng không khá gì hơn, bản kiểm điểm 5000 chữ.

“Khánh Lâm?” Minh lù lù xuất hiện, mắt dán chặt vào hành động nắm tay thân mật của Lâm và Quỳnh

“Ừ!”

“Quỳnh là bạn gái cậu?”

“Ha, cậu còn có tư cách đứng đây mà nói câu này sao? Chẳng phải cậu bỏ rơi Quỳnh ở giữa sân bay đông người, để đi với bạn gái mới. Tôi hỏi cậu còn tư cách không?” Đường như trong câu nói của Lâm có chút tức giận.

“Tôi...”

“Đúng, tôi là bạn gái của Minh, thì đã sao? Cậu ấy đi với bạn gái là chuyện bình thường, tại sao lại phải đi với con nhỏ này chứ? Nực cười!” Oanh bước tới, giọng hống hách.

“Ai nói tớ là bạn trai cậu?” Minh hét lên giận dữ, bao nhiêu con mắt đổ dồn về phía bốn người

“Ồ...” Kiều Oanh có chút bàng hoàng, ngạc nhiên.

Lâm nhún vai, khoe miệng khê nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo, rồi quay người về phía Quỳnh

“Tớ ngồi cùng cậu nha!” Nụ cười mê hoặc của cậu “chĩa” thẳng vào cô.

“Ừ!” Nó đã phát huy tác dụng, cô đã ngăn người trong vài giây, rồi nhanh chóng “tĩnh lại”.

Buổi học đầu tiên trôi qua một cách chậm chạp. Quỳnh cảm thấy có rất nhiều con mắt cứ nhìn chằm chằm về phía mình, ghen tị có, xót xa có, chúc mừng có, ức chế có,...

Chắc chắn là vì cái tên ngồi ngay bên cạnh cô rồi, chắc chắn thế. Vậy mà hần vẫn không biết gì, cứ nhìn lên bảng, hăng hái giơ tay phát biểu, thỉnh thoảng còn quay ra cười với cô chứ. Lâm đang mê hoặc cô ư? Không thể nào...tuyệt đối không thể...

Tan học...

“Tình yêu à, về thôi!”

“Hả?” Quỳnh ngỡ ngàng trước câu nói của Lâm

“Đúng rồi, là cậu đó, bộ tưởng tớ nói chuyện với bức tường đằng sau cậu hả?”

“Hả? Ừ, hihi!”

Quỳnh đeo cặp sách, chuẩn bị bước thì chợt Lâm nói:

”Cậu này...”

“Hả?” Lại gì nữa thế...

“Cậu cười trông xinh thật đấy, từ trước đến giờ chưa ai đối xử với tớ như cậu!” Khuôn mặt Lâm trở nên nghiêm túc khác thường.

“Là...là sao?” Cô dám chắc câu tiếp theo cậu ta nói sẽ làm cho cô sock toàn tập

“Từ bé tới giờ, chưa ai đối xử với tớ lạnh nhạt như cậu, gia đình và người thân, cũng như quản lí, mọi người trong công ty tớ làm luôn hết mực thương yêu tớ, fan nhìn thấy tớ thì nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa. Còn cậu...” Lâm chợt cúi người xuống, chiều cao 1m85 của cậu đang cố gắng để làm cho người mình chỉ cao tương đương với Quỳnh, 1m67, mặt cậu chỉ còn cách mặt cô khoảng 15cm, cậu có thể còn nhận được hơi thở gấp gấp của cô “Tớ thấy ấn tượng với cậu rồi đấy!”

Quỳnh thấy nhẹ nhõm hẳn, lẽ ra trong tiểu thuyết, những cảnh như thế này thì chàng trai hay nói câu “tớ thích cậu”, “tớ yêu cậu” hay đại loại thế chứ, mà anh chàng này lại nói cậu “tớ thấy ấn tượng với cậu rồi đấy”...Nhưng không sao, cậu ta không nói mấy câu sến sến kia cũng đỡ cho Quỳnh, cô không muốn gặp thêm bất cứ rắc rối nào nữa.

“Anh Khánh Lâm! Anh Khánh Lâm! Bọn em yêu anh! Khánh Lâm là số 1! Khánh Lâm vạn tuế!” Tiếng hò hét inh ỏi của đám nữ sinh lớp 10 vang lên khắp khu giảng đường.

“Lại nữa rồi! Quỳnh! Chúng ta mau chạy thôi!” Không để cô kịp phản ứng, cậu nắm chặt lấy cổ tay cô, kéo cô cùng chạy. Nhưng đám fangirl vẫn không chịu buông tha...

“Hay là Lâm này...” Quỳnh vừa thở vừa nói “Cậu ở lại giải quyết nha, có gì gặp nhau sau”

Khánh Lâm tròn tròn mắt. Cô gái này sợ ở gần cậu ư? Có phải vì fan hâm mộ không? Hay chính con người cậu mới đáng sợ?

Nhìn bóng Quỳnh đi xa dần, tự nhiên trong lòng cậu lại có một nỗi đau đớn khôn cùng, nơi mềm yếu nhất trong trái tim cậu đã mất đi bức tường bảo vệ, phải chăng ...cậu đã thích cô gái này rồi? Tình yêu sét đánh??

Những tiếng hò hét của fan đã đưa cậu trở về với thực tại...

14. Chương 14

Về phía Quỳnh, không hiểu sao cô lại đi lên tầng thượng của khu giảng đường – nơi thích hợp để hóng gió, ngắm cảnh, ...nhưng thường rất ít người lên đây. Tuy thế, nó vẫn luôn được quét dọn vào mỗi sáng.

Mở cửa, Quỳnh bước ra sân với bộ dạng mệt mỏi, cô đang cố gắng điều hòa nhịp thở cho đều. Tiếng thở gấp gấp của cô đã bị một chàng trai nghe thấy...

Chàng trai ấy quay người lại, nhìn về phía cô. Tà áo đồng phục trắng cùng chiếc cà vạt thắt lỏng lẻo khẽ bay bay trong gió, ngay đến mái tóc cậu cũng vậy. Chàng trai ấy trông như một thiên sứ, không vương chút bụi trần. Nhưng cô lại không thể nhìn rõ khuôn mặt cậu. Mắt cô hoa lên, nhưng cô vẫn ý thức được rằng, hình bóng này, trông rất quen thuộc...

Cố gắng tiến lại gần hơn để có thể nhìn cho rõ. May sao, sức cô cũng dần hồi phục. Và chàng trai mà cô nhìn thấy lại chính là...

...Vương Thiên Hoàng!!!

“H...Hoàng...cậu...cậu cũng lên đây hóng gió sao?” Cô cố gắng nói chuyện thật tự nhiên

“Tại sao?” Nhưng câu trả lời của Hoàng lại không hề ăn nhập với câu hỏi của cô

“Hả? Tại sao gì...gì cơ?”

Nhìn dáng vẻ có phần bơ phờ của cô, tim cậu tự nhiên đau nhói. Đường như không kiểm soát được hành động của mình, cậu kéo cô ngã vào lòng mình, ôm chặt lấy cô...

“Cậu ngốc lắm! Sao cứ phải chịu đựng mãi như vậy? Sao không nói hết ra suy nghĩ của cậu?...Ngốc!”

Nước mắt cô trào ra. Đúng! Cô đã kiềm chế quá nhiều nỗi đau, những nỗi đau chẳng thể nào xóa nhòa. Có lẽ, bây giờ việc kiềm chế đã trở thành bản năng của cô...

Thấy cô im lặng, Hoàng nói tiếp

“Nếu không thể nói ra được thành lời, chỉ bằng gửi gắm qua bài hát đi”

“Ý...Ý...cậu là sao?”

“Karaoke...”

“Ừm...thôi...tớ...tớ ổn” Quỳnh vội đầy Hoàng ra

Như đọc được suy nghĩ trong đầu cô, Hoàng bổ sung

“Cậu yên tâm, lần này không có Kiều Oanh và Ngọc Lan, hai người đó sẽ không làm khó cậu đâu”

Quỳnh ngược lên nhìn cậu. Ánh mắt cô lộ rõ sự ngạc nhiên...làm sao mà cậu ấy biết được???

30 phút sau...Tại Angel Karaoke...

“Vây Quỳnh, bà hát trước đi! Tâm trạng nhất mà!!” Thư đề xuất

“Đúng rồi đó Quỳnh” Quân đồng tình

“Ôi trời cái quán karaoke này cho chọn bài ngẫu nhiên à? Không được tự do chọn sao?”

Lâm đang loay hoay với cái bảng điều khiển cảm ứng đột nhiên kêu lên.

Quỳnh bật cười

“Thôi miễn là mình biết hát là được mà Lâm hiiii”

“Tiếp theo là phần trình bày ca khúc...ừm...Em Vãn Hy Vọng cover do tân ca sĩ Thúy Quỳnh trình bày!”

Lâm giới thiệu, cậu cũng hơi ngỡ ngàng vì ngẫu nhiên lại vào bài hát buồn quá như thế này

Em Vãn Hy Vọng ư? Nếu hát bài này, chắc chắn Quỳnh sẽ phải dồn nén cảm xúc để không khóc. Cố lên , Thúy Quỳnh! Chẳng phải hồi nãy mày đã khóc đến ướt hết vai của Hoàng sao? Giờ không được khóc nữa...

Cô cầm chặt micro và bắt đầu hát...

Hy vọng em, vẫn giữ riêng em, chẳng đánh rơi phút nào

Hy vọng em, vẫn giữ đây, cả giấc mơ, dấu đốn đau

Hy vọng anh giờ đây có chút yên vui, ngập nắng trên con đường

Hy vọng anh còn mang chút kí ức về em, chỉ thế thôi

Giọt nước mắt bay ngược lên bầu trời, làm thành bóng mưa đổ ngang xuống đời

Chỉ cần anh còn trên mặt đất này...

Em vẫn hy vọng...

Dù phải đốn đau ngàn năm cũng đành

Dù là giấc mơ ngàn kiếp không thành

Chỉ cần anh còn trên mặt đất này...

Em vẫn hy vọng...

Vẫn hy vọng...

Hy vọng em vẫn giữ cho anh dù biết anh cũng mặc

Hy vọng thêm, đau đốn nhiều, cũng không sao, em chẳng sao

Hy vọng anh ở nơi có nắng lung linh, đừng ướt mưa thế này

Hy vọng anh còn mang chút kí ức về em, chỉ thế thôi
Giọt nước mắt bay ngược lên bầu trời, làm thành bóng mưa đổ ngang xuống đời
Chỉ cần anh còn trên mặt đất này...
Em vẫn hy vọng...
Dù phải đón đau ngàn năm cũng đành
Dù là giấc mơ ngàn kiếp không thành
Chỉ cần anh còn trên mặt đất này...
Em vẫn hy vọng...
Vẫn hy vọng...

Cả ba chàng trai: Hoàng, Lâm, Minh đều ngẩn người, không ngờ Quỳnh lại hát bài này tâm trạng đến như vậy. Cô ấy đang yêu đơn phương? Giọng hát của cô ấy với ca khúc này như hòa làm một, quá hay, đến nỗi cả ba chàng đồng thanh nói “Hát tiếp đi!”

Nhưng...

“Bản Người Ấy cover của Khánh Lâm singer sắp được bắt đầu! Xin các bạn chú ý!” Quân nói oang oang trong micro

“Quân! Ông nói vớ vẩn gì thế? Người Ấy của Trịnh Thăng Bình singer?”

“Đúng rồi! Ông mau lên hát đi! Ca sĩ mà ngại gì?”

“Được rồi!”

Cậu chỉ muốn chiếc micro này, ngày hôm nay, chỉ có mình cô ấy cầm, nhưng sao bây giờ cậu lại cầm như thế này?

Bài tiếp theo sau ca khúc Lâm hát đang được thông báo trên màn hình: Chỉ Cần Em Hạnh Phúc – Hồ Quang Hiếu.

“Bài sau ai hát đây?” Thư lên tiếng

Nhân cơ hội đó, Lâm chạy đến giúi micro vào tay Minh

“Cậu hát Người Ấy đi, tôi hát bài sau!”

“Cái gì?” Minh giật nảy người

Còn 5s nữa bài hát sẽ bắt đầu, cậu đành miễn cưỡng đứng dậy. Cả bọn lại được thưởng thức giọng ca mạnh mẽ của Minh

...Người ấy có tốt với em, yêu em như anh đã từng yêu?

Người ấy có biết tính em hay trách móc, thích nuông chiều?

Anh nhớ em nhiều...anh nhớ em nhiều...

Sao để mà vơi bớt đi bao đêm đợi mong...

Người ấy có lớn tiếng hay luôn khiến em đau buồn không?

Người ấy có biết quý em hay yêu thương em thật lòng?

Anh nhớ em nhiều...anh nhớ em nhiều...

Sao cho lòng vơi bớt đi nỗi buồn, nỗi đau trong lòng anh...

Bốp! Bốp! Bốp!...

Tất cả những người có mặt đều vỗ tay không ngớt. Quả thật, những ai hôm nay đến hát karaoke, đều hát quá tâm trạng thì phải. Minh bước đến, đưa micro cho Lâm, rồi ngồi xuống ghế sofa chờ cậu ta “biểu diễn”

Tình yêu đôi lúc không cùng cảm giác yêu thương từ hai người

Dù cho hạnh phúc em chọn là ai không phải anh

Chỉ cần em nói em buồn, anh sẽ đến bên em để nghe tâm sự của em

Dù cho con tim này vỡ nát...

Dù một lần đã cố nói với anh là tình yêu em đã chọn thật nhiều nỗi đau

Rằng lòng mình chỉ biết nói với em lời quan tâm của một người bạn thân...

Vẫn cứ lắng nghe con tim em như thế nào

Người mình yêu không vui phải làm sao

Cứ thế trôi qua bao nhiêu tháng ngày

Em có hay...?

Nói với anh khi đưa ra hai con đường

Bỏ mặc em hay anh sẽ bên em

Dẫu có thêm bao nhiêu nỗi buồn hay nỗi đau

Anh sẽ bên em...

...Sẽ bên em...

...Người yêu ơi...

Anh cũng đã biết được nhiều điều, khi yêu người ta thường hi sinh tất cả cho người mình yêu, anh không thể không quan tâm em hồi...

“Hoàng à! Cậu cũng nghênh chiến một bài đi!” Quân đề nghị, ngập ngừng một lát, cậu ta nói tiếp “ Ở đây trừ tôi và Thư ra thì ai cũng đều có tâm trạng không vui hết, nên đi karaoke giải sầu. Chính Hoàng hẹn chúng ta tối đây, vậy mà từ nãy đến giờ cậu ấy chưa hát. Các cậu nghĩ thế nào?”

Minh đập tay vào vai Hoàng

“Đúng đó, lên hát đi ông, tôi cũng hát rồi này!”

“Bài gì?” Hoàng trả lời đúng 2 từ

“Trên màn hình đó, để tôi xem, ừm, là bài Bức Tranh Vẽ Thiếu Nét!”

Hoàng hơi nhúu mày, nhưng rồi cậu cũng đứng dậy...Giọng hát ấm áp đó, đôi mắt màu cà phê đó, Quỳnh không thể quên được

Anh một mình lê bước chân trên con đường

Nơi khi xưa trào dâng biết bao kỉ niệm

Em đùa vui trong tuyết trắng ngây thơ

Anh nhìn em lòng sao ấm áp lạ thường

Anh và em vẽ bức tranh có hai người

Trao cho nhau nụ hôn khi tuyết rơi đầy rơi

Nay mình xa đã mấy đông qua rồi

Sao em không trở về một lần em ơi

Tuyết chờ, tuyết tan lâu rồi

Nơi đây đã vắng đi một tiếng cười đùa

Lời hứa...đã tan theo mây trời

Em đi như chưa từng đến đây

Hỡi người...nếu em không trở về

Hãy nói với anh, để anh thôi chờ đợi

Hình vẽ bức tranh khi đông về

Thiếu nét vẽ quen thuộc...khuôn mặt của em

“Hoàng, sau cậu lại hát đầy tâm trạng như vậy chứ? Có phải vì Phương không? Chắc là như vậy rồi, có lẽ ngoài bạn ấy ra không ai có thể khiến Hoàng bớt nghĩ đến như vậy...Thất bại thảm hại rồi!” Quỳnh nghĩ trong đầu...

“Này! Làm gì thất thần thế?” Không biết Hoàng đã tiến đến chỗ cô từ khi nào

“K...Không có gì!” Cô chối đây đẩy

Từ phía chiếc ghế sofa đối diện, Khánh Lâm nhìn cô với ánh mắt xen lẫn nhiều cảm xúc khó hiểu, nhưng khi đó mọi người vẫn mãi nhìn lên màn hình, chỉ có Quân là chú ý đến sự tồn tại của cảm xúc trong đôi mắt cậu.

Quân khẽ thì thầm vào tai Thư điều gì đó, cô mỉm cười thích thú gật gật đầu. Một lúc sau, điện thoại của Lâm rung lên vì có tin nhắn:” Ra chỗ khác gặp nhau một lát đi. Quân”

Khánh Lâm ngạc nhiên nhìn về phía Minh Quân, ngồi gần nhau như vậy mà không nói được ư?

Khu vực dành-riêng-cho-nam-giới

“Này, ông làm cái trò gì mà bí mật thế hả Quân?” Lâm nhăn mặt

Quân đập bốp một cái vào vai Lâm, cười khoái trá:

“Thích người ta rồi thì tỏ tình đi, sao lại đơn phương thế. Biết đâu người ta cũng thích ông? Hahahaha...”

“Ông nói linh tinh cái gì thế?” Lâm hơi giật mình

“Giấu làm sao được tôi, nhìn cái cách ông say đắm nhìn nàng là tôi biết rồi. Là Quỳnh, phải không?”

“Tôi...”

“Chúc ông thành công nhé! Mong là tôi sớm được uống rượu mừng hai người hahaha...”

Quân đi rồi, Lâm nhìn mình trong gương. Cậu thật sự...thật sự thích Quỳnh sao?

15. Chương 15

Ngày thi xét lớp cuối cùng cũng đến...

Không hiểu giám thị coi thi xếp chỗ kiểu gì mà phía trên chỗ cô là Hoàng, hai bên là Minh và Lâm, đằng sau là bức tường

Trường Minh Dương có một điểm đặc biệt với môn thi đó là, mỗi kì thi khảo sát học sinh sẽ được tự chọn bốn môn để thi, không quan trọng là môn chính hay môn phụ. Tất nhiên đề sẽ không hề dễ chút nào, trường làm vậy với mục đích rèn cho học sinh tinh thần thoải mái khi bước vào phòng thi, đi thi đại học sẽ có kết quả tốt đẹp nhất, và lựa chọn đúng con đường của mình. Vì vậy, tỉ lệ đỗ đại học của trường lúc nào cũng là 99,9%, số người trượt đại học từ khi thành lập trường đến nay chưa bao giờ quá 5 người.

Số lượng học sinh thi tuyển vào trường cũng đông không kém, không chỉ vì quy tắc khá thoải mái kia, mà cũng bởi giáo viên trong trường khá tâm lý, “danh lam thắng cảnh” trong trường thì hết chỗ chê, thuận lợi cho việc...hình thành couple trong trường. Nhưng nguyên tắc vẫn là nguyên tắc, thi định kì học sinh vẫn

phải thi tất cả các môn, chỉ cần một môn dưới điểm 8 là mất toi kì nghỉ Tết hoặc nghỉ hè để học nửa tháng và thi bù nửa tháng, sau đó mới có giấy chứng nhận HSG.

Cũng bởi lẽ đó, nhiều người đăng kí thi môn không giống nhau, lịch thi cũng có vài phần khác nhau, nhưng xếp phòng và SBD vẫn là do hiệu trưởng. Thế nên, cho dù môn thi có khác nhau, thì có thể cũng sẽ gặp cảnh như của Quỳnh!

“Này, cậu thi môn gì vậy?” Lâm quay sang hỏi Quỳnh khi trống báo thi chưa vang lên, và xung quanh vẫn còn vài tiếng xì xào bàn tán.

“Giáo dục công dân, tiếng Anh, Lịch sử và Địa lí. Còn cậu?” Quỳnh mỉm cười

“Ặc. Cậu chọn môn thi cái kiểu gì vậy? Toàn môn khó ‘xơi’. Sau này cậu định thi trường gì mà lại chọn mấy môn đó? Mình chỉ Anh, Sinh, Nhạc, Hóa thôi” Lâm toát mồ hôi khi nghe câu trả lời của Quỳnh.

Tiếng trống báo hiệu giờ thi bắt đầu, Quỳnh chỉnh lại tư thế ngồi ngay ngắn, thế nên cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của Lâm. Còn cậu thì nghĩ chuyện này biết hay không cũng không quan trọng, nên cũng chẳng mấy để tâm...

Mình làm trong 30 phút đề Anh để có thể tranh thủ thời gian làm những môn khác, dường như cậu đã quá quen thuộc với mấy cấu trúc Ngữ pháp này. Trường phát luôn 4 môn thi cho học sinh để tránh những tiếng than vãn như là: Ước gì còn một chút thời gian để làm nốt..., giá như.... Nhưng nhược điểm của việc này là học sinh phải tự căn giờ để làm được đầy đủ hết các môn.

Bước ra khỏi phòng, Lâm vươn vai sau hơn năm tiếng đồng hồ vật lộn với bài thi, tay cậu vô thức “hạ cánh” ngay trên vai Quỳnh, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ rằng cậu cố ý như vậy để...tiếp cận cô.

“Khánh Lâm, đang có rất nhiều phóng viên ở đây chỉ trực chờ cậu bước ra để phỏng vấn đó!” Hữu Đức – người quản lí của Lâm nhắc nhở cậu.

Cậu ta vừa dứt lời, lập tức một đám phóng viên xông đến trước mặt Lâm, chìa máy quay và micro về phía cậu. Còn Hữu Đức – bị coi là vật cản đường đám phóng viên, “được” đẩy ra ngoài một cách không thương tiếc.

“Ca sĩ Khánh Lâm, xin cậu hãy cho biết cảm nhận khi lần đầu tiên làm bài thi tại ngôi trường nổi tiếng này!”

“Xin hãy nêu cảm nghĩ của cậu về đề thi”

...

Đám phóng viên đang nhốn nháo chột khựng lại khi nhìn thấy cô gái bên cạnh Lâm, trong khi tay cậu vẫn quàng lên cổ “người nào đó”

“Xin hỏi cậu và cô gái xinh đẹp này có quan hệ như thế nào?”

“Xin hỏi có phải cô là bạn gái của ca sĩ Khánh Lâm không ạ? Xin phát biểu cảm tưởng khi cô được làm bạn gái của một minh tinh màn bạc”

...

Do không quen với ánh đèn flash nên Quỳnh đưa tay lên che mắt, hành động đó của cô càng khiến cho đám phóng viên hiếu lắm và “tấn công” dữ dội hơn.

Mình và Hoàng từ trong phòng bước ra đã thấy thảm cảnh, nghĩ có thể cứu nguy cho Quỳnh, cả hai không ngần ngại mà tiến lên phía trước. Hoàng nắm lấy tay trái Quỳnh, còn Minh lại đi vòng lên trên, nắm lấy tay phải cô. Lâm còn chưa kịp phản ứng thì hai người kia đã cùng nói mà không hẹn trước: “Cô ấy là bạn gái tôi!”

Sự kiện này ngay ngày hôm sau được “vinh dự” nằm trên trang nhất của rất nhiều báo lá cải và các trang báo mạng. Tin tức này cũng được chia sẻ trên các mạng xã hội với tốc độ chóng mặt, đồng thời vỡ tan giấc mộng của bao cô gái.

*

Cầm tách trà nóng hổi trên bàn nhấp một ngụm, ông Đỗ mỉm cười, không một ai nhìn ra cảm xúc ông giấu trong nụ cười đó là gì. Tờ báo sáng nay đặt ngay trước mặt, ông nhìn lướt qua một lần nữa rồi quay sang Quỳnh:

“Chúc mừng con! Giờ con đã là người nổi tiếng!”

“Ba, thật sự đây chỉ là sự hiểu lầm!” Cô cúi gầm mặt, nói lí nhí.

Bà Đỗ ngồi bên cạnh khẽ vuốt tóc con

“Ba má không có cảm đoán con chuyện này, ba má cũng từng trải qua thời học trò nên ba má hiểu mà, miễn sao con đừng ảnh hưởng tới tương lai và tiền đồ của con là được. Ba chỉ nghĩ rằng con không nên yêu sớm thôi! Ba má sợ con sẽ đau khổ!”

“Nhưng thật sự...”

“Thôi con đi học đi. Ba má luôn tôn trọng quyết định của con mà!” Ông Đỗ nở nụ cười hiền từ.

“Vâng. Con cảm ơn ba!” Quỳnh cười rạng rỡ rồi đeo cặp đến trường, cô cứ nghĩ ba má sẽ nổi giận với cô, nhưng sự thật lại hoàn toàn trái ngược.

Vì vẫn còn sớm nên Quỳnh đi bộ tới trường, nhà cũng không xa nên cô có thể vừa đi vừa ngắm cảnh. Ai ngờ...khi gần đến cổng trường, một chiếc xe Camry phanh gấp ngay trước mặt cô, hai người áo đen bước xuống

“Xin hỏi cô có phải là Đỗ Thúy Quỳnh lớp 11A1 trường Minh Dương không?”

Mi mắt Quỳnh hơi giật giật, cô cảm thấy rất bất an, liền lùi lại phía sau một bước

“Dạ...vâng...có...có...chuyện...gì...”

“Mời lên xe, có người muốn gặp cô”

Cô còn chưa kịp phản ứng thì đã bị mấy tên đó lôi lên xe. Chúng để cô ngồi giữa, hai bên đều là người mặc áo đen. Người hai bên đường có nhìn thấy cũng chẳng ai tò mò, bởi họ nghĩ chắc “cô gái nổi tiếng trên trang nhất hôm nay” được ai-đó mời đi-đâu-đó, họ không bận tâm chuyện này.

“Chào cô em, hân hạnh làm quen!” Tên áo đen ngồi trên ghế phụ quay xuống nhìn cô, hần nở một nụ cười nham hiểm

“Anh...anh...là ai?”

“Tất nhiên là cô em không biết anh rồi! Nhưng anh lại biết rất rõ cô em đấy! Sao nào? Được ba đại thiếu gia quan tâm như vậy cảm giác thế nào? Mượn cô em kiểm chút đỉnh chắc cũng không sao chứ nhỉ? Hahahaha...”

“Khánh...Khánh...Lâm...chỉ...chỉ là...ca sĩ. Nhưng Hoàng...và...Minh chưa phải là chủ...công...công ty...như...như vậy...anh đâu có...đâu có được lợi gì...gì đâu? Làm...làm ơn thả tôi ra...ra đi” Giọng Quỳnh run rẩy

“Hahaha...Cô em không biết hả? Tên ca sĩ họ Trần đó thực chất là đại thiếu gia của công ty Sun bên Mỹ đó. Hần về Việt Nam làm ca sĩ chắc cũng do cái đam mê vớ vẩn gì đó của hần thôi!” Tên đó cười nhếch mép

“Anh thật độc ác! Họ sẽ không cho anh một xu nào đâu!” Quỳnh cắn chặt môi

“Im mồm ngay! Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt hả?”

Anh ta vừa nói xong, tên áo đen ngồi bên cạnh Quỳnh chụp ngay cái khăn tắm thuốc mê lên mặt cô...

16. Chương 16

“Khánh Lâm, tôi nghĩ rằng cậu sẽ hiểu lòng giải trí đáng sợ đến mức nào. Cậu không thể gây ra những scandal như vậy...”

“Trương tổng, chị cũng biết chuyện này chẳng ảnh hưởng chút nào đến sự nghiệp của em mà!” Lâm nhăn mặt

“Đó là tôi chỉ nhắc nhở cậu, chứ không nhắc đến chuyện lần này!”

“Chị, chuyện riêng của em, em sẽ tự giải quyết, em sẽ không để ảnh hưởng đến sự nghiệp của em đâu.”

Người phụ nữ tựa lưng vào ghế, khẽ gật đầu về hai lòng. Khánh Lâm bao giờ cũng làm cho cô ta cảm thấy tin tưởng nhất.

Vừa ra khỏi phòng giám đốc, Hữu Đức còn chưa kịp mở miệng hỏi thăm, điện thoại của Lâm đã reo inh ỏi. Là một số lạ.

“Xin chào!” Cậu chạm vào nút chấp nhận cuộc gọi

“Hahaha...xin chào Trần Khánh Lâm. Xin mời nghe bản tin buổi sáng..”

Đầu dây bên kia dường như có tiếng bóc “xoẹt” của băng dính, sau đó là tiếng nói như hét của một cô gái “Khánh Lâm, đừng đưa cho anh ta bất cứ cái gì!”

Là giọng của Quỳnh!!!!

“Con bé hỗn láo!”

Lại đến tiếng “Bốp” như một cái tát vào mặt ai đó, rồi Lâm không còn nghe thấy tiếng Quỳnh nữa.

“Bản tin buổi sáng kết thúc hahaha...Tuy có hơi muộn, nhỉ? Hahaha...”

“Anh...anh muốn gì?” Không biết lấy dũng khí ở đâu ra, một tên con trai 17 tuổi lại có thể nói chuyện được với xã-hội-đen! May sao hôm nay cậu đã xin nghỉ học vì gặp rắc rối ở công ty quản lí.

“Đơn giản thôi, ba tỉ đồng! Cũng không là gì với công ty nhà mày đúng không? Nhà mày chỉ dùng tiền dolar thôi nhỉ? Số tiền đó cũng đâu quá lớn.”

“Địa điểm?” Lâm đã mất hết kiên nhẫn

“Khu nhà kho bỏ hoang X ở gần ngoại ô thành phố. Tao đợi mày ở đó. Hahaha...Mang đủ tiền nhé! Trong ngày hôm nay thôi. Nếu không, tao không đảm bảo...”

“Được rồi!” Lâm cúp máy, sắc mặt cậu bỗng chốc trở nên rất khó coi.

Ở đầu dây bên kia, tên cầm đầu khẽ nhếch môi, nở nụ cười ác quỷ. Một vụ tổng tiền đại gia như thế này, làm sao mà hẫng bỏ qua hai người còn lại được...

Hoàng và Lan đang trên đường xuống canteen, cũng vì Hoàng cố làm cho xong mấy bài tập nên Lan phải ngồi đợi. Hành lang khá vắng vẻ, đa số mọi người đều tập trung ở nơi-chăm-sóc-dạ-dày hết rồi.

Cũng vẫn là tiếng chuông điện thoại, vẫn là giọng nói của người đàn ông ấy, chỉ là, nạn nhân tổng tiền thay đổi – Hoàng.

“Có chuyện gì thế?” Lan quay sang hỏi

“Quỳnh bị bắt cóc rồi” Cậu không đợi cô phản ứng mà lấy luôn một tấm séc, vội vội vàng vàng ghi rồi ký, nhét vào túi “Tớ phải đi cứu cô ấy”

“Mặc kệ con nhỏ đó. Nó thì có liên quan gì đến cậu chứ? Cậu để tớ một mình ở đây sao?” Lan nắm chặt lấy tay cậu.

Hoàng hất tay cô ra, nhưng cô lại đứng chắn ngay trước mặt cậu.

“Cậu thích nó hả? Nó có gì hơn tớ?”

“Không liên quan đến cậu. Tránh ra!” Hoàng không còn làm chủ được cảm xúc của mình nữa, gầm lên khiến một vài người xung quanh không khỏi tò mò nhìn cậu.

Không hiểu sao hôm nay Hoàng lại có hứng tự lái xe đến trường, bây giờ mới thấy cái “hứng” của cậu cũng thật có ích. Chiếc Mercedes phóng vù vù về phía cổng.

Bảo vệ không ngần ngại mở ngay cổng bởi ông biết từ trước đến nay, chỉ có ba đại thiếu gia được quyền đi ô tô đến trường là Hoàng, Minh và Lâm. Ô tô của Hoàng ông còn lạ gì nữa.

Ba đại thiếu gia, ba chiếc xe ô tô – đều là họ tự lái, ba tỉ đồng, ba ngã đường khác nhau, ba tính cách khác nhau, phòng xe với tốc độ quá mức cho phép, cùng phanh gấp ở một ngã tư. Mấy chiếc xe xung quanh cũng không ngừng “Kíttt...tt...” khi chúng cứ luồn lách như một con rắn trên làn đường.

“Bộ hai người muốn chết hả?” Minh quát lên giận dữ, ngoài người qua cửa xe

“Ông cứ ngồi đó mà la, Quỳnh đang gặp nguy kia kìa” Lâm đỏ bừng mặt

Lập tức họ cùng đi về một hướng, nối đuôi nhau, vẫn không giảm tốc độ.

Nhà kho X

Căn nhà kho làm bằng gỗ đã mục nát, có vẻ như nó sắp không chịu nổi thiên nhiên nữa, dường như chỉ cần chạm nhẹ một cái sẽ sụp xuống

Cả ba người cùng đập cửa xông vào. Trước mặt họ là một cô gái mắt đang mở to nhìn họ với vẻ bất ngờ, cô gái đó bị trói, miệng dán băng dính rất chặt. Là Quỳnh. Không hẹn mà họ cùng chạy đến giải thoát cho cô.

Quỳnh thở phào. Những tưởng sự việc đã xong xuôi. Ai ngờ...

“Khá khen cho những anh bạn trẻ. Haha...chúng ta cũng phải giao dịch chứ nhỉ” Tên áo đen nhếch mép cười

Minh bước đến, chuẩn bị đặt tấm séc ba tỉ vào tay hắn. Bất chợt cậu nắm chặt lại, nhanh như chớp tung mấy cước về phía hắn ta. Bọn đàn em của hắn cũng nhanh không kém, đứng lên trước đỡ đòn giùm hắn đồng thời phản công, Lâm cũng lao vào trận chiến.

Tên áo đen rút súng nhắm thẳng vào Hoàng bắn. Cậu lúc này đang mải quay đi chỗ khác đánh đấm với mấy tên định lao đến, không hay biết gì. Cho đến khi...một người ôm cậu từ phía sau... Quỳnh đã đỡ đạn cho cậu.

“Rút thôi” Hắn cầm que diêm đang cháy rừng rực thả xuống sàn nhà đầy gỗ khô. Căn nhà kho bắt đầu bốc cháy.

Bọn chúng vừa ra đến cửa thì bị cảnh sát tóm ngay tại chỗ. Đội cứu hỏa và cứu thương nhanh chóng lao vào hiện trường cứu người. May mà Minh đã lường trước được tình huống này. Lo xa nhiều lúc cũng không phải là không tốt

Bệnh viện Sunshine

Trước cửa phòng cấp cứu số 5, không khí ngột ngạt bao trùm lấy ba chàng trai. Mặt ai cũng toát đầy mồ hôi, sự lo lắng được bộc lộ rất rõ.

Một lúc sau, Quân và Thư chạy đến. Sau khi nghe được tin sock về Quỳnh, hai người đã vội vàng vàng chạy tới đây. Lâu như vậy mà đèn cấp cứu vẫn chưa tắt.

“Có ai cần sơ cứu không?” Cô y tá với ánh mắt “ngắm zai đẹp” nhìn bốn hotboy trước mặt.

“Không, cảm ơn chị”

Cô lộ vẻ tiếc nuối, liếc xéo Thư một cái, xong hát hàm quay ngoắt người đẩy chiếc xe chứa nhiều dụng cụ sơ cứu bỏ đi.

Thời gian trôi thật chậm, thật chậm. Cuối cùng, đèn cấp cứu cũng tắt, bác sĩ bước ra.

17. Chương 17

“Ai là người nhà của bệnh nhân?” Ông vừa bỏ khẩu trang xuống vừa nói.

“Tôi!” Cả Hoàng, Minh và Lâm không hẹn mà cùng trả lời.

“Viên đạn xuyên qua vai nhưng chưa chạm đến xương, cũng may là cấp cứu kịp thời lấy được viên đạn ra và bệnh nhân cũng không bị mất máu quá nhiều nên không có gì nguy hiểm, lát nữa sẽ được đưa về phòng chăm sóc đặc biệt. Cho đến khi bệnh nhân tỉnh lại thì chỉ nên để một người ở lại chăm sóc, ở lại nhiều quá cũng không tốt. Lát nữa mọi người có thể vào thăm một lúc.” Ông ngập ngừng một lát rồi nói tiếp “Còn một chuyện nữa, tuy nói là không mất máu nhiều nên không phải là không mất, với lại cũng hít khá nhiều khí độc từ đám cháy vào phổi nên tạm thời chưa thể tỉnh lại ngay”

“Vâng, chào bác sĩ” Lâm nói, mặt buồn thiu.

Bác sĩ gật đầu rồi đi, để lại cho họ biết bao lo lắng.

Thư nghe xong mấy lời ông bác sĩ nói thì không khỏi đau lòng, òa khóc

“Cậu đừng có chuyện gì nha Quỳnh...Huhu...”

“Quỳnh sẽ không sao, sẽ không sao mà” Quân ôm Thư vào lòng, vỗ về.

“Thì ra mọi người ở đây à?” Oanh và Lan đã xuất hiện từ bao giờ

“Nghe nói Quỳnh đã đỡ đạn cho cậu hả Hoàng?” Lan nhếch môi

“Ừ!” Hoàng thở dài

“Ghê quá ha! Mà con nhỏ đó chết cũng đáng”

BỐP!

Mặt Lan hằn năm ngón tay của...Lâm. Cậu trước nay chưa từng đánh phụ nữ, nhưng vừa rồi cậu không thể kiềm chế khi người khác nói Quỳnh như vậy.

“Cậu...Sao cậu dám?” Ánh mắt Lan hằn những tia giận dữ

“Cô có tư cách gì nói Quỳnh như vậy? Cô không có quyền phán xét người khác, không có quyền quyết định tính mạng của người khác, hiểu chưa?” Lâm nói như hét vào mặt Lan.

“Chẳng lẽ cậu thích con nhỏ đó, Lâm?” Lan ôm mặt

“Đúng đó. Rồi sao?”

“Hả?” Minh bắt ngờ

“Đúng, tôi thích Quỳnh” Lâm nhắc lại lần nữa

Sau khi nghe rõ câu khẳng định của Lâm, một trong số các chàng trai có mặt ở đó nắm chặt tay thành nắm đấm, rồi lại buông thõng xuống. Đúng, cậu là cái gì chứ, làm gì có quyền được ngăn người khác không được thích Quỳnh? Trong khi chính cậu cũng không thể ngăn nổi bản thân mình.

“Oh My God! Sao chúng ta lại hội ngộ như thế này được nhỉ?” Một giọng nói quen thuộc lạnh lạnh vang lên, mọi người quay sang nhìn...Anna...Cô đã trở về.

Anna chợt im lặng khi nhận ra mọi người đang đứng trước cửa phòng cấp cứu. Ba anh chàng đẹp trai thì bầm tím người, có lẽ vừa ẩu đả.

“I’m so sorry, nhưng có thể cho tớ biết ai đang ở trong đó không?”

“Là...Quỳnh...” Quân thở dài

“Ừa cậu là ai?”

“Minh Quân, bạn trai Thư. Con nhỏ đang bám lấy Khải Minh kia là Kiều Oanh. Còn...”

“Ừ ừ, Khánh Lâm và Ngọc Lan, tui thấy trên tạp chí nhiều rồi” Anna đi về phía Lâm “Cậu là bạn trai Quỳnh?”

“Tôi...”

“Oh...I understand. Cậu đang theo đuổi Quỳnh, có đúng không? Còn Khải Minh thì phản bội Quỳnh đi theo con nhỏ Oanh Oanh gì đó” Nghĩ một lát, cô lại chạy đến chỗ Hoàng “Lâu quá không gặp, nhớ cậu quá đi! Tớ vừa đưa đi khám thai, ra đây lại gặp cậu nè”

Cô chuẩn bị ôm thì...

“Này, cô kia! Cô làm cái trò gì thế hả? Ăn nói hằn hoi nha!”

“Sao? Tội nói thế không được à? Cô có quyền gì cấm tôi? Are you crazy?”

“Xí...tôi là bạn thân của Hoàng, có thể sẽ trở thành bạn gái cậu ấy. Chứ ai như con nhỏ đang nằm trong kia chờ chết, lại còn tỏ vẻ thế này thế nọ đổ độn cho Hoàng. Nó chết cũng chẳng ai thương tiếc!”

Anna lúc này mới nhớ ra cô bạn của mình đang nằm trong kia, tay nắm chặt lại thành nắm đấm, chỉ trực chờ nhào lên cứu xé Lan ra thành trăm mảnh.

Lan cười đắc chí, kéo tay Hoàng:

“ Hoàng à, chúng ta đi thôi”

“Bỏ tay tớ ra!” Hoàng im lặng một lúc “Cậu về trước đi”

“Hoàng...”

“Tớ nói cậu về trước đi”

“Oanh, cậu cũng về với Lan luôn đi” Minh lên tiếng

Cả hai cô nàng “ngổ ngáo” đều phải “ra đi”, nhiều lần ngoảnh đầu lại...

“Để Hoàng ở lại với Quỳnh đi, chúng ta về thôi!” Trong lúc này, Thư vẫn nghĩ rằng chỉ cần Hoàng ở bên, Quỳnh sẽ tỉnh lại “nhanh hơn bình thường”.

Mọi người đều tán thành, mặc dù hơi ghen tị một chút ^.+

Hoàng đến phòng chăm sóc đặc biệt, đau lòng nhìn Quỳnh đang hôn hấp nhờ bình dưỡng khí. Ngồi xuống chiếc ghế đặt cạnh giường bệnh, cậu nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Quỳnh, nhìn cô bằng đôi mắt ảm áp, xen lẫn xót xa:

“Cảm ơn cậu” Hoàng nói khẽ “Hi vọng cậu sớm tỉnh lại...Mình chỉ muốn nói...nếu cậu có thể nghe thấy ngay lúc này thì hay biết mấy...rằng...mình yêu cậu!”

Ngồi lại một lúc nữa, Hoàng thở dài bước ra ngoài. Cậu vừa đóng cửa lại thì gặp ngay một đôi vợ chồng cũng không còn trẻ nữa...

“Cậu gì ơi...cho chúng tôi hỏi đây có phải phòng của Đỗ Thúy Quỳnh 17 tuổi không?”

“Dạ? Hai bác là...”

“Chúng tôi là ba má của nó. Nghe con nhỏ bạn thân của nó nói nó phải vào bệnh viện cấp cứu, chúng tôi lo quá” Người đàn ông nói.

“À...dạ. Đúng là phòng của Quỳnh”

“Thế cậu là...ừm...tôi thấy cậu quen lắm!”

“Cháu là Hoàng, bạn Quỳnh ạ” Hoàng lễ phép nói

Ông Đỗ nghĩ thầm, hóa ra người con bé thích chính là thằng nhỏ này.

“Vậy hai bác vào thăm, cháu xuống dưới đi dạo một lát”

“Ừ”

Sau khi Hoàng đi khuất, bà Đỗ mới nói nhỏ: “Thằng bé này cũng được đấy chứ ông nhỉ, nhìn cũng biết thiếu gia nhà giàu mà không thấy hách dịch. Tôi thấy nó cũng quan tâm đến con bé nhà mình nữa. Nó mà về làm rể nhà mình tôi có chết cũng cam lòng!”

Ông Đỗ chỉ cười, không nói gì.

“Trời ơi, con tôi! Con làm sao thế này hả con ơi? Tỉnh lại con ơi!”

“Bà cứ bình tĩnh. Con nó còn đang phải thở bằng bình dưỡng khí đó!”

Trong lúc ba má Quỳnh đang thăm cô ở phòng bệnh thì Hoàng đang đi bộ dưới khuôn viên của bệnh viện. Gió xôn xao, từng chiếc lá vàng nhẹ rơi trên mặt đất, khung cảnh thật giống như trong những bộ phim Hàn Quốc lãng mạn.

“Người nằm trong đó lẽ ra là mình chứ không phải cô ấy. Mình là một thằng tồi, đến người con gái mình yêu cũng không bảo vệ được thì làm sao có thể xứng với cô ấy được...” Hoàng bước từng bước lặng lẽ, cậu tự dần vật bản thân mình.

18. Chương 18

“Ba má, sao ba má...biết con ở đây?”

“Nếu nhỏ Thư không nói cho ba má thì con định giấu ba má đến khi nào nữa”

Quỳnh cong môi, nghĩ thầm “Con nhỏ lăm chuyen này!”

“À mà vừa nãy khi vô đây ba má có thấy thằng nhóc Hoàng Hoàng gì đó ở trước cửa phòng con đó!” Ông Đỗ nháy mắt với cô.

“Vậy Hoàng đâu ạ?” Quỳnh hớn hở, chắc những câu loáng thoáng cô nghe được lúc nãy là thật rồi, vui quá.

“Nó ở dưới kia...để má ra gọi cho con” Bà Đỗ thở dài, cái con bé này...nhưng dù sao trông thằng nhóc đó cũng được đấy chứ ^^

“Dạ”

Bà Đỗ đứng ra lan can tầng 2 hướng về phía khuôn viên gọi to khiến cô y tá đi ngang qua phải nhắc nhở bà mới ngưng ngừng xin lỗi.

“Này ông, chúng ta về thôi, để cho tụi nó một không gian riêng tư”

Ông Đỗ chưa kịp nói gì đã bị bà lôi về phía thang máy.

“Bà định gán ghép con gái chúng ta với thằng nhóc đó thật hả?”

“Chứ sao, tôi thấy thằng nhóc đó cũng được. Chuyện này có vẻ môn đăng hộ đối nếu chuyện 17 năm trước chúng ta không phán đoán lầm.”

Cuộc nói chuyện ngắn ngủi trong thang máy chỉ có hai người, còn Hoàng thì chạy cầu thang bộ nên không ai biết được sự thật rắc rối của gia đình Quỳnh...

“Q...Quỳnh, cậu tỉnh rồi hả?...học học...cậu...c...có...đói không?”

“Lấy giùm mình cốc nước là được, khát quá!”

“Ừ.”

“Mà này...hồi nãy cậu vô phòng này à?” Cô muốn xác nhận lại chuyện đó – trong lúc mơ màng cô đã nghe loáng thoáng từ “yêu cậu”, giọng của Hoàng.

“Ừm...tớ vào xem cậu thế nào...rồi...đi ra ngoài luôn, lúc đó thì ba má cậu đến. Vừa nãy mọi người cũng ở đây đó.”

“Cả Ngọc Lan?”

Hoàng gật đầu: “Sao vậy?...Nước của cậu đây”

“Cảm ơn cậu”

Cuối cùng, ngay đến câu “mình yêu cậu” Hoàng cũng không dám nói với Quỳnh. Cậu nghĩ chắc cô cũng nghe loáng thoáng được điều gì đó nhưng vẫn chưa chắc chắn mà thôi. Đành nhường hạnh phúc cho người khác, sẽ quan tâm chăm sóc cô ấy mỗi ngày, và người đó có thể công khai tình cảm của cô ấy với mọi người. Người nhất gan sẽ không bao giờ đến được với tình yêu.

Nhưng phải chăng, cậu đã lầm?

“Lát nữa là đến phiên trực của Lâm rồi. Cậu vui không?” Hoàng thở dài

Quỳnh chỉ cười, không nói gì. Nhưng hành động đó của cô lại khiến cho cậu hiểu lầm. Chuyện đó mà còn phải hỏi nữa à? Mà đúng là một thằng ngốc, Hoàng à.

Thực ra, cô chỉ cười lấy lệ chứ vẫn còn đang đau đầu suy nghĩ về hai từ ngọt ngào “yêu cậu” mà cô mong muốn Hoàng nói điều đó với cô biết chừng nào. Hay từ đó dành cho Ngọc Lan? Trước cửa phòng cấp cứu như vậy mà họ vẫn có thể ngọt ngào với nhau đến như vậy, chắc tình yêu phải to lớn lắm ==! Không, không thể nào, làm gì có người nào lại như thế chứ? Có thể! Không thể! Có thể lắm chứ, khi họ không màng đến sự an nguy của cô, mặc dù cô đã “ra tay hào hiệp, xả thân vì...người mình yêu” nhưng đáp lại cô là như thế nào? Hoàng vô tình vậy sao?

“Hoàng à, bọn này thấy là để cậu ở lại một mình như vậy vất vả cho cậu quá, nên...”

Lâm vừa mở cửa phòng bệnh vừa nói, nhưng khi cậu nhìn thấy đôi mắt to tròn của người cậu yêu đang nhìn cậu thì...

“Woaaa...tạ ơn trời đất, cuối cùng cậu cũng tỉnh. Thấy trong người thế nào rồi?”

“Ừ, mình cũng thấy ổn rồi ^^”

“Khi nào cậu khỏe hẳn tụi mình sẽ cùng nhau đi karaoke nha!”

“Cũng được. Hi”

“À, mình có chuyện muốn nói với cậu...” Lâm ngó trước ngó sau, thấy mọi người ở ngoài tranh luận hết rồi mới nói khẽ:

“Mình...thích cậu. Làm bạn gái mình được không?”

“What? Gì cơ?” Nếu làm bạn gái Lâm chắc chắn cô sẽ liên tục xuất hiện trên báo.

“Cậu...làm bạn gái mình được không?”

“Mình...”

“Mình có nghe qua chuyện của cậu và Minh rồi, cậu ta mới chỉ tỏ tình, chứ chưa chính thức được cậu nhận lời, có phải không? Nhưng cậu ta ngộ nhận, đúng không? Mình nghĩ cậu có lẽ cũng không có tình cảm...ý mình là tình yêu, với cậu ấy. Vậy...cậu có thể ỉn một cơ hội được không?” Lâm lấy hết dũng khí để nói ra những lời này, cậu thấy nhẹ nhõm hẳn.

Tay cậu đang nắm lấy tay cô.

“Mình xin lỗi...nhưng mình chỉ coi cậu như một người bạn thôi...chúng ta là bạn thì tốt hơn...” Cô rút tay mình ra khỏi bàn tay ấm áp của cậu.

“A Quỳnh, tỉnh lại rồi hả? Bà có biết bọn tôi lo cho bà như thế nào không? Hả? Hả?”

Thư hùng hổ xông vào.

“Hi hi”

“Quỳnh này, tên Hoàng trông thế mà ghê thật, Lâm vừa vào thì hắn đi ra, lập tức bị mấy chị y tá lôi xuống dưới nói chuyện, tán gẫu rồi” Quân bước vào, cười tươi rói.

Cô cười.

“Mà sao Hoàng không ở lại đây nhỉ? Quỳnh như thế này mà cậu ấy vẫn đi tán gẫu được sao?” Quân nhướn lông mày.

“Hay để mình xuống giải vây giùm cậu ấy nha” Vừa nói, Thư vừa chớp chớp đôi mắt “thỏ non” nhìn Quỳnh
“Thôi không cần đâu, mà mọi người ình nói chuyện riêng với Thư một chút được không?”

“Ok, Lâm, tôi với ông ra ngoài thôi, để Quỳnh với Thư nhỏ to tâm sự” Quân quay sang nháy mắt với Thư rồi kéo Lâm ra ngoài.

“Hiểu bà muốn nói với tôi chuyện gì rồi. Lúc bà vừa được phẫu thuật lấy viên đạn ra thì ở ngoài Lâm đã công khai tình cảm của cậu ta với cậu rồi. Cũng may đám phóng viên không có ở đây, nếu không lại có tin giật gân, nhưng chuyện tổng tiền ba công tử nhà giàu đang hot trên mọi phương tiện truyền thông đấy. Lượng người theo dõi facebook của bà cũng vào top khủng rồi. Lâm tỏ tình và bà từ chối?”

“Ừ. Lúc nào tôi cũng dính scandal vậy đấy.” Quỳnh thở dài.

“Mà bà có nói cho cậu ta biết người bà yêu là ai không?”

“Không, tôi không muốn vì tôi mà cậu ấy đau khổ nữa. Mà lúc tôi sắp tỉnh dậy, tôi nghe thấy tiếng Hoàng nói từ YÊU CẬU nhưng không biết Hoàng nói với ai”

“Vậy bà hỏi Hoàng không? Kể tui nghe coi”

“&^#%&^*(...”

“Bà hỏi thế thì ai hiểu được chứ? Mà cho dù người ta có hiểu thì cũng không dám nói thật. Người ta chỉ dám nói lúc bà bất tỉnh như vậy, mà bà còn hỏi thẳng, thử hỏi có tên nào nói thật cho bà biết hay không?”

“Hi hi, thì tui cũng không biết hỏi như thế nào nữa...nhưng chắc không phải tôi đâu. Chắc Ngọc Lan rồi.”

Thư im lặng. Trường hợp Ngọc Lan cũng có thể xảy ra, hay là Anna? Không biết bao giờ chuyện này mới chấm dứt được, chỉ mong sao bà bạn thân này của mình được hạnh phúc là ok rồi ^^.

19. Chương 19

“Ông nói sao? Quỳnh đã từ chối tình cảm của ông ư?” Quân thốt lên với giọng không thể ngạc nhiên hơn được nữa “Tôi lại nghĩ cô ấy thích ông cơ.”

Lâm thở dài.

“Không phải Minh, cũng không phải ông, hay là Hoàng?”

“Đâu phải cô ấy chỉ được phép thích 3 người bọn tôi, ai đó khác thì sao, hoặc không ai cả.”

“Có lẽ thế. Dù sao cũng cố lên, ông bạn của tôi. Good luck!” Quân vỗ vai cậu.

Tâm trạng của Lâm đã khá hơn phần nào. Cậu tự nhủ phải cố gắng thật nhiều để Quỳnh nhìn cậu với một đôi mắt khác, đôi mắt chứa chan tình cảm, chứ không đơn thuần chỉ là bạn.

“Trời đất, hai mỹ nhân đi hai bên cơ à? Ông trông thế mà trắng hoa phết đấy Hoàng ạ!”

Quân phải thốt lên kinh ngạc. Anna bên trái, Ngọc Lan bên phải, có vẻ giống như người năm thê bảy thiếp thời xưa.

“Cuối cùng thì cũng giải thoát được cho Hoàng khỏi đám y tá hám zai đó. Nhưng lại vướng phải một mụ yêu quái khác.” Anna liếc xéo Ngọc Lan.

“Cô...cô nói ai là mụ yêu quái, hả?”

“Oh my god, I don't know. Ai là yêu quái thì người đó tự biết thôi. Sao cô lại giận dữ như vậy? Hay là có tật giật mình? Trời ơi có người tự nhận mình là yêu quái kìa hahaha...”

Quân và Lâm mím môi, cố gắng nhịn cười.

“Cô...!”

“Tôi làm sao? Thấy tôi xinh đẹp quá nên lóa mắt chứ gì...hơơ...”

“Hai người thôi đi!” Cuối cùng Hoàng cũng lên tiếng.

“Cô ta chọc tức tớ trước mà!” Lan bắt đầu nhìn cậu với đôi mắt tỏ non, mong tìm sự che chở.

“Thôi ngay cái kiểu ngây thơ vô số tội đó của cô đi” Anna nạt

“Đó, cậu thấy chưa? Là cô ta gây sự trước.” Lan bĩu môi

Anna chuyển chủ đề.

“Hoàng này, cậu không vào thăm Quỳnh sao?”

“Con nhỏ đó không cần phải vào thăm, chết đi!”

“Rất tiếc Quỳnh đã tỉnh lại rồi BẠN HIỀN ạ!” Anna cố nhấn mạnh hai từ “bạn hiền”.

“Quỳnh tỉnh rồi sao?” Minh từ đâu xuất hiện khiến Hoàng giật nảy người.

Anna gật đầu, nhìn Minh với ánh mắt “cậu vẫn chưa biết sao”, rồi đẩy đẩy lưng cậu, ý muốn cậu vào trong thăm Quỳnh.

“K...Khải Minh... chào cậu”

“Ừ, cậu thấy đỡ đau hơn chưa?” Minh lo lắng hỏi

“Cũng đỡ rồi. hi”

Im lặng một lúc, cuối cùng cậu thở dài, hỏi cô một điều mà gần đây cậu luôn thắc mắc.

“Quỳnh này...”

“Sao?”

“Cậu có thật sự coi tớ là bạn trai cậu không?”

“Tớ...”

Đôi môi mỏng của Minh khẽ mím lại, cậu cúi mặt xuống một lúc, rồi lại ngẩng lên, đối diện với Quỳnh.

“Đúng vậy, có lẽ là do tớ ảo tưởng quá nhiều rồi, khi chưa chính thức hỏi cậu có muốn làm bạn gái tớ không, mà tớ đã tự nhận như vậy, thật khiến cậu khổ, phải không? Tớ xin lỗi, nhưng thật sự, tớ rất yêu cậu, Quỳnh à. Thật sự đấy!...Nhưng có lẽ...haiz...”

Minh bước ra ngoài, để lại một câu bỏ lửng...

Những lời nói Quỳnh muốn thốt lên nay lại nghẹn ứ ở trong cổ họng, khóe mắt có gì đó cay cay, không kìm được, giọt lệ trong suốt như pha lê của cô đã tuôn rơi...

“Hello Quỳnh! God bless you! How do you feel now?”

Anna hớn hử bước vào, nhưng khi nhìn thấy trên khuôn mặt thanh tú của Quỳnh có nước mắt, cô sững lại.

“Cậu về nước rồi hả Anna?” Biết Anna đang nhìn mình, Quỳnh vội vàng lấy tay lau đi giọt sương long lanh kia.

“Ừ. Tớ có mua ít hoa quả cho cậu đây, sớm khỏe nhé. Sao...cậu lại khóc?”

“K...không có gì đâu, bụi bay vào mắt đó mà” Cô chối bay chối biến.

Anna thở dài. Cô ấy không muốn nói cũng không thể ép cô ấy được, chắc cũng do chuyện của Minh hay đại loại gì đó. Hay là tại Lâm? Hồi nãy Anna cũng nghe được câu Lâm nói thích Quỳnh.

“Cậu chắc cũng sắp xuất viện được rồi đấy, tiến triển rất tốt.”

Quỳnh thoáng ngạc nhiên khi có người thứ ba bước vào phòng. Ngước mắt lên ... ồ

Hoàng!

Đúng là cậu ấy rồi!

Nhưng...bên cạnh lại có cả Ngọc Lan.

Có lẽ, người Hoàng nói “yêu cậu” hôm đó chính là đang nói với Ngọc Lan, và người Hoàng nói đã thay đổi cách nghĩ về bọn con gái. Hóa ra là vậy.

20. Chương 20

“Oh my god! Bạn Ngọc Lan lại bám đuôi vào trong này à? Thế mà mình cứ tưởng bạn không muốn vào cơ đấy.” Vừa nhìn thấy Lan, Anna lại nổi máu...cạnh khoe.

“À...thực ra tôi cũng không muốn vào đâu, chẳng qua là Hoàng năn nỉ tôi vào thôi. Nể tình Hoàng tôi mới bước vào đây đó” Lan vênh mặt.

“Xì...Hoàng mà phải hạ mình năn nỉ loại người như cô á? Chuyện lạ chưa từng thấy. À Quỳnh ơi...” Anna chớp chớp mắt quay sang Quỳnh “...hình như đang có bão cấp 10 không có xu hướng thay đổi thì phải. Tổ sợ quá! Oh my god!”

Cô lại quay sang nhìn Lan giờ đã tức nổ đom đóm mắt:

“Oh Oh, coi nào coi nào, sao you lại phải angry như vậy! Hay là bạn đang tức giận cơn bão số 10. Cũng đúng cũng đúng, bão làm thiệt hại nặng nề lắm nha! God bless us!”

“Cô...”Lan giậm chân, đôi giày cao gót giẫm cái “Cốp” xuống sàn đá “Tôi ra ngoài đây”

“Cứ tự nhiên đi. Ở đây không ai hoan nghênh người như cô đâu. Đừng tưởng được làm người mẫu thời trang mà muốn làm gì cũng được nha! Cô coi thường bọn tôi quá rồi đấy!”

Anna vênh mặt lên gửi gắm những lời nhẩn nhủ cuối cùng đến cô bạn Ngọc Lan trước khi cô ta khuất tầm mắt.

“Hoàng này, cậu ở lại nói chuyện với Quỳnh đi nha. Mình ra ngoài đây.”

“Ừm” Hoàng khẽ gật đầu

“Hi Hoàng!” Quỳnh cười “Cậu và Lan vẫn tốt chứ? Ý tớ là...quan hệ của hai người...”

“Hà? Tớ và Lan có quan hệ gì cơ?”

“Hm...à...quan hệ...quan hệ bạn bè đó đó”

“Vẫn tốt. Nhưng Lan hay gây gổ với mọi người quá trời. Cứ hiền như cậu có phải tốt không? Hi hi “

Cô cười ngược, đó có lẽ là câu nói hay nhất của năm. Nhưng còn với Hoàng thì...cậu nghĩ mình đã hơi quá khi bộc lộ cảm xúc trong lòng. Đã từng thất bại một lần trong tình yêu nên Hoàng vẫn không dám thổ lộ...

“Ồ...nhưng tớ thấy Lan rất quan tâm đến cậu mà?”

“Nhưng tớ không yêu cô ấy. Tớ chỉ coi cô ấy như một người em gái mà thôi.”

Quỳnh cố kìm nén cảm giác hạnh phúc trong lòng.

“Vậy...cậu không có...tình cảm gì với Lan sao?”

“Tình cảm gì chứ? Mà giọng cậu hôm nay làm sao vậy Quỳnh?”

“A...à...tớ...khát nước. Lấy giùm tớ cốc nước với.”

Cậu vội vàng đưa nước cho cô. Quỳnh uống một hơi cạn sạch, như thể nước có khả năng kìm nén niềm hạnh phúc trong cô lúc này.

Tuy nhiên thì Hoàng lại hiểu nhầm cô có vấn đề thật @@

~“Cậu uống nữa không? Xem ra cậu không được ổn thật rồi!”

“Không...tớ chỉ khát thôi mà!” Quỳnh xua tay.

Đúng là chỉ có ở bên cô gái này, Hoàng mới thấy cuộc sống có ý nghĩa. Cậu nhận ra, người con gái trước mặt chính là một nửa mà mình đang tìm kiếm.

“Cảm ơn cậu...” Hoàng dừng lại một giây, thở dài nói tiếp “...lẽ ra người nằm trong đây là tớ mới đúng...”

“Bạn bè với nhau làm sao mà khách sáo thế!”

“Vây tớ lấy thân trả ơn, làm bạn trai cậu nhé. Haha...”

“Gi cơ?” Quỳnh như không tin vào tai mình.

“Tớ đùa ấy mà...haha...”

Tuy vậy nhưng cả hai lại cùng đỏ mặt _-!

—@—

Trời bắt đầu tối. Mọi người đến thăm Quỳnh cũng về hết. Chỉ còn cô với Hoàng, cùng nhau đi dạo trong vườn hoa phía sau bệnh viện...

“Quỳnh, cậu thích ngắm hoàng hôn chứ?”

“Ừ. Rất đẹp.”

“Vây chúng ta ngồi đây ngắm đi!”

Cậu dìu cô vào chiếc ghế đá, nơi lý tưởng nhất để ngắm cảnh: vừa có góc nhìn tốt, vừa không mỏi chân. Hoàng hôn hôm nay rất đẹp. Ánh mặt trời le lói, đỏ đỏ, những tia nắng cuối cùng tuy ít ỏi nhưng dường như lại có thể gột sạch được hết muộn phiền trong lòng ta, khiến ta có cảm giác thật yên bình.

“...được bên em mãi mãi, được yêu em ấm nồng. Dưới nắng hồng, anh nguyện trọn kiếp yêu em. Dù đời có nắng hay mưa...”

Chuông điện thoại của Hoàng vang lên...

“Đi ra sân trước của bệnh viện sẽ có bất ngờ ày đó Thiên Hoàng...haha...”

“Ông là ai?”

“Mày không cần biết. Hoặc mày ra đây một mình hoặc con nhỏ người mẫu Ngọc Lan sẽ biến mất khỏi thế gian này...mãi mãi...hahaha...”

Dù gì Lan cũng là bạn của Hoàng, cậu không thể không cứu.

“Quỳnh này, cậu có thể tự đi vào phòng bệnh được không? Hay cậu cứ ngồi đây chờ một chút...à...thấy lạnh thì...ừm...Lan đang gặp nguy hiểm...cậu...”

Lời của Hoàng thốt ra chẳng đầu vào đâu, cũng may là cô hiểu.

“Ok tớ tự lo được mà. Cậu mau đi cứu Lan đi!”

Lúc này Quỳnh không hề cảm thấy Ngọc Lan khó ưa mà ngược lại còn rất lo cho cô ấy.

Hoàng đi rồi, cô chậm chậm bước từng bước, vịn một tay vào bất cứ thứ gì cô cho là chắc chắn, cơ thể cô còn yếu lắm...

Hai tên áo đen theo sát phía sau mà cô không hề hay biết. Cho đến lúc cô linh cảm được, khựng người lại, cũng là lúc, bọn chúng chụp thuốc mê lên mặt cô. Một lần nữa, năng công chúa nhỏ của chúng ta lại gặp nguy hiểm...

21. Chương 21

Hoàng chạy thật nhanh ra sân trước của bệnh viện, cậu ngỡ ngàng vì Ngọc Lan vẫn đang thản nhiên, an toàn và quay lưng về phía cậu. Đến lúc này, cậu mới nhận ra, sân trước nhiều người qua lại như vậy, cho dù chỉ là lướt qua cũng biết được có người đang gặp nguy hiểm, bọn Mafia cũng chưa ngốc đến mức tự do lộng hành trước bao nhiêu người. Lan quay người lại, mặt đối mặt với cậu, buông ra một câu rất khê: “Hoàng, lần này cậu thật sự ngốc rồi. Nhưng cũng cảm ơn vì đã lo cho tớ như vậy.”

Sau cái nhếch môi đầy nham hiểm của cô, Hoàng lập tức bị đánh mạnh từ phía sau, cậu ngã xuống, ngất đi...

“Xin lỗi nhé, tớ làm thế này là vì cậu thôi. Tớ đã nói là cậu không hợp với con nhỏ đó rồi mà...ha...”

Lan khê đưa những ngón tay thon dài trắng nõn đối lập với móng tay được sơn màu đen huyền bí nhẹ vuốt má Hoàng. Cô hất mặt, vẻ ra lệnh với mấy tên vừa động thủ với Hoàng từ phía sau, lập tức chúng đưa cậu đi. Nụ cười nửa miệng đầy nham hiểm vụt qua trên môi cô...

Khi tỉnh lại, Quỳnh thấy mình bị trói chặt hai tay ra sau ghế tựa. Chiếc ghế ở bên trái cách khá xa cô có một chàng trai cũng đang trong tình trạng tương tự.

“Hoàng...???”

“Có cần tôi gọi giúp cô không? Nói nhỏ như vậy làm sao cậu ta tỉnh lại được chứ? Haha...” Lan bước đến, ánh mắt khinh khỉnh nhìn Quỳnh.

“Ngọc Lan...? Có phải cậu đã...”

“À, chuyện tào lao ấy mà. Tao không có bị bắt cóc, chỉ là...Hoàng hơi ngu ngốc vì đã sập cái bẫy đơn giản này thôi. Haha...!” Sau tiếng cười lạnh sống lưng là một câu nói đến Quỳnh cũng phải giật mình vì không ngờ một người mẫu nổi tiếng như Lan lại có thể nói những lời thô tục như vậy “Không hiểu mày là cái thứ gì mà mấy thiếu gia công tử lại mê muội mày đến thế!!!”

Liền sau đó là cú đá giữa đôi giày gót nhọn mười phân và bụng Quỳnh, do lực tác động khá mạnh nên miệng cô bắt đầu ứa máu.

Không dừng lại ở đó, Lan lấy tay bóp mạnh lên bên vai đang bị thương của cô, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng, dù nỗi đau như đang thấm dần vào từng tế bào, cảm giác từng bộ phận trên cơ thể đang mất dần cảm giác...

“Giỏi! Sức chịu đựng của mày cũng khá đấy!” Lan nhướn mày, chuẩn bị màn cực hình tiếp theo.

“Ngọc Lan! Cậu thật quá đáng, sao cậu có thể làm như vậy với Quỳnh?” Hoàng đã tỉnh lại từ bao giờ.

“Hahaha...tỉnh rồi thì xem tớ hành hạ con nhỏ này như thế nào nhé! Haha...”

“Ngọc Lan, cậu điên rồi! Sao cậu phải làm thế chứ?”

“Sao tớ làm thế ư? Tớ đã nói sớm muộn tớ cũng trở thành bạn gái cậu, nên phải loại bỏ những cô gái cậu quan tâm là điều tớ phải làm. Vì con nhỏ này cậu không quan tâm đến tớ nữa, không thể tha thứ được.”

Vừa nói, Lan vừa tát mạnh mấy phát vào mặt Quỳnh, khiến cô ngất lịm đi...

“Quỳnh! Quỳnh! Cậu cố gắng chút nữa thôi...Quỳnh...h...h...h...!” Hoàng gào to như sợ cô không bao giờ nghe được lời cậu nữa.

“Sắp thủng màng nhĩ ta rồi, cháu trai.”

“Chú??? Sao...”

“Chỉ cần loại bỏ được mày thì tập đoàn của bố mày sẽ thuộc về tay ta. Cho nên...”

Người đàn ông từ từ tiến lại gần, chĩa súng vào Hoàng.

“Bác, bác hứa là sẽ không giết Hoàng mà. Bác hứa sẽ để cháu đưa Hoàng đi nơi khác mà.” Lan chen vào, giọng vừa ngạc nhiên vừa lo sợ.

“Mày nghĩ tao giữ lời hả? Thương trường như chiến trường, nếu giữ lời hứa thì ta đã không được như ngày hôm nay. Chỉ cần có tập đoàn Wonderland nữa, ta sẽ trở thành một trong những thương nhân giàu có nhất thế giới...hahaha...Còn cô bé, bớt tin vào tình yêu đi, tình yêu khiến con người ta mù quáng, cho nên ta chưa bao giờ tin vào cái gọi là tình yêu!!!”

“Nếu ông giết Hoàng, tôi sẽ giết ông!” Lan chĩa khẩu súng ngắn vào ông chú của Hoàng.

“Yếu mà đòi ra gió. Con nhãi này!” Ông chú đập Lan không thương tiếc khiến cô ngã nhào xuống đất, khẩu súng văng đến chân Hoàng. Sau đó ông ngắm thẳng tim Hoàng, nhắm mắt lại nói khẽ:” Tạm biệt cháu yêu của ta!”

Một giây...hai giây...ba giây...

Hoàng cảm thấy như có ai đó đang đè trên người mình, người cậu dường như không bị trúng một viên đạn nào thì phải...

“Ngọc Lan...!” Cậu khẽ gọi tên cô.

“Dù...s...sao cũng ...cảm ơn...c...cậu...đã...đã cho tớ biết...thế...n...nào là...tình yêu...thật sự. Hạnh phúc nhé! Mình...mình...đoán là...Quỳnh...rất...rất...”

Chưa nói hết câu, Lan đã gục xuống, tay cô vẫn nắm chặt lấy vạt áo Hoàng. Cậu đoán chắc rằng cô vẫn chưa chết, nhưng có một số người lại hiểu lầm rằng cô đã về nơi chín suối...

“Haha...ta định cho nó chết sau mày mà nó lại thích đi trước mày, ok vậy mày chết sau nó cũng được, cả hai chúng mày, à con nhỏ kia là ba, đều phải ra đi sớm thôi! Tao sẽ ma chạy đầy đủ cho ba đứa...hahaha...”

22. Chương 22

“Không có chuyện đó đâu!” Một giọng nói khác vang ngay sau tiếng súng “Đoàng!”.

Tay ông chú của Hoàng ứa máu, khẩu súng trên tay rơi xuống đất.

“Khải Minh, sao ông biết bọn tôi ở đây?” Hoàng thắc mắc.

“Tôi không thấy ai trong phòng bệnh cả. Xuống sân sau tìm thì nhặt được danh thiếp của Ngọc Lan, đành sau có ghi địa chỉ nơi này.”

Minh vừa khống chế ông trùm, vừa giải thích cho Hoàng hiểu.

“Cẩn thận! Đằng sau...”

Đoàng!!

Tên đang định đánh lén Minh ngã nhào xuống đất.

“Chúng tôi đã bao vây toàn bộ khu vực này. Vương Thiên Hải, ông bị bắt vì tội sử dụng súng trái phép, tàng trữ và buôn bán ma túy, buôn hàng bất hợp pháp. Giờ tay đầu hàng mau!!!”

“Hahaha...tưởng bắt được tao dễ lắm hả? Vương Thiên Hải này không dễ đâu hàng đầu. Tao sẽ bắn chết thằng nhãi Thiên Hoàng này, để ông anh trai yêu quý của ta không có con nối dõi. Hahaha...”

Không khó gì với hắn để có thể lấy được khẩu súng dưới đất chỉ trong một giây, nhờ vào lực tác động và không khí. Hắn chĩa khẩu súng vào Hoàng một lần nữa.

“Chú, sao chú lại làm như vậy? Ba cháu rất tốt với chú đấy thôi!”

“Tốt ư?” Thiên Hải nhếch môi “Từ bé, cái gì hần cũng giỏi giang hơn ta, hần được cha quý và nuông chiều hết mực. Còn ta, như một đứa trẻ bị bỏ rơi, bị hất hủi, chia tài sản cũng chỉ được một phần nhỏ. Nếu không làm chuyện phi pháp chắc ta cũng không có ngày hôm nay. Tất cả là do ba của mày!”

“Nhưng...ba cháu đã cố gắng bù đắp cho chú rồi mà!”

“Bù đắp ư? Ta không cần ai thương hại hết!”

Thiên Hải gầm lên như một con thú dữ, kéo theo một tiếng súng nổ rất lớn.

Những giọt mồ hôi trên mặt Hoàng đang hòa với máu của...ông chú Thiên Hải.

Ông ta đã tự bắn vào đầu mình. Ông ta đã tự sát.

“Chú!!! Ai đó làm ơn gọi xe cứu thương giúp tôi với!!!

oOo

Các bệnh nhân sau khi được đưa vào bệnh viện Sunshine đã được vào phòng cấp cứu ngay lập tức. Thiên Hải do xe cấp cứu không đến kịp nên đã tử vong ngay tại chỗ. Sự thật thì chính ông chú này phải để Hoàng mai táng mới phải.

“Quỳnh! Bà nhất định không được có chuyện gì nha! Đừng bỏ mặc tui nha!” Thư, sau khi nghe tin đã vội chạy ngay đến Sunshine đứng đón, hiện giờ nhìn thấy Quỳnh thì òa khóc nức nở.

“Không sao đâu, Quỳnh mạng lớn lắm, sẽ không có chuyện gì đâu!” Quân ôm Thư vào lòng, vỗ về.

Lâm ngồi lặng yên, không nói nửa lời. Cậu cúi gầm mặt xuống, một bức màn đen u ám đang vây quanh lấy cậu. Phải chi lúc đó, cậu không nên nghĩ rằng Quỳnh đã khỏe lại mà bỏ đi diễn show, phải chi lúc đó cậu có thể ở lại bên cô...

Không biết đã bao lâu trôi qua...

Đèn phía bên trên cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, cửa mở. Bác sĩ bước ra, vẻ mặt đượm chút buồn.

“Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

“Bác sĩ! Tại sao lại như vậy?” Quân lên tiếng trước.

“Cô Đỗ chỉ là cơ thể yếu, cần điều trị lại vai vì lực tác động mạnh nên vết thương lại rách. Điều này chúng tôi đã cứu vãn được. Nhưng cô Phạm thì...”

“...”

“Có thể sẽ sống như người thực vật suốt đời.”

“Người thực vật sao?” Hoàng, sau khi được sơ cứu với một dải băng quấn quanh đầu đã vội chạy ngay đến đây.

“Tỉ lệ thành công chỉ là 50% nếu phẫu thuật. Tôi cũng nói thật là phẫu thuật hay không phẫu thuật cũng rất nguy hiểm. Viên đạn làm đứt dây thần kinh vận động của cô ấy, nếu phẫu thuật nối dây e rằng rất nguy hiểm. Chúng tôi cần ý kiến của người nhà.”

Cha mẹ Lan mất khi cô mười ba tuổi. Cô được ba má Hoàng nhận nuôi, vì dù sao hai nhà cũng thân thiết. Họ thuê cho cô một căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố, hàng tháng vẫn chu cấp cho cô đầy đủ. Khi mười lăm tuổi, Lan đăng kí làm người mẫu cho tạp chí teen, rồi sau đó thu nhập ổn định nên không phải dựa dẫm ba má Hoàng nữa. Những thủ đoạn dẫm đạp lên nhau mà sống trong làng giải trí đã khiến cô từ một con người thuần khiết trở thành một con người hiếu thắng, phải tranh giành bằng mọi giá trong công việc cũng như ngoài xã hội. Lan đã tin tưởng một con cáo già, Thiên Hải, để suýt chút nữa hại chết người mình yêu thương nhất. Chứ thật ra cô không xấu xa chút nào.

“Tôi sẽ trả lời sớm nhất có thể, cảm ơn bác sĩ!” Không chút cảm xúc, Hoàng nói.

“Trong ngày hôm nay thôi! Tôi rất tiếc nhưng có lẽ bệnh nhân chỉ cầm cự được ngày hôm nay nếu như không được phẫu thuật, chúng tôi cũng đang xác nhận lại một vài điều... Bệnh nhân sẽ được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, lát nữa mọi người có thể vào thăm.”

“Chào bác sĩ.”

Không khí càng trở nên căng thẳng. Hoàng không thể mạo hiểm đưa ra quyết định này. Phần muốn cô phẫu thuật, phần không, cậu đang rất bối rối. “Chỉ cầm cự được hôm nay” nghĩa là cô sẽ chết sao? Hay là người thực vật? Chẳng lẽ còn việc gì khác?

“Liệu có nên để Lan phẫu thuật không?” Quân – chàng trai luôn phá tan mọi sự im lặng, lên tiếng.

“Tỉ lệ thành công chỉ có 50%...”

“Vào thăm Quỳnh đi!” Thư có vẻ hồ hởi trước tình hình hiện giờ của Lan. Mắt cô vô hồn nhưng đôi chân vẫn bước đi. Buông thả. Có lẽ, cô còn chưa xác định được phương hướng chứ nói gì đến đi đến phòng chăm học đặc biệt.

“Thư, để mình đi cùng với cậu! Trông cậu có vẻ không ổn.” Quân lo lắng.

“Tớ không sao...” Một tiếng thở dài khe khẽ, rất khó có thể nghe thấy “...tớ ổn mà.”

“Mình sẽ đi cùng cậu!”

Thư gật đầu. Chưa bao giờ Quân thấy Thư thất thần như vậy. Cô gái nhí nhảnh, đáng yêu thường ngày giờ đã như người mất hồn.

23. Chương 23

Quân và Thư đi rồi, Hoàng vẫn đứng đó, khuôn mặt không chút biểu cảm. Cậu đang phải đấu tranh tư tưởng, 50/50 quá nhỏ để có thể chắc chắn ca phẫu thuật thành công.

Cái véo má của ai đó đã đưa cậu trở về thực tại. Ngược nhìn lên...

Không giống như Thư, Anna vẫn mang vẻ nhí nhảnh thường ngày.

“Sao cậu ngồi thờ người ra vậy Hoàng? Tớ gọi mãi không thấy cậu trả lời.”

“À...là chuyện phẫu thuật của Lan...” Cậu kể cho Anna nghe lời bác sĩ vừa nói.

“Hiểu rồi!” Tính ích kỷ trong cô lại trỗi dậy, mặc dù biết không phải lúc nhưng cô vẫn không thể ngăn nổi mình thốt ra câu nói “Vậy...nếu...trong đó là tớ...cậu...có lo như vậy không?”

“Hà?” Hoàng rướn mày.

“À...không có gì! Tớ đùa chút thôi, cậu đừng để ý.”

“Nếu trong đó là cậu, tớ không cần phải lo lắng nhiều như Lan...”

“Tại sao?” Tay cô nắm lại thành nắm đấm.

“Bởi cậu có gia đình người thân quan tâm, còn Lan, cô ấy chẳng còn ai cả. Người thân của cô ấy đã rất lâu không liên lạc với cô ấy rồi.” Hoàng nói tránh đi, nhưng thật ra, sau khi ba má Lan mất, họ hàng bà con của cô đã hắt hủi cô, chỉ có ba má Hoàng là tận tình chăm sóc giúp đỡ con gái của người bạn thân. Sau này, khi Lan trở nên nổi tiếng, mấy người kia lại xúm xít vào nhận họ hàng, lúc đó, cô đã cự tuyệt, nói rằng người thân duy nhất của cô chỉ có gia đình Hoàng.

Anna hoàn toàn bất ngờ trước câu trả lời của Hoàng.

“Vậy...vậy ra cô ta vô...vô giáo... như vậy là do...”

“Không phải như vậy đâu! Khi nào cậu lâm vào hoàn cảnh như cô ấy cậu sẽ hiểu, không ai hận cô ấy cả...Lan rất đáng thương. Cô ấy không vô...”

“Tớ hiểu rồi!” Anna ngắt lời, thở dài “Còn...Quỳnh đâu?”

“Phòng chăm sóc đặc biệt số 1” Hoàng nói khẽ.

“Cảm ơn...”

Cảm nhận được đôi mắt sắp không chịu nổi sức nặng của những giọt lệ, cô vội quay đi, để Hoàng không nhìn thấy cô yếu đuối, không để cậu nhìn thấy giọt nước mắt của cô.

Cô chạy, chạy thật nhanh, cô không muốn đối diện với sự thật. Hóa ra, Hoàng yêu...Ngọc Lan. Thế là hết!!! Ừ thì cô ích kỷ vì đã hỏi một câu mà lẽ ra trong hoàn cảnh đó không được hỏi, nhưng chẳng phải “Ghen tuông thì cũng người ta thường tình” hay sao?

Bụp....Oạch...

“Á...Anna...xin lỗi...”

“Không sao đâu Quân, cậu an ủi Hoàng giùm tớ nhé.”

“Ồ...ừm...à Thư cũng đang ở chỗ Quỳnh đó, cậu mau vào đi!”

“Ừ.”

Nhìn cô cúi gằm mặt xuống đủ để cậu hiểu cô đang khóc. Cậu biết, cô khóc vì ai. Nhưng, Hoàng đã nói gì để một người như Anna lại khóc được? Quân thở dài...

“Ông nói gì với Anna thế?”

“Tôi...có nói gì đâu. Sao ông hỏi vậy?”

“À...tôi...”

“Sao? Anna làm sao?” Hoàng vụt đứng dậy, lắc vai Quân mạnh đến nỗi cậu loạng choạng suýt ngã. Ngọc Lan rồi Thúy Quỳnh, giờ lại đến Anna nữa sao?

“Tôi thấy cô ấy...k...à...cô ấy chạy nhanh đến nỗi đâm cả vào tôi.”

“Cô ấy nói gì?”

“...Không nói gì cả. Cô ấy chỉ...đứng dậy và chạy tiếp thôi...”

“Ừm.” Hoàng thở phào.

“Sao thế? Không phải là ông thích một trong hai cô gái đang nằm trên giường bệnh đấy chứ?”

“Đừng đoán linh tinh.” Hoàng buông một câu lạnh lùng.

Không khí im lặng bao trùm, dù muốn dò hỏi thêm nhưng Quân mở miệng ra lại thôi...

“Quỳnh, bà nhớ ăn uống hân hoi nhen. Bà có vấn đề gì là không chỉ con nhỏ Ngọc Lan mà ngay đến bà tôi cũng xử đẹp đó!!!”

“Hahaa...bà đùa hơi ác đó. Nhưng dù sao...Lan cũng không phải người xấu. Cô ấy cũng đỡ đạn cho Hoàng đó thôi.”

“Thì đã sao?”

Cạch...Một người con gái bước vào phòng bệnh.

“Anna.”

“Hi, cậu tỉnh rồi à? Thấy đỡ hơn chứ?”

“Ừ, mình thấy đỡ hơn nhiều rồi.”

“Cậu ấy tỉnh lại nhanh đến bất ngờ đấy. Chắc tại ăn ở có phúc trời thương, còn hơn ai đó mãi không thấy tỉnh dậy.” Tưởng Anna vào sẽ “cùng hội cùng thuyền” nói xấu Ngọc Lan với mình, Thư được thể “kêu gào”.

“Thư à...” Anna thở dài “...Lan bị thương nặng hơn Quỳnh mà. Haiz...”

“Sao tự nhiên hôm nay cậu lại bên vực con nhỏ đó vậy? Không phải cậu ghét nó lắm sao?”

Anna im lặng. Có lẽ, giờ cô không còn ghét Lan nữa, cô cũng không biết tại sao. Có thể, thay vào sự ganh ghét đó là lòng đố kị, cũng có thể, cô thấy thương cho hoàn cảnh của Lan. Tâm trạng cô bây giờ rối lăm, chính cô cũng không thể đoán được. Trong tâm trí cô chỉ hiện lên duy nhất một ý nghĩ...Hoàng...thích....

“Anna...cậu sao vậy?” Thấy Anna cứ đứng như trời trồng, Quỳnh lo lắng hỏi.

“Anna!!! Quỳnh đang nói chuyện với cậu đó, ê ê, cậu bị sao thế?” Thư lay lay người cô, khiến cô quay về thực tại.

“Cậu có chuyện gì cứ nói cho tớ nghe đi, bạn bè có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu mà. Có chuyện thì phải chia sẻ với bạn bè chứ.”

“Chỉ là...tớ...cảm thấy...thực sự hạnh phúc...khi có những người bạn tốt như các cậu! Huhuhu...”

Anna òa lên khóc, nhưng không phải lý do cô vừa nói.

“Thư này, cậu đi mua giùm tớ tô cháo nhé. Tự nhiên tớ đói quá.”

“Yes,sir!”

Thư đi ra khỏi phòng bệnh, chừng một hai phút sau, Quỳnh mới lên tiếng:

“Tớ biết, lý do đó có thể không làm một con người mạnh mẽ lạc quan như cậu khóc được, cậu có thể nói cho tớ nghe chuyện của cậu không?”

“Hoàng...thích Lan...hức...”

“Hoàng nói với cậu như vậy à?” Quỳnh nắm chặt chiếc chăn đang đắp trên người, như muốn xé nát nó ra vì con tim cô đang đau nhói.

“Hoàng rất quan tâm đến cô ta...”

“Cậu ấy vẫn thường quan tâm mọi người như vậy mà...” Quỳnh an ủi Anna, cũng như động viên chính mình.

“Tớ thấy có gì đó rất khác, tớ không nghĩ đó chỉ là sự quan tâm bình thường...”

“Đừng lo. Tớ nghĩ người Hoàng thích chắc chắn là một con người dễ thương như cậu, Hoàng cũng bảo chỉ coi Lan như em gái thôi mà.”

“Làm sao cậu biết được lòng dạ bọn con trai ra sao chứ?”

Thực ra nếu để ý chi tiết này, Anna chắc chắn sẽ nhận ra rằng, Quỳnh cũng từng gặng hỏi về chuyện tình cảm của Hoàng và Lan, nhưng do tâm trạng không ổn nên cô cũng không bận tâm, chỉ coi đó là một lời an ủi. Chỉ khi sau này biết được sự thật, ngồi trong bóng đêm, cô nghĩ lại thì mới hóa ra, mình thật ngu ngốc. Hóa ra, Quỳnh còn thích Hoàng trước cô, còn yêu Hoàng bằng một tình yêu mãnh liệt hơn cô rất nhiều.

Không bảo mà cả hai người cùng thở dài...

“Cháo về rồi đây! Cháo nóng hổi vừa thổi vừa ăn đây...”

Nghe tiếng oang oang của Thư, Anna vội lau nước mắt. Cô cố gắng tránh để ánh mắt Thư nhìn vào đôi mắt đỏ hoe mà đôi hàng mi cong vút tự nhiên vẫn còn ướt đẫm lệ của mình.

“Nhìn cậu giống...ờ...giống...” Quỳnh che miệng cười.

“Giống gì?” Thư nghi hoặc.

“Xin lỗi, em chỉ là con bán cháo...”

“Cậu...biết thế tớ không giới thiệu với cậu phim đó nữa!!!” Thư mếu máo.

“Phim gì vậy? Anna cố nói để không mất tự nhiên, khi mà vào thăm người bệnh lại chỉ nói mấy câu thì chắc chắn một người có IQ không hề thấp như Thư cũng biết là có vấn đề.

“Xin lỗi, anh chỉ là thằng bán bánh giò. Cậu chưa xem à?”

“Thấy trên Facebook mọi người share nhiều nhưng mình chưa có cơ hội xem...”

Cùng lúc đó, Hoàng nhận được một tin shock...

24. Chương 24

Hai năm sau...

Hai năm với những đổi thay, tuy không phải quá dài nhưng cũng không phải quá ngắn để mỗi người lựa chọn và bước đi trên con đường riêng của chính mình...

Quỳnh đỗ Á Khoa Đại học Luật danh tiếng, Thư vào đại học Anh Ngữ Quốc Gia, Hoàng chỉ có thể theo con đường Ngoại Thương, còn Lâm tiếp tục lặn sâu vào showbiz – Học viện Âm Nhạc. Họ ít gặp nhau hơn, nếu như không nói là không thể gặp nhau, người muốn tìm thì không thấy, người không muốn tìm thì đi đâu cũng gặp...

“Anh hứa rằng, anh sẽ luôn bên cạnh em

Dù tương lai có hạnh phúc hay đau khổ

Em vẫn sẽ luôn là tất cả

Chỉ cần nhìn thấy em vui, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của em...”

Giai điệu ngân nga, tha thiết vang lên từ một nhà hát lớn – Special Theater – nơi chỉ dành cho những ca sĩ, nghệ sĩ cực kì nổi tiếng mới có thể biểu diễn ở đây.

“Dù giờ đây em có ở phương trời nào, anh vẫn sẽ mãi yêu em, thiên thần bé nhỏ của anh!”

Ở dưới sân khấu có tiếng xì xào:

“Đây là câu thoại trong bài hát hay anh Khánh Lâm tự thêm vào vậy?”

“Không biết, chẳng lẽ anh Khánh Lâm đã có người trong mộng rồi? Tan nát cõi lòng...”

“Chắc người đó phải perfect lắm, anh Lâm hoàn hảo đến mức này cơ mà!”

“Đương nhiên...”

“Sẽ luôn ở bên em, anh làm được

Sẽ luôn che chở cho em, anh cũng làm được

Mỗi tối, anh sẽ chúc em ngủ ngon

Mỗi sớm mai, anh sẽ dành tặng em một đóa hoa hồng

Mình chứng cho tình yêu của anh...”

—oOo—

Không khí im lặng bao trùm khắp lớp học. Hơn một trăm sinh viên, cùng với những quyển sách dày cộp trên bàn, đang chăm chú đọc. Sinh viên năm nhất bao giờ cũng học hành rất tử tế.

“Ok, stop reading books! Stand up, Thúy Quỳnh, please! Bạn có thể cho tôi biết hiến pháp năm 1992 về Luật Khiếu nại, điều 30, sau khi đã đọc sách xong?”

“Yes, sir! Hiến pháp năm 1992, điều 30 về Luật Khiếu nại: Người khiếu nại lần đầu phải khiếu nại với người đã ra quyết định hành chính hoặc cơ quan có cán bộ, công chức có hành vi hành chính mà người khiếu nại có căn cứ cho rằng quyết định, hành vi đó là trái pháp luật, xâm phạm quyền, lợi ích hợp pháp của mình.”

“That’s right! Ok, Sit down, please!”

Quỳnh là người xuất sắc nhất lớp Luật sư bởi cô đọc sách tới đâu là nhớ tới đó, nên được các giảng viên quý hết mực vì tài năng hiếm có. Nhưng đằng sau tài năng trời phú đó thì quá khứ của cô lại là một màu chết chóc...

Hai năm trước...

Lần cuối cùng Quỳnh gặp lại Minh là người ông chú Vương Thiên Hải qua đời. Sau dạo đó, không ai biết gì về Minh nữa, cậu biệt tăm biệt tích hai năm rồi mà chưa thấy tin tức gì, có khi...Minh đã không còn trên thế giới này nữa...

Quỳnh cứ ngỡ Minh bỏ đi là do mình. Giá như hôm đó, cô trả lời cậu sớm hơn, thẳng thắn nói ra mọi chuyện thì có lẽ tất cả đã hạnh phúc, chứ không như bây giờ, mỗi người phải canh cánh trong lòng một nỗi niềm do chính cô gây nên, chẳng ai phải nhớ nhưng, phải hi sinh vì cô...

Nhưng cũng có thể...cô đã lầm...

...

“Quỳnh à, hôm nay cậu thể hiện tốt lắm đó! Cậu học giỏi quá đi...lại xinh nữa...nhiều anh chàng chết mê chết mệt vì cậu đấy!” Hương Mai nhanh nhẩu tiến lại gần Quỳnh sau khi tan lớp.

“Tớ... có gì nổi bật đâu!” Quỳnh cười lặng lẽ “Vớ lại tớ học cũng bình thường thôi mà, lấy đâu ra mà giỏi...”

“Cậu lại so với anh chàng thủ khoa kia phải không? Hấn cũng thích cậu cơ mà. Nhưng học bình thường như cậu thì ai cũng muốn bình thường đấy...”

25. Chương 25

Ở một chân trời khác...

Từng cánh hoa anh đào rơi rơi, nhẹ nhàng, có hoa xoay tròn, có hoa bay nghiêng, không theo một trật tự nhất định. Hoa nở rồi hoa tàn, gặp nhau rồi cách xa...

Một cô gái tóc nâu ngời đỏ, cùng một chàng trai mặt mũi khôi ngô, tuấn tú, nước da mịn màng, khuôn mặt được buồn.

“Cậu vẫn còn thấy nhớ con nhỏ đó à? Đã hai năm rồi...”

“Tớ không thể nào quên được cô ấy, vẫn nhớ tất cả những gì thuộc về cô ấy...”

“Con trai không nên yếu đuối, mạnh mẽ lên!”

“...” Chàng trai im lặng.

...Nước mắt dừng rơi nữa

Tim đã vỡ ghép lại cũng không vừa

Nhưng thật lòng anh chưa quên được bóng hình em...

“Quay lại Việt Nam tìm cô ấy chứ?”

“...”

“Cậu quyết định đi, tuy tớ thích cậu nhưng tớ sẽ lùi bước, để cậu hạnh phúc...”

“Sắp tốt nghiệp rồi...”

Đến lượt cô gái im lặng. Cô hiểu, câu cậu nói có ý nghĩa gì. Tốt nghiệp xong, cậu sẽ trở về Việt Nam, điều hành tập đoàn thừa kế từ cha cậu..

Nghe thoang thoảng đầu đó, giai điệu “Sakura Anata Ni Daete Yokatta” vang lên, luồn lách qua từng cánh hoa anh đào đang nhẹ bay trong không trung.

Trong khi đó, nhân vật mà mọi người không muốn xuất hiện nay đã “tái xuất giang hồ”...

Mỗi người một nơi, mỗi người một cung bậc cảm xúc, một tâm trạng riêng, một con đường riêng, một ước mơ riêng,...

Vẫn giai điệu quen thuộc ấy, vẫn giọng ca ấy và vẫn vang lên từ sân khấu ấy...

“Anh hứa rằng, anh sẽ luôn bên cạnh em

Dù tương lai có hạnh phúc hay đau khổ

Em vẫn sẽ luôn là tất cả

Chỉ cần nhìn thấy em vui, chỉ cần nhìn thấy nụ cười của em...

Sẽ luôn ở bên em, anh làm được

Sẽ luôn che chở cho em, anh cũng làm được

Mỗi tối, anh sẽ chúc em ngủ ngon

Mỗi sớm mai, anh sẽ dành tặng em một đóa hoa hồng

Mình chứng cho tình yêu của anh...”

Đã hai năm rồi, chàng trai si tình vẫn luôn kiếm tìm hình bóng người con gái mà anh đã đụng phải ở sân bay. Một người con gái tuy không phải hotgirl nhưng lại rất dễ thương, tốt bụng, thật thà, người con gái anh yêu say đắm, nay không còn một tin tức gì nữa...

Kết thúc buổi diễn, Lâm chuẩn bị ra về thì nghe được câu chuyện của mấy cô gái đứng gần đó:

“Anh Khánh Lâm thế này chắc hotgirl không ai چرا nổi của trường mình cũng phải chết mê chết mệt ý chứ, nhỉ?”

“Thúy Quỳnh á? Nhỏ đó học siêu lắm, suốt ngày sách vở, có thấy yêu đương gì đâu!!!”

“Ai mà biết được!”

Lâm giật thót, không màng đến hình tượng và công việc đang chờ đón. Cậu sững lại vài giây, rồi quay người tiến về phía hai cô gái đang nói chuyện:

“Xin lỗi đã chen ngang câu chuyện của hai bạn, nhưng người mà hai bạn đang nói có phải tên Đỗ Thúy Quỳnh không?”

Hai cô gái có vẻ hơi sợ sệt, chẳng lẽ nhỏ Thúy Quỳnh có bồ là anh Khánh Lâm, anh ấy mà cho người thủ tiêu vì đã nói xấu người yêu thì...

“Dạ...”

“Yên tâm, tôi không có ý gì, chỉ là đang tìm người bạn cũ thôi...”

Ây da, Khánh Lâm à, bạn cũ có nhất thiết phải tìm tận hai năm như vậy không!!

“Đúng là Đỗ Thúy Quỳnh, nhưng cô ấy học Đại học Luật, anh Lâm học ở Học viện Âm nhạc sao quen nhau hay vậy?”

“À...bạn cũ ấy mà, cảm ơn hai bạn nha...”

Lâm vừa quay người bỏ đi, hai cô gái đó lại xì xầm...

“Ê này, có phải anh Lâm cũng...”

“Bây nào...mà cũng có thể...ôi má ơi...tan nát cõi lòng...”

Lâm mỉm cười, lái chiếc xe Camry phi thẳng đến Đại học Luật, vừa đi vừa huýt sáo...

“All right, tìm được em rồi nhé!”

Chiếc xe dừng lại ngay khi lớp của Quỳnh vừa tan, các sinh viên nữ thướt tha trong tà áo dài duyên dáng, nhưng Lâm vẫn không thấy bóng dáng Quỳnh. Cậu đành bước xuống xe, tự mình đi tìm, mặc lời can ngăn của người quản lý ngồi phía sau.

“AAAA... ôi má ơi Khánh Lâm kia! Khánh Lâm kia!!!”

Theo phản xạ tự nhiên, hay cách gọi khác là “định luật phản ứng”, các cô gái quay ra nhìn, rồi mắt trái tim, miệng cũng “AAAA” theo, ủa về phía Lâm như ong vỡ tổ. Được thể, Lâm hỏi luôn:

“Các bạn yên lặng nào...Tôi đến đây chỉ để hỏi...”

“Hỏi gì em cũng sẵn sàng trả lời tuốt anh Khánh Lâm ơi!!” Mấy fangirl hét lên phấn khích.

“Vậy cho tôi hỏi...”

Trong thư viện của Đại Học Luật Quốc gia...

Một thiếu nữ đang cúi đầu đọc sách, chiếm riêng một bàn. Cô như bị cô lập giữa các một sách khác, cô ngồi im đọc, còn người khác bàn tán sôi nổi nhưng vẫn ý thức được là cần nói nhỏ.

Tiếng rì rào chợt im bặt. Quỳnh không ngạc nhiên, bởi lần nào có người vào thư viện, bọn họ cũng đều dừng lại quay ra xem là ai, nhưng lần này, dường như là một sự im lặng đến đáng sợ.

Tiếng bước chân ngày một gần, khiến cô cũng hơi bất ngờ, nó ngày một rõ và có vẻ như đang tiến về phía cô. Lẽ nào... không thể! Cậu ấy đã bật vô âm tín rất lâu rồi, không phải là đột nhiên xuất hiện đó chứ??? Vũ Khải Minh, cậu đừng tạo bất ngờ ỉnh nha!

“Sao vậy? Không muốn nhìn mặt bạn cũ à?”

Người đó cúi thấp xuống, thì thầm vào tai cô và cười khoái trá.

Quỳnh ngẩng lên, má cô chạm phải bờ môi lạnh lẽo của người ấy.

“Khánh...Lâm? Không phải giờ cậu đã là ngôi sao rồi à? Cậu sao có thể xuất hiện tùy tiện thế này được?! Sao cậu biết tổ học trường này, ngoài Thư ra, làm gì có ai?”

“Thư không nói cho Quân, nên Quân cũng không thể nói bừa cho tở. Hai cậu giữ kín thật đấy, định bật vô âm tín à?”

“Ra Devil’s Café nói chuyện đi, ở đây không tiện lắm.” Quỳnh liếc ngang liếc dọc, thấy ai cũng đổ dồn hai mắt về phía mình, thì rất ngại. Trong khi cô và cậu lại đang làm động tác rất mờ ám.

“Quán Café ngay gần trường đó à?”

“Thế cậu thích đi xa à?” Quỳnh rướn mày.

“À không, không có, haha...” Đúng là phong cách dân Luật, Lâm nghĩ thầm.

* Devil’s Café *

“Tớ muốn hỏi...hai năm trước...cậu...rất cuộc là cậu yêu ai vậy?”

Câu hỏi quá bất ngờ, Quỳnh uống một ngụm sinh tố cam rồi thở dài.

“Hai năm trước...” Quỳnh ngập ngừng “...tớ chẳng yêu ai cả!”

“Cậu nói dối!” Gần như ngay lập tức, Lâm nói. Rồi cậu đột nhiên đưa tay nắm lấy tay cô “ Nói tớ nghe đi, cậu...”

Quỳnh rút tay lại. Chuyện quá khứ thực sự cô cũng không muốn nhắc lại nữa, vết thương lòng giờ lại rỉ máu. Hai năm trước, cô đau đớn biết chừng nào khi ba má cô mất, rồi bạn bè mỗi người một ngã, Minh biệt tích không thấy. Ba má vì lo cho vết thương của cô nên hấp tấp, vội vàng đi chiếc xe máy văt vả lăm mới mua được, không kịp đội mũ bảo hiểm, đi chẳng may đâm sầm vào contener, bị đè bẹp ngay trên đường. Hai năm trước, dù chỉ lần cuối cô cũng không được gặp mặt ba má mình...

Quỳnh nói xong, cô khóc nức nở, khóc trong đau đớn.

“Xin lỗi vì khiến cậu nhớ lại chuyện không vui.”

Lâm áy náy. Hai năm trước, vì ngại phải đối mặt với Quỳnh, cậu đã chuyển trường. Sau đó cậu không nghe tin gì về cô nữa. Lâm có đến nhà cô, nhưng căn nhà đó đã có chủ mới, họ cũng không biết chủ cũ hiện giờ đang ở đâu, có một cô gái đã ký hợp đồng bán nhà với họ, số điện thoại vẫn còn đây. Lâm gọi, nhưng đáp lại cậu chỉ là “Số máy quý khách vừa gọi không có thực...”, là sim rác.

Cậu lặng lẽ bước lên sân khấu nhỏ trong quán, ngồi xuống cạnh chiếc đàn piano. Ngón tay lướt nhẹ trên phím đàn, Lâm vừa đàn vừa hát:

“Anh sẽ luôn ở bên em những khi em cần

Đừng buồn, mọi chuyện rồi cũng sẽ qua

Bờ vai anh ở đây, là nơi vững chắc để em tựa

Xin em đừng khóc, hãy đứng dậy bước qua

Đừng cảm thấy em cô đơn...”

Devil’s Café nghe tên thì tưởng dành cho những siêu quậy và dân giang hồ, nhưng thật ra lại là một nơi cực kì yên tĩnh, chỉ có những bản nhạc nhẹ nhàng. Bài hát của Khánh Lâm quả đúng là hợp cảnh, hợp tình, đến chủ quán cũng vỗ tay. Fan hâm mộ xúm lại xin chữ ký, chụp ảnh,... nhưng cậu đều từ chối một cách lịch sự nên họ đều về chỗ, nhưng mắt vẫn dõi theo thần tượng. Lâm quay trở lại bàn, coi như bài hát vừa rồi để tạ lỗi với Quỳnh.

“Cậu hát hay lắm !”

“Cảm ơn!”

“Thôi, tớ phải quay về ký túc xá đây.”

“Khoan, mà khoản tiền đóng học cậu...”

“Tớ được miễn.” Như hiểu rõ câu hỏi của Lâm, cô trả lời.

“Để tớ đưa cậu về.” Cậu thở dài.

“Cũng gần đây mà, không cần đâu.”

Nhìn Quỳnh quay đi, trái tim cậu đau nhói. Cô chỉ cách cậu chưa đầy một mét mà cậu cảm tưởng hai người đang ở hai thế giới khác nhau, cũng như hai đường thẳng song song, mãi mãi không thể cắt nhau...

26. Chương 26

Hôm sau, trên trang nhất của những tờ báo lá cải:

- HÉ LỘ CHÂN DUNG NGƯỜI YÊU CA SĨ KHÁNH LÂM

- BẮT GẶP KHÁNH LÂM VÀ NGƯỜI YÊU HẸN HÒ

- NGƯỜI YÊU CA SĨ KHÁNH LÂM XINH NHƯ THIÊN THẦN

- ...

Tất nhiên, ông chủ Devil's Café đang sung sướng vì khách đến ngày một đông, lại còn tranh nhau ngồi cái vị trí mà cậu ca sĩ kia ngồi. Mong tưởng mới của người cô nàng F.A đã có thêm “được người yêu đàn piano và hát, rồi tỏ tình ngay tại Devil's Café, ngay tại nơi Khánh Lâm và cô “người yêu” kia đã ngồi”. Devil's Café nhanh chóng trở nên nổi tiếng.

*

Bộp!

Chàng trai đau lòng nhìn tờ báo có hình người mình yêu đang tay trong tay với người khác... Ảnh trên báo là do phóng viên chụp đúng lúc chàng trai nắm tay cô gái, ánh mắt chan chứa tình cảm, còn cô gái...hình như có vẻ thẹn thùng. Hóa ra hai năm trước người cô ấy yêu là tên đó ư? Vậy mà cậu cứ ngỡ cô ấy thích mình. Có lẽ, hai năm trước cậu tỏ tình sẽ hứng chịu thất bại...

“Wow! Lâu rồi không gặp, Vương Thiên...à...Vương chủ tịch! Sao vị chủ tịch cao quý và bận rộn của chúng ta hôm nay lại có thời gian rảnh đến đây uống café đọc báo vậy?”

Hoàng ngược nhìn lên, đôi mắt lộ vẻ bất ngờ nhưng nhanh chóng trở về vẻ lạnh lùng vốn có.

“Cô tới đây làm gì?”

“Đây là nơi chỉ cần có tiền là có thể vào ngồi nhăm nháp đồ uống, ai ngăn được tôi chứ?! Nhân tiện gặp cậu ở đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

“Nói gì thì nhanh lên, tôi không rảnh!” Hoàng hất hàm, ra hiệu bảo cô ta ngồi xuống ghế đối diện.

Bạn ư? Cô ta nhếch môi, nhìn cậu ta bây giờ có ai bảo cậu ta bạn không?

Cô gái nhìn qua cũng biết là dân chơi, trang điểm và ăn mặc đều rất nóng bỏng, bộ váy bó sát người không thể che giấu đường cong nổi bật.

Vừa ngồi xuống, cô thay đổi ngay nét mặt, từ bất cần đời trở thành bi thương, tội nghiệp.

“Hoàng à, xin lỗi về những chuyện đã qua, lúc đó vì tôi mù quáng nên mới đánh mất cậu. Lúc mất cậu, tôi mới nhận ra cậu mới chính là người tôi yêu. Có lẽ cậu hiểu lầm tôi thích Vũ, nhưng là hấn bám tôi ghê quá, nên tôi mới phải dùng kế giả vờ đáp lại hấn. Ngày kỉ niệm thành lập trường, tôi lên nhảy cùng hấn cũng vì tôi ghen tị khi thấy cậu và con nhỏ Quỳnh...Chúng ta làm lại từ đầu, được không?”

Khuôn mặt Hoàng vẫn lạnh tanh mặc cho cô gái kia đã rơi nước mắt. Cuối cùng, cậu buông ra một câu:

“Xuất sắc, không hổ danh là sinh viên khoa điện ảnh.”

“Tôi...cậu nghĩ tôi đang diễn ư? Cậu nghĩ thế nào cũng được, nhưng tôi...tôi nói thật lòng...hức...”

“Cô yêu tôi hay yêu tiền của gia đình tôi?” Hoàng khẽ nở một nụ cười khinh bỉ “Phạm Thu Phương, cô đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cô nghĩ tôi sẽ thương hại mà nối lại tình xưa với cô sao? Nói thật, tôi chưa từng yêu cô, chẳng qua lúc đó, như cô nói, là tôi mù quáng mới lao đầu vào ngọc nữ của khối. Hóa ra, cô cũng chỉ là dạng đẹp người xấu nét. Cô không xứng nhận được sự thương hại của tôi!”

Phương sững sờ, đây là Hoàng mà cô từng biết sao? Cậu thay đổi nhiều quá...

Liếc qua tờ báo, Phương thấy khuôn mặt người bạn cùng lớp – Đỗ Thúy Quỳnh và Trần Khánh Lâm. Haha... Thúy Quỳnh, cô một lúc câu ba con cá to như vậy ư? Không dễ đâu, cô nghĩ cô là ai mà dám tranh giành Hoàng với tôi, để xem, Hoàng sẽ phải cười tôi thôi, tôi sẽ đường đường chính chính làm Vương phu nhân...hahaha...

Phương nhìn Hoàng, cậu đã ra đến cửa. Nhếch môi, vòng xoáy định mệnh sẽ chính thức được cô khởi động từ đây...

Tan học...

“Cái gì thế này?”

Quỳnh trở mắt ngạc nhiên khi trước cổng trường mình lại có nhiều phóng viên đến mức kì lạ. “Chắc về phỏng vấn tên thủ khoa!” Quỳnh nghĩ thầm. Nhưng cô đâu ngờ, người họ đang săn lùng lại chính là cô.

“A! Cô ấy kia rồi! Cô ấy kia rồi...Cô Đỗ Thúy Quỳnh...”

“Đúng là cô ấy rồi!!!”

Lập tức đám phóng viên ủa ra, chụp hình lia lịa. Những câu hỏi tới tấp đặt ra, cùng ánh đèn flash chói lòa khiến cô choáng váng.

“Xin cô cho biết, cô và ca sĩ Khánh Lâm đã quen nhau lâu chưa?”

“Cô và ca sĩ Khánh Lâm có dự định gì cho tương lai không ạ? Cô Đỗ, xin cô nhìn vào ống kính...”

“Nghe nói hai người từng là bạn học của nhau? Thanh mai trúc mã? Và giờ thành cậu ấy là hôn phu của cô?”

Quỳnh có cảm giác cô không đứng vững nữa, chân cô mềm nhũn ra, tựa hồ không còn sức lực. Cơ thể mỏng manh bắt đầu chao đảo...

Một bàn tay ấm áp quen thuộc ôm lấy vai cô, để cô tựa vào khuôn ngực vững chắc, bình yên...

“A...” Đám phóng viên dường như á khẩu, có tiếng xì xào “...không phải là bạn gái của ca sĩ Khánh Lâm sao?”

“Cô ấy là vợ chưa cưới của tôi! Cô ấy và Khánh Lâm là bạn cũ lâu ngày không gặp, đi café tán gẫu thì có làm sao?”

“A... xin lỗi Vương Chủ tịch, chúng tôi...không biết nên đã mạo phạm đến Vương phu nhân...” Một phóng viên e dè nói, không hẳn hoi là boss này san bằng cả công ty nhà họ mất.

“Cứ đăng tin tôi vừa nói lên đi, viết không hẳn hoi mà để người ta dị nghị cô ấy bắt cá hai tay thì...”

“Vâng vâng...” Lần này đến lượt hắn run cầm cập.

Vị chủ tịch trẻ khẽ gật đầu, vẻ hài lòng. Nhìn người con gái hai má đã đỏ ửng như cà chua ở trong lòng, cậu khẽ nở một nụ cười dịu dàng.

Dìu Quỳnh lên xe, cậu đưa nước cho cô uống.

“Lần sau cậu phải cẩn thận với cánh nhà báo, đừng để mang scandal oan!”

“Ừm...lâu rồi mới gặp cậu.” Quỳnh tu một ngụm nước, rồi trả cho Hoàng “Mà lúc nãy...cậu nói gì với họ vậy?” Cô chụp mắt xuống.

“Tớ có nói gì sao?” Giọng cậu vẫn lạnh tanh nhưng mặt đã có phản ứng đỏ.

“Tớ nghe mang máng hình như là...”

Hoàng nhanh chóng chặn lời Quỳnh bằng một nụ hôn. Đêm nào cậu cũng mơ về cô, lúc nào cũng nhớ đến cô. Biết cô học Đại học Luật, nhưng cậu chỉ dám nhìn từ xa, không biết phải đối diện với cô như thế nào. Nhưng khi đọc tin trên báo, cậu lại lái xe đến trường cô chỉ để chúc cô hạnh phúc. Nhưng khi tiến lại gần, một động lực nào đó đã thôi thúc cậu phải giành lại người con gái này, nếu không cậu sẽ hối hận suốt đời. Bởi vậy, một vị Chủ tịch luôn không thích lên báo như cậu đột nhiên lại gây ra một tin hot – công bố vị hôn thê của mình.

Sau cái chết của chú Thiên Hải, dường như mọi người dần xa lánh nhau hơn, nhìn thấy nhau chỉ mỉm cười rồi quay đi, đến Quỳnh và Thư còn ít nói chuyện. Chỉ có couple Thư và Quân là vẫn rủ nhau hẹn hò, Hoàng thầm ngưỡng mộ hạnh phúc của họ.

Về mặt lẻo u ám ở ngoài của cậu cũng chỉ để che đi nỗi nhớ nhung, che đi nỗi đau ở bên trong. Chắc hẳn người con gái mà cậu đang mê mệt đang trở mặt ngạc nhiên. Nhưng chỉ là một nụ hôn thôi, để cậu khỏi nuối tiếc khi đã tuột mất cô, nụ hôn từ biệt cũng được, có thể sau nụ hôn này, đường ai nấy đi.

Một nụ hôn không quá dài, cũng không quá ngắn, nhưng cũng đủ để cho trái tim Quỳnh đập lồi một nhịp. Cô không kháng cự, mà đón nhận nó một cách nhẹ nhàng. Có thể, cậu ấy thích cô chăng? Hay...là cách chào hỏi mới của cậu ấy?

“Tớ nói cậu là vợ chưa cưới của tớ. Có sao không?”

Hoàng kết thúc nụ hôn bằng một câu hỏi băng quơ. Người còn lại đầu óc vẫn đang lơ mơ, mà không để ý rằng, tay Hoàng vẫn nắm chặt tay mình từ nãy đến giờ...

“Ừ...ừm...” Dường như Quỳnh vẫn chưa nhận ra nội dung câu hỏi.

“Sao?” Hoàng rướn mày.

“Cậu khác quá!” Câu trả lời không đúng trọng tâm, khuôn mặt còn rất ngô nghê, khiến Hoàng bật cười, xem ra vẫn chưa có ai hôn cô ấy, ngoài cậu ==!

Nhưng thật sự là Hoàng có thay đổi. Hai năm trước vẫn còn lằng tởn thì giờ cả người đều toát ra khí chất cao quý, lạnh lùng của chủ tịch. Cách ăn mặc cũng từ sơ mi trắng sang vest đen. Trách sao được khi mà mới lên đại học cậu đã phải tiếp quản tập đoàn, còn bố mẹ cậu thì về hưu, và đang du lịch vòng quanh thế giới. Sau một tháng cậu đã chứng minh cho tất cả mọi người thấy cậu là người có năng lực, có tài kinh doanh, được mọi người kính nể. Bây giờ cậu là người có quyền có thế, ở trường ai cũng ngưỡng mộ cậu, ngay đến hiệu trưởng còn phải kiêng dè.

“Hơi...hơi bất ngờ...” Nhận ra câu trả lời của mình có gì đó không đúng, Quỳnh cố chữa cháy, nhưng hình như, càng chữa lại càng cháy.

“Cậu không cần lo về mấy phóng viên kia đâu! Tớ lo liệu hết rồi. Thế nên...” Hoàng chợt dừng lại, nhìn Quỳnh bắt ánh mắt ấm áp.

“Sao?”

“Thế nên...em làm bạn gái tôi nhé, Quỳnh!” Hoàng chợt đổi cách xưng hô “Thật sự sau khi chia tay Phương, tôi có cảm giác rất lạ với em. Rồi vào cái tối gặp bọn du côn đó, tôi đã nhận ra, dù có chết cũng phải bảo vệ em, và...dường như em là mối tình đầu của tôi, chứ không phải Phương. Em đã cho tôi biết thế nào là tình yêu đích thực. Tôi có cảm giác, hình như tôi đã yêu em từ rất lâu rồi...”

“Vậy hôm ở bệnh viện...”

“Lần đó em nghe đúng rồi đấy.”

Quỳnh ôm chầm lấy cậu. Cô khóc, khóc vì hạnh phúc.

Hoàng đẩy nhẹ cô ra, lau nước mắt cho cô.

“Làm bạn gái anh nhé!”

Cô gật đầu, tựa vào vai cậu. Thật sự cô rất hạnh phúc. Hai người cứ ngồi như vậy trong bao lâu, cô cũng không rõ, chỉ biết rằng, sau khi cô đồng ý, khoảng một phút sau, chàng thư ký riêng của Chủ tịch mở cửa xe, ngồi vào ghế lái. Chiếc xe đi tới phố Devil và con đường Death, dừng lại ở ngôi nhà thân quen mà cô đã từng đến, từng ở đó...vài ngày.

27. Chương 27

Lần này, đến lượt Lâm có một biểu cảm và hành động y hệt Hoàng. Cầm tờ báo với trang nhất là ảnh Hoàng và Quỳnh thân mật ôm nhau “CHỦ TỊCH CỦA TẬP ĐOÀN BẤT ĐỘNG SẢN WONDERLAND CÔNG BỐ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA MÌNH”, tim Lâm đột nhiên đau buốt. Khuôn mặt đẹp đẽ trở nên trắng bệch một cách kì lạ, những ngón tay thon dài đã hơi run rẩy nhưng đôi mắt cậu vẫn dịu dàng như nước mùa thu, đôi môi mỏng hơi nhếch nên tạo thành một đường cong hoàn hảo. Tiếng cậu khe khẽ, nhàn nhạt, thoáng vị đắng ngắt:

“Đây là...không yêu ai cả sao?”

Cậu vẫn ngồi thẫn thờ như vậy...cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên, đưa Lâm trở về thực tại.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh nhạt:

“Trò chơi bắt đầu!”

Lâm ngồi xuống ghế sofa, nâng tách cà phê đã nguội lên nhấp một ngụm, cảm thấy vị đắng ngắt như trái tim cậu lúc này. Lát sau, cậu mới đáp:

“Lẽ ra tôi phải biết điều này sớm hơn...người cô ấy yêu là Hoàng...”

“Hai năm trước tôi thấy ngỡ ngàng thế nào rồi...vui thật!” Ngừng một lát, cậu ta nói tiếp “Công ty, à không, giờ thành Tập đoàn Sun rồi, Sun nhà ông làm gì có chuyện thua kém Wonderland của cậu ta...”

“Sớm hay muộn rồi tôi cũng phải bỏ ca hát về tiếp quản tập đoàn, Sun là tâm huyết của ba má tôi... Lý Minh Quân, ông không được nói cho bất cứ ai biết về gia thế nhà tôi, cho đến khi tôi về Mỹ tiếp...”

“Làm gì phải gọi cả họ cả tên tôi ra như vậy, Trần Khánh Lâm, a, là Richard Wadolski chứ nhỉ”

“Lý Minh Quân, dạo này ông học ở đâu ra cái tính đá xoáy người khác vậy?”

Đầu dây bên kia, Quân lặng lẽ cười, ngón tay vuốt lên mặt báo...

“Cũng nên tái xuất thôi...” Giọng cậu như từ đâu đó rất xa xăm.

*

Con phố Devil vẫn xa hoa như vậy, và căn biệt thự vẫn không có gì thay đổi, vẫn hoa lệ, vẫn lộng lẫy, nổi bật lên tất cả. Phố Devil là một trong những con phố lớn nhất cả nước, nhưng cũng chỉ có vài ba ngôi biệt thự, nhưng căn biệt thự lớn nhất cuối phố mới chính là nơi Hoàng muốn đưa Quỳnh tới.

Hoàng mới cho xây dựng thêm đài phun nước ở chính giữa sân, và vị thần Cupid đứng bên trên, lúc nào cũng trong tư thế chuẩn bị bắn. Xung quanh, đại đa số cây hoa quỳnh đã làm lu mờ tất cả các loài hoa khác. Hoa quỳnh trắng muốt, thanh tao đang nở rộ...

Hoàng kéo Quỳnh vào căn phòng trước đây cô từng ở, mọi thứ vẫn như vậy, dường như vẫn được lau chùi mỗi ngày.

“Gì...gì vậy?” Cô bàng hoàng, chẳng lẽ đã muốn...rồi ư? Không, chắc chắn Hoàng không phải là người như vậy...Nhưng... Mặt Quỳnh phút chốc nóng bừng.

“Sao? Em nghĩ tôi...” Hoàng cười, trêu “Hay là chúng ta làm cái việc em đang nghĩ trong đầu đi...”

Rồi cậu bế cô. Trêu là phải trêu tới cùng...

“Là vợ tôi thì trước sau gì cũng... hahaha...chỉ bằng chúng ta làm trước đi...”

“Zaa...ai là vợ anh chứ...người ta mới đồng ý làm bạn gái...” Nói xong câu này, mặt Quỳnh đã đỏ lại càng đỏ hơn, nói như vậy chẳng phải nhắc khéo anh mau chóng cưới cô hay sao, giọng điệu của cô còn mang phần nũng nịu nữa.

“Đương nhiên, bởi vợ của Hoàng SẼ là tôi!”

Giọng nói chen ngang bên cạnh khiến cả hai người cùng giật mình. Thu Phương đang đứng khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa đi, chiếc váy đỏ bó sát người càng tôn lên vẻ nóng bỏng của cô. Đôi mắt mang nét quyến rũ, lông mày và môi hơi nhếch lên. Giọng cô ta rất ngọt ngào:

“Tôi mới là vợ chưa cưới của Hoàng!”

Hoàng nhíu mày, nhìn khuôn mặt Quỳnh đã hơi tối lại, cậu rít qua kẽ răng:

“Cô đừng ăn nói linh tinh, tốt nhất là biến khỏi đây ngay!”

“Nếu không?”

“Cô sẽ phải hối hận, tôi đã cảnh cáo cô rồi.”

“Anh làm gì em?”

Hoàng cười nhạt, khuôn mặt càng thêm lạnh lùng, giọng nói dường như không có cảm xúc.

“Phạm tiểu thư, cô cũng nên có lòng tự trọng. Nếu để tin tức nữ diễn viên trẻ tài năng Phạm Thu Phương ngang nhiên tuyên bố chồng người khác là chồng mình lộ ra ngoài, không biết người hâm mộ sẽ cảm thấy thế nào?”

Mặt Phương cứng đờ, cô tức muốn nổ đom đóm mắt nhưng vẫn phải nở nụ cười:

“Anh không yêu cô ta thì hà cớ gì phải làm vậy? Chẳng qua là anh không muốn thua Lâm và Minh mà thôi!”

Gân xanh đã bắt đầu nổi lên trên trán Hoàng. Tay cậu nắm lại thành nắm đấm. Nếu cô ta không phải là con gái thì cậu đã xông vào bóp chết cô ta rồi. Sao lại có người trơ trên đến nhường ấy!!

“Đừng nghe cô ta nói lung tung. Anh...”

“Thật sự là chỉ để...thắng Lâm và Minh? Ba người...đang làm cái trò gì vậy?”

Quỳnh giảo nói Luật pháp nhưng đến chuyện tình cảm lại không biết phải đối mặt ra sao.

“Không phải...em hiểu lầm rồi...”

“Cô ta ăn mặc...như vậy...lại còn ở trong nhà anh nữa...”

“Anh cũng không biết cô ta làm cách nào để vào...”

Cậu nói xong liền lập tức rút điện thoại gọi báo vệ đến lời Phương ra khỏi biệt thự. Ông quản gia thì rối rít vào xin lỗi vì đã để bạn học của Hoàng, à, người cậu ghét vào nhà.

“Anh nói thật đấy...mà hình như em đang ghen có phải không?”

Ánh mắt lạnh giá đã biến đâu mất, thay vào đó là cái nhìn dịu dàng, pha chút lém lỉnh của Hoàng.

Quỳnh tin, tin chứ, sau những chuyện ban nãy xảy ra, làm sao cô không tin được. Cô thoáng đỏ mặt.

“Đâu...đâu có!” Cô không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

Cậu cười, cọ nhè trán mình vào trán cô.

“Đễ thương quá vợ yêu ạ ^^!”

*

“Để chồng đưa vợ đi học nha! Chồng cho người qua kí túc xá lấy đồ rồi nên vợ cũng đừng lo lắng quá! A, còn học phí của trả hết rồi...”

“Za...để em làm thêm rồi trả cho anh...”

“Vợ chồng với nhau sao lại thế chứ? Mà vợ sợ chồng không nuôi nổi vợ sao?”

“A...không phải... mà vợ chồng cái gì chứ?” Quỳnh đâm vào ngực Hoàng.

Cậu lấy hai tay mình giữ lấy cô tay cô, cúi xuống, kề sát mặt cô.

“Có cần nhắc lại không hả?” Ánh mắt Hoàng nhìn cô nham hiểm.

“A...không...chồng...” Cô đỏ mặt.

Hoàng lập tức ngậm lấy cánh môi đỏ mọng của cô.

“Ừm...”

Cả thế giới như chỉ còn hai người họ. Quỳnh thấy tâm trí hỗn loạn, chân tay mềm nhũn, trước khi mất hết ý thức, cô vội đẩy Hoàng ra, nhanh chân chạy trước...

28. Chương 28

Cuộc sống cứ vậy lặng lẽ trôi đi, thời gian chưa bao giờ chờ đợi ai. Ba năm nữa lại trôi qua, hôm nay là ngày Quỳnh và một số người khác nữa dự lễ tốt nghiệp...

“Sau khi em tốt nghiệp anh sẽ mở văn phòng Luật sư cho em.”

“Không cần...còn chưa biết thế nào mà...”

“Chẳng lẽ em định làm Luật sư công cho Nhà nước sao?”

“Em...”

“Vợ ngốc!”

Hoàng hạnh phúc ôm chặt lấy vợ chưa cưới của mình. Cậu đã chờ ngày cô tốt nghiệp lâu lắm rồi...Sớm thôi, cậu sẽ cầu hôn cô.

Giây phút lặng mạn phút chốc bị phá tan bởi tiếng thông báo tin nhắn. Nhìn cái điện thoại “cũ không thể cũ hơn được nữa” của Quỳnh, Hoàng nhăn mày lại. Có phải cậu hơi vô tâm khi để người yêu mình dùng thứ này?

Nhưng cũng nhờ cái màn hình đen trắng đó mà cậu đọc rõ được tin nhắn.

Người gửi là Anh Thư.

“Chúc mừng bà tốt nghiệp. Kể cũng lạ, sống với tên kia ba năm trời mà hần không hề động vào bà, đến giờ vẫn xử nữ thế này, trong khi bà lại yếu ớt, dễ “ăn”. Kể ra hần cũng nhát gan...”

Khuôn mặt hai người thoáng chốc đỏ bừng lên. Quỳnh tốt nghiệp thì có liên quan gì tới chuyện đó chứ?!

Quỳnh lập tức nhấn lại: “Thế Quân ăn bà rồi à?”, cô không hề biết là đôi mắt Hoàng vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của mình.

Rất nhanh lại có hồi âm: “Ây xầy, Quân dễ bắt nạt lắm, tôi không cho thì cục cưng ấy cũng chẳng dám ăn, định bao giờ bà để tên kia ăn bà trước rồi tôi mới... Ai ngờ hần bề ngoài cường tráng khỏe mạnh là thế mà yếu...nhỉ?”

Lần này, cô chưa kịp trả lời đã bị người nào đó giật lấy điện thoại, ném sang một bên, đồng thời khóa chặt môi cô.

“Ừm...”

Người cô lập tức mềm nhũn ra, nếu không có bàn tay mạnh mẽ của Hoàng ôm chặt lấy eo chắc cô đã ngã ngửa ra đất.

Hoàng cất nhẹ vành tai cô, thì thào: “Có muốn thử xem yếu hay khỏe không?”

Cô đẩy cậu ra, mặt đã đỏ như quả cà chua: “Đừng giỡn nữa...sắp trễ giờ rồi!”

Rồi vẫn cái động tác nhanh chân chạy trước giống năm nào...

*

“Xin chào!”

“Tôi đã về nước rồi.”

“Ừ.”

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Đại học Luật Quốc gia.”

“Cảm ơn.”

“Cô ấy yêu tôi, tôi cũng yêu cô ấy, chúng tôi đã thầm yêu nhau từ rất lâu rồi. Chỉ là không hay biết tình cảm của đối phương. Tôi yêu cô ấy trước khi cậu sang Nhật, trước khi cậu nói với tôi hãy thay cậu chăm sóc cô ấy, có thể cậu đi sẽ không trở về nữa.”

“Nhưng giờ tôi đã về rồi. Và tôi không tin điều đó.”

Dường như tình bạn bao nhiêu năm mau chóng phá vỡ chỉ vì một người con gái...

*

“Đỗ tiểu thư, xin hỏi cô và Vương Chủ tịch khi nào sẽ kết hôn? Dự định tương lai của hai người sẽ như thế nào...”

Vừa bước xuống xe, Quỳnh đã bị đám phóng viên chìa micro, máy quay phim vào người. Cô ngó vào xe, ánh mắt đáng thương nhìn Hoàng. Cậu hiểu ý, bước ra ngoài, đám phóng viên vì thế mà im bật.

“Em vào trường đi, mọi chuyện ở đây để anh lo.”

Câu nói vừa được phát ra, tất cả phóng viên dẹp lui sang hai bên, tạo thành một lối đi cho Quỳnh. Nhưng cô vừa thoát khỏi bọn họ thì...

Một vòng tay bất ngờ ôm éo cô, một tay nâng cằm cô lên, hai người mặt đối mặt...

Cô hoàn toàn sững sờ. Khuôn mặt ấy, ánh mắt ấy, vẫn dịu dàng như ngày nào. Nụ cười tỏa sáng như thiên thần, giọng nói ấm áp mà trầm ổn, từng chữ, từng chữ lọt vào tai cô.

“Lâu lắm không gặp, tôi nhớ em biết chừng nào, thiên thần bé nhỏ của tôi.”

Xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ. Khải Minh đang đứng trước mặt cô, vừa thân quen nhưng cũng vừa xa lạ.

Mỗi khi nhớ đến cậu, trong cô đều nổi lên một cảm xúc, là áy náy, là có lỗi với cậu...

“Không...không phải Đỗ tiểu thư là vợ chưa cưới của Vương chủ tịch sao?” Xung quanh có tiếng bàn tán, cô ấy là vợ chưa cưới của Vương Thiên Hoàng cơ mà, sao lại thành ra người yêu xa cách lâu ngày của Vũ Khải Minh thế này?

“Cái gì?” Minh buông thõng tay khiến Quỳnh loạn choạng suýt ngã.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, chẳng lẽ lại xuất hiện tình tiết trong tiểu thuyết, hai ông chủ của tập đoàn lớn đi tranh giành một cô gái?

“Vũ Khải Minh, chúc mừng cậu đã ngồi lên ghế Chủ tịch của Tập đoàn GP, lâu rồi không gặp!”

“Vương Thiên Hoàng...cậu...”

“Đừng quên câu nói của cậu năm năm trước!” Khóe môi Hoàng khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

“Vương Chủ tịch, cậu cũng đừng quá ngạo mạn.” Minh nghiêng răng, tay nắm lại thành nắm đấm.

“Vợ yêu à, em vào trường đi, không nên đứng đây nghe chuyện đàn ông.” Hoàng quay sang âu yếm nhìn Quỳnh. “Để bọn anh riêng tư giải quyết.”

Mặc dù đang rất thắc mắc không biết năm năm trước Minh đã nói gì với Hoàng, nhưng cô đành phải khẽ gạt đầu, rồi quay vào trường, khi nhìn thấy hàng lông mày đẹp như tranh vẽ của cậu hơi nhíu lại. Đám phóng viên cũng biết điều mà rút lui nhanh chóng, không ai dám ho he đăng tin tức này lên.

Minh cười cay đắng, một nụ cười rất giả tạo, nụ cười thắt chặt trái tim. Lẽ ra cậu không nên về nước, lẽ ra cậu không nên đến đây...

“Quỳnh đang sống cùng tôi, ba năm rồi, cậu không cần lo lắng.” Nụ cười của Hoàng đầy vẻ đắc thắng.

Minh quay ra xe. Chiếc xe Lamborghini được cậu phóng đi quá tốc độ cho phép. Thoắt cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hoàng khẽ thở dài. Yên ổn ba năm, vào lúc mọi chuyện sắp kết thúc tốt đẹp thì bất ngờ lại ập đến. Sóng gió đã bắt đầu rồi. Tuy không muốn tình bạn bao nhiêu năm của cậu và Minh bị chia cắt, nhưng bản thân cậu đã chọn Quỳnh, buộc phải hi sinh tình bạn. Cậu không muốn để cô chịu đựng thêm bất cứ đau khổ nào nữa, không muốn nước mắt cô rơi, để cô chịu đựng như thế là quá đủ rồi. Mất cô, chắc chắn cậu sẽ không sống nổi.

29. Chương 29

“Xin chào!”

“Đỗ tiểu thư, chúng tôi là...”

...

“Vâng, tôi sẽ tới.”

Quỳnh tắt máy, thở dài. Có phải nếu cô không là vợ chưa cưới của Hoàng thì sẽ không có cuộc gọi này không? Hôm nay đã là Lễ tốt nghiệp, ra trường hiện tại vẫn phải chạy đi xin việc làm. Một đứa mới bước chân ra khỏi cánh cổng đại học như cô chưa dám xin vào làm đại diện pháp lý cho Tập đoàn Wonderland, mặc dù nhiều lần Hoàng có ý muốn để cô vào làm, nhưng cô khẳng khái từ chối. Có lẽ giờ nên thử sức với công việc mới này trước, sau này lập gia đình rút cũng chưa muộn...

Sau cả một buổi sáng ngồi nghe diễn văn, rồi chụp ảnh kỉ niệm, liên hoan,... Quỳnh bắt taxi đến điểm hẹn.

Quán café Forever...

“Đỗ tiểu thư, bên này.”

“Cảm ơn! Xin lỗi em tới muộn, tại...”

“Tôi biết. Dù sao hôm nay cũng là lễ tốt nghiệp.”

Người phụ nữ trung niên ngồi trước mặt Quỳnh ăn vận cực kì sang trọng, quý phái, phong thái cũng khác người, từ từ tháo chiếc kính đen để lộ dung nhan của một đại mỹ nhân.

“Chắc cô cũng nghe thư ký của tôi nói về chuyện này rồi.”

“Vâng. Star Entertainment là một trong những công ty giải trí nhất nhì nước ta, được mời vào đó là vinh dự của em.”

“Nghe nói Khánh Lâm là bạn học của cô? Cậu ta là báu vật của Star, vậy mà lại mở miệng một mực muốn xin cho cô một “suất” thử giọng đặc biệt của năm nay. Nếu cô trúng tuyển, cô sẽ nhận được đãi ngộ ngang với tiền bối, à bạn học Khánh Lâm của cô.”

“Vâng, em sẽ cố gắng, là ba ngày nữa tới Star thử giọng và nộp hồ sơ phải không ạ? Nhưng sao Lâm lại đề cử em?”

“Cậu ta không nói, nhưng mà lần thử giọng này chỉ có những nghệ sĩ của Star được giới thiệu người thân của mình thôi, không ngờ cậu ta lại tiến cử Vương phu nhân tương lai.”

“Dạ...hì...vậy chị là...” Quỳnh ngượng chín mặt.

“Tôi là tổng giám đốc của Star, Trương Khánh Hòa!” Người phụ nữ bắt tay Quỳnh “Tôi sẽ nói qua những việc cơ bản khi cô vào Star, là Lâm nhờ nên tôi mới đích thân tới đây để gặp cô mà thôi.”

Trông thấy nụ cười thiên thần của Quỳnh, Khánh Hòa ho khan mấy cái, vẻ mặt tự nhiên, “Hóa ra thằng nhóc này chọn người cũng chuẩn thật...”

*

Sau cuộc trò chuyện với tổng giám đốc của Star Entertainment, Quỳnh cũng hiểu phần nào cuộc sống showbiz – vất vả và nguy hiểm. Tuy có thể công chúng ái mộ nhưng cũng có thể bị đả kích rất lớn nếu có scandal không tốt, thậm chí còn có thể như bọn bắt cóc năm đó... Bản thân cô cũng lãnh đủ scandal rồi, suốt ngày được các báo lá cải săn tin, thực sự rất mệt mỏi.

Nếu như chỉ vì Hoàng là ông chủ lớn nên cô mới có thể một bước nhảy vọt lên mây thì sao? Cô muốn tự bước đi trên con đường của mình, nhưng làm sao thắng nổi dư luận chứ, có lẽ nên nói một tiếng với Hoàng.

“Vợ yêu à, em đang ở đâu đấy? Anh đến trường không thấy em.” Giọng nói ngọt ngào vang lên từ điện thoại của Quỳnh.

“Ừm...em đang ở trước cửa quán Forever Café.”

“Sao lại tới đó? Anh tới trường không thấy em cứ lo chuyện mấy năm trước lại xảy ra...”

“Xin lỗi, tại em có hẹn với một người...Lát gặp em kể sau nha.”

Không biết cậu có muốn cô dấn thân vào showbiz không nữa. Một người như Hoàng có dễ để cô làm lung lay ý chí không?

...

“Vợ yêu à, lên xe đi!” 10 phút sau, Hoàng tới nơi, thấy Quỳnh đang đứng thất thần cạnh bến xe bus, có chút khó hiểu.

Quỳnh nhảy từ mười tám tầng mây về mặt đất, vội vã chui vào trong xe, định nói chuyện vừa nãy ...

“Vợ yêu muốn đi ngắm hoàng hôn không?”

“Gì cơ? Lẽ ra chủ tịch như anh phải bận tối mắt tối mũi chứ lại còn có thời gian đưa em đi ngắm hoàng hôn cơ à?” Quỳnh phì cười.

“Em đừng nhảm phim. Nhiều lúc chỉ cần một cú phone là giải quyết xong mà. Thư ký của anh lo hết rồi.”

“Anh đúng thật là...” Cô nhăn mặt, véo một cái vào bắp tay Hoàng.

“Này này...phải thương anh chứ! Khí thế của anh vẫn phùng phùng lên khi nghĩ lại chuyện sáng nay đấy...”

Từ “chuyện sáng nay” cậu cố ý kéo dài giọng để xem phản ứng của cô. Đúng như dự đoán, mặt cô lại đỏ như gấc chín...

“Ồ...ừm...”

“Sau này chúng ta có baby thì...”

“Đừng nói nữa...em muốn về nhà...” Mặt Quỳnh càng ngày càng cúi thấp.

“Em muốn nhanh chóng thế cơ à? Về nhà để...” Hoàng dừng lại, cười nham hiểm.

“Đồ đáng ghét! Không chơi với anh nữa!” Cậu nói trong sáng của cô bị hiểu thành cái gì thế này T.T

“Thôi thôi...anh chịu thua. Anh đưa em đi ăn tối nhé! Đừng giận nữa mà...” Cậu véo má cô, nụ cười lại trở nên dịu dàng.

“Có phải đây chính là cuộc sống mình mong ước? Ba má ơi, có phải con đã tìm thấy hạnh phúc của mình rồi không? Con vui quá!” Quỳnh bắt giắc mỉm cười.

“Chúng ta sẽ đến Happy Hotel. Tối nay nhiều người nổi tiếng có mặt lắm. Hôm nay là sinh nhật thứ 20 của khách sạn.” Cậu liền thoáng một hồi.

“Ồ...”

“Anh có vé mời VIP đó! Hề hề...”

“Đúng là Vương chủ tịch chủ tịch có khác, lúc nào cũng VIP!” Cô xị mặt, nhìn cái vẻ đắc thắng của Hoàng mà chỉ muốn nhéo ấy cái.

Hai tiếng sau...

“Một trong những vị khách đặc biệt nhất ngày hôm nay, Chủ tịch Tập đoàn Wonderland – Vương Thiên Hoàng, cùng vợ chưa cưới của ngài – Đỗ Thúy Quỳnh. Mời hai vị nhanh chóng ngồi vào vị trí dành cho khách VIP để buổi tiệc được bắt đầu.”

Bây giờ là bảy giờ tối. Sau hai tiếng được Hoàng đưa tới BEAUTY WORLD chỉnh trang, giờ Quỳnh không khác gì tiên giáng trần. Khi họ sánh đôi bước vào khách sạn, cả phòng tiệc như bừng sáng, mọi thứ khác đều bị họ làm lu mờ.

Lời MC lại vang lên:

“Vâng, lời đầu tiên tôi xin được thay mặt Happy Hotel cảm ơn các vị khách quý đã bớt chút thời gian đến dự buổi tiệc mừng sinh nhật lần thứ 20 của khách sạn, cảm ơn các vị đã luôn ủng hộ khách sạn trong suốt 20 năm qua, nhờ có sự đầu tư của rất nhiều tập đoàn mà một số vị đây đang làm chủ tịch, nổi bật là Chủ tịch Tập đoàn Wonderland, khách sạn mới phát triển và đạt được những thành tựu lớn như ngày hôm nay (...). Nào, chúng ta cùng bắt đầu bữa tiệc bằng món khai vị, cùng thưởng thức âm nhạc do nam ca sĩ trẻ tài năng hot nhất hiện nay...”

MC dừng lại vẻ bí ẩn, nhưng hầu như ngoài những nữ giới thì chẳng ai thêm tò mò. Đàn ông ở đây đâu phải GAY!

Nói hầu như là bởi Quỳnh từ nãy đến giờ còn đang mãi nghe Hoàng nói về buổi tiệc hôm nay. Chỉ những ai có vé mời thường hoặc VIP mới có thể bước vào đây hôm nay. Vé thường chỉ có thể đi một người, nhưng VIP có thể đưa thêm một người nữa. Các vị khách có mặt trong buổi tiệc này không là chủ tịch thì cũng là CEO của tập đoàn, công ty nào đó, chủ tịch tỉnh, chủ tịch huyện, xã, đại gia,... Nói chung đều có chức, có quyền, có tiền.

Một giọng nói ấm áp vang lên trên sân khấu:

“Good evening everybody! Xin chào tất cả các quý ông, quý bà có mặt trong party ngày hôm nay. Do you know me? Ok! First, I send you a best wishes, wish you succeed in your life and always happy!”

Quỳnh suýt chút nữa làm rơi chiếc đĩa khi nghe thấy giọng nói quen thuộc. Là Khánh Lâm. Phía đối diện là Quân và Thư, Khải Minh ngồi một mình một bàn, ánh mắt vẫn dịu dàng, nhưng xen chút đau đớn, một chút lạnh lùng...

Ban đầu, chàng ca sĩ trẻ tuổi chỉ hát những bài thể loại “Happy Birthday”, nhưng càng về sau, khán giả càng nhốn nháo yêu cầu cậu hát những ca khúc hit mới đây, khiến người nào đó không thể nuốt nổi thức ăn nữa. Miệng Quỳnh đắng ngắt. Hoàng như hiểu ra điều gì đó, cậu nắm chặt tay cô, nói khẽ: “Không sao, có anh ở đây rồi.”

Cô khẽ gật đầu.

“A... Star Entertainment muốn em ba ngày nữa tới chỗ họ tham gia buổi thử giọng đặc biệt. Anh thấy sao? Có được không?”

“Star Entertainment?”

Cậu thừa biết, việc này do chính tên ca sĩ đang hát kia làm, nhưng để Quỳnh vào Star cũng tốt, Star nằm trong top 5 những công ty giải trí hàng đầu Việt Nam, cô ấy được vào đó thì đỡ phải làm Luật sư công, vừa mệt lại còn hay bị thù hằn.

“Vâng. Sao vậy? Có được không anh?”

“Được. Dù sao đây cũng là cơ hội phát triển sự nghiệp của em.”

Hoàng nói vậy vì cậu chắc chắn một điều rằng Quỳnh sẽ không bao giờ chịu ăn không ngồi rồi, hưởng thụ thành quả lao động của người khác. Nhà họ Vương mà có người con dâu như thế này quả là có phúc. Sắp rồi...sắp rồi...

30. Chương 30

“...em ở đây anh ra quầy lễ tân có việc chút...” Sau khi nhận được tin nhắn từ một người, Hoàng quay sang nói với Quỳnh.

“Vâng.” Quỳnh cười nhẹ...đột nhiên trong lòng cô chợt dâng trào một nỗi bất an khó diễn tả thành lời.

Hoàng đi rồi, Lâm bước đến, vỗ nhẹ lên vai cô.

“Vương phu nhân dạo này thế nào? Sống tốt chứ?”

Đôi mắt cậu vẫn ấm áp, yêu thương như ngày nào, nhưng trong câu hỏi ấy lại đượm chút bi ai, buồn bã.

“Đừng...đừng gọi tớ như vậy, gọi tên là được rồi...” Quỳnh lắp bắp.

“Gọi tên? Nếu không phải là Vương phu nhân thì tôi chỉ muốn gọi em là Wadol... à Trần phu nhân thôi...haha...”

“Thôi cho tớ xin...đừng đùa nữa...”

“Phu quân tương lai của em đâu rồi? Sao lại để một bông hoa tuyệt sắc thế này một mình ở đây chứ?”

“Anh ấy...vừa ra ngoài có chút việc.”

“Nếu tôi không nhìn nhầm hình như Thu Phương cũng đến thì phải. Nhớ cô ta chứ? Ngọc nữ cũ của lớp mình, giờ đang là diễn viên trẻ tuổi với cát-xê khủng hơn cả mấy diễn viên lâu năm.”

“Phương?” Quỳnh vội đứng dậy, chẳng lẽ linh cảm của cô là đúng? Cô vội chạy ra quầy lễ tân, mặc cho Lâm vừa đuổi theo vừa í ới phía sau.

Nhưng mà...Hoàng không hề đứng ở quầy lễ tân...

“Hai cô...xin hỏi...hai cô có...nhìn...nhìn...thấy Vương Chủ tịch...tập đoàn...Wonderland không?” Quỳnh vừa thở dốc vừa nói.

“Chúng tôi...” Hai cô lễ tân liếc mắt nhìn nhau “...có thấy...nhưng mà...”

“Nói đi, nếu các cô không muốn bị mất việc.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Vũ...Vũ chủ tịch! Vâng, vâng...đúng là có Vương chủ tịch ở đây, là cô diễn viên Thu Phương hẹn ra đây, rồi họ đi vào phòng 137...”

Chân Quỳnh dường như không còn vững nữa, cô có cảm giác lực hút của Trái Đất đang ngày một mạnh mẽ, hút cô xuống một cái hố sâu không thấy đáy vậy.

Một bàn tay ấm áp quen thuộc như vẫn còn đang ở công viên Clover năm đó nắm lấy tay cô. “Chúng ta đi lên đó!”. Là Minh?

Chiếc thang máy ngọt ngào khiến Quỳnh đã mệt nay lại càng mệt hơn. Tại sao Minh lại giúp cô? Cậu ấy không hận cô sao? Còn Hoàng, rốt cuộc Hoàng và Phương xảy ra chuyện gì? Tại sao lại bỏ cô một mình ở đó để đi với Phương?

Tâm trí cô rối bời. Đến lúc định thần lại thì cô chỉ còn cách cửa phòng 137 vài bước chân.

Quỳnh bất giác lùi lại, nếu thật sự đúng như cô nghĩ thì cô thà không biết còn hơn. Câu nói của Phương lại vang lên trong đầu cô “Anh không yêu cô ta thì hà cớ gì phải làm vậy? Chẳng qua là anh không muốn thua Lâm và Minh mà thôi!”. Có thật là như vậy không?

Minh bước đến trước cửa phòng 137. Cánh cửa chỉ khép hờ. Đứng từ chỗ cậu cũng có thể nhìn thấy một góc của chiếc giường kê trong phòng. Đôi mắt sắc lạnh khẽ lướt qua, cuối cùng dừng lại nơi Quỳnh đang đứng:

“Cửa không khóa, đứng đây cũng có thể nhìn thấy!”

“Nhìn?” Quỳnh ngạc nhiên hỏi lại. Có chuyện gì mà phải nhìn?

“À...không muốn cũng không sao, chúng ta đi!” Cậu bước lại phía cô.

“Không...em...muốn nhìn!” Cô thật sự rất muốn biết nếu hai người không phải đang bàn bạc chuyện tranh đấu giữa Hoàng, Minh, Lâm thì rốt cuộc là làm trò gì ở trong này.

Ánh mắt cương quyết của Quỳnh khiến Minh hơi khựng lại. Cuối cùng, cậu thở dài, tránh sang một bên, nhường đường cho cô đi. Cô bước đến chỗ mà vài chục giây trước Minh đứng. Đập vào mắt cô chính là...cảnh nóng. Phương chỉ mặc đúng bộ bikini hai mảnh đỏ rực nằm đè lên Hoàng, đang dần dần cởi nút áo cậu. Dường như linh cảm có người phía sau, cô ta quay lại, nở nụ cười đắc thắng với Quỳnh...

Cô không còn đứng vững được nữa, cảm giác như có bàn tay ai đó đang bóp nghẹn tim cô, cô nhớ đến bộ dạng của Phương khi ở nhà Hoàng, những câu nói mờ ám,...

Minh nhẹ nhàng đỡ lấy cô.

“Tôi đưa em về nhà...nhà của Hoàng.”

“Em...có thể làm phiền anh một chút được không?”

Minh nhìn đồng hồ, giờ mới 8h tối.

“Được, em nhờ thì không phiền chút nào.”

Việc cô muốn nhờ cậu chính là, đưa cô về nhà Hoàng rồi chờ cô 15 phút...

“Xin lỗi...làm phiền anh giúp em mang đồ đạc này lên xe...được không?”

“Ý em là...”

“Em quyết định rồi, hai người họ rất...xứng đôi...” Quỳnh thở dài.

Minh không nói gì, chỉ giúp cô mang vali lên rồi mở cửa xe cho cô.

“Thế giờ em định đi đâu?” Sau khi đã yên vị trên xe, cậu hỏi.

“Em sẽ thuê nhà trọ hoặc khách sạn. Tốt nghiệp đại học rồi, ký túc xá cũng không có mà ở nữa.”

Suy đi tính lại, người bạn thân duy nhất của cô là Thư, nhưng nhỏ lại sống cùng Quân mất rồi, cô không thể là kỳ đà cản mũi. Anna thì đi du học nước ngoài, thỉnh thoảng mới về nước một lần nên không có nhà riêng, chỉ có thể dựa vào sức mình thôi.

Quỳnh mở túi, không có lấy một xu. Mấy năm ở cùng Hoàng, dường như cô ỉ lại vào cậu, không còn đi làm thêm nữa, thẻ tín dụng Hoàng phải nói mãi cô mới dùng, nhưng giờ cô không dám động vào nó nữa...

“Hay em tới nhà anh?” Minh đề xuất.

“Tới nhà anh? Thôi...em...”

Người đời nói đúng, không nên dựa dẫm vào người khác quá nhiều. Để rồi khi ta mất họ, ta vẫn còn chút gì đó, cho dù là lòng tự tôn cuối cùng...

“Anh không ăn thịt em đâu mà lo. Anh hứa sẽ không đụng vào em. Tại anh mới về nước, về nhà lại chỉ loanh quanh với giúp việc và quần gia, thực sự rất chán...”

Nếu về sống cùng Minh, chẳng phải cô đang trả đũa Hoàng sao? Nhưng Hoàng có Phương rồi... cô lẽ tình cảm mấy năm nay chỉ mình cô vun đắp, có lẽ, đã đến lúc từ bỏ rồi...

“Được.”

*

Lần đầu tiên đến nhà Minh nên cô cũng có chút lạ lẫm. Nhà cậu không cần phải đi qua con đường Death, mà nằm trên một mảnh đất được hoa cỏ bao quanh. Vẫn là phong cách châu Âu, nhưng xung quanh trồng rất nhiều hoa hồng, từ hoa hồng đỏ, hoa hồng vàng đến hoa hồng xanh, tím,... tất cả đều rực rỡ, quý phái dưới ngọn đèn.

Quản gia sắp xếp cho phòng cô ở đối diện phòng...chủ nhà. Vừa từ phòng tắm bước ra, trên người còn đang mặc bộ quần áo ngủ in hình mèo kitty ngây thơ, cô giật mình khi thấy Minh đứng trước cửa phòng mình, hai tay đút túi quần, khóe môi nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

“Anh có quà cho em.”

“Quà?”

Quỳnh nhún mày khó hiểu. Minh khẽ gật đầu, mắt cậu ánh lên niềm vui.

“Bác Văn, cái tôi cần đã mua xong chưa?”

“Có đây cậu chủ.”

Ông quản gia mang một hộp quà được gói và thắt nơ cẩn thận, to như hộp bánh sinh nhật đến trước mặt Minh: “Đều đã sắp xếp đâu vào đấy rồi thưa cậu.”

“Được rồi, bác ra ngoài đi.”

“Vâng.” Bác Văn đặt chiếc hộp trên bàn tiếp khách nhỏ ở trong phòng rồi ra ngoài khép cửa lại.

“Em mở ra xem có thích không? Đây là món quà nhỏ của tôi...”

Quỳnh rút dải ruy băng và mở hộp, đập vào mắt cô chính là chiếc điện thoại Iphone 6, bên dưới là một chiếc Ipad, dưới cùng là máy tính xách tay hãng Apple modern mới nhất.

“Thế này mà nhỏ ư?”

“Ừ. Vừa nãy thấy em cầm...cục gạch anh thấy ngứa mắt quá nên...”

“Em không nhận đâu...”

“Dù sao cũng đã lắp sim vào rồi...cứ nhận đi... coi như nể mặt anh một chút...”

Hóa ra khi cô để quên điện thoại trên xe, định quay lại lấy, thì Minh một mực không cho cô quay lại, nói cô mệt rồi, đi tắm rồi nghỉ ngơi để cậu tìm, là để “trộm” chiếc điện thoại của cô đổi lấy cái khác.

“Cảm ơn anh...vì mọi thứ...”

Minh định mở miệng nói câu gì đó, nhưng khi nhìn thấy bộ đồ ngủ mặc trên người Quỳnh, cộng với mái tóc ướt xõa sang hai bên, mặt cậu đỏ bừng lên...

“Thôi, em ngủ sớm đi...”

Cậu ho khan mấy tiếng rồi bước nhanh ra ngoài, đóng cửa lại.

Còn một mình Quỳnh, mấy đồ công nghệ cao cô vẫn để ở đó... Nước mắt cô rơi xuống, nhiều đến mức ước đắm một mảng lớn trên gối, cô đã cố gắng mạnh mẽ, nhưng khi đêm xuống, phút yếu lòng cô lại không kìm được nước mắt, cô vốn dĩ là không có thói quen khóc trước mặt người khác, nhất là người mình yêu thương...

31. Chương 31

6h sáng...

33 cuộc gọi nhớ, 4 tin nhắn thông báo ngay trên màn hình cảm ứng, đều là của Hoàng.

“Phương nói với anh là em đã nhìn thấy cảnh đó trong khách sạn. Nhưng thật sự không có gì cả.”

“Em đừng bỏ đi như vậy, quay lại đi, anh ở nhà chờ em, anh sẽ giải thích.”

“Quỳnh... em đi thật sao?”

“Đừng hiểu lầm anh... về nhà đi em... anh không sống nổi mất...”

Quỳnh không trả lời bất cứ tin nhắn nào, cũng như không hề gọi lại. Cô không muốn đối mặt với Hoàng nữa, cô sợ mình lại yếu đuối, lại gục ngã trước cậu.

Khóc cả đêm rồi, mới chợp mắt được hai tiếng, vừa tỉnh dậy đã thấy bốn tin nhắn bi thảm như thế này, người bình thường chắc chắn sẽ cảm động rồi khóc lóc thảm thiết, nhưng Quỳnh không khóc. Đơn giản, làm gì còn nước mắt nữa...

“Sắc mặt em hôm nay không được tốt lắm. Sao vậy, hôm qua ngủ không ngon à?”

“Có...có lẽ em không quen...” Quỳnh ngập ngừng trả lời.

Ý cô ấy là đang quen ở nhà Hoàng rồi sao?

“Hôm nay chủ nhật, có muốn đi đâu chơi không?” Minh vội chuyển đề tài.

“Em...hôm nay em không có tâm trạng.”

“Gì chứ? Hôm nay anh đã rủ mọi người đi hát karaoke rồi, lẽ nào em định ở nhà sao? Bà bạn thân của em cũng có mặt mà.” Tính trẻ con của Minh lại quay trở lại, hay nói đúng hơn là trước mặt Quỳnh, cậu mới để lộ tính trẻ con của mình.

“Thôi được. Dù sao mấy ngày nữa em cũng đi thử giọng ở Star Entertainment, luyện từ bây giờ cũng tốt.”

“Thật à? Vậy đi ngay và luôn thôi!”

Chiếc Lamborghini từ từ lăn bánh. Xe cứ đi như vậy cho đến quảng trường thì bị một chiếc Mercedes chặn ngang. Cả ba người cùng xuống xe, mặt đối mặt, khiến người đi đường không khỏi tò mò dừng lại xem. Ô, toàn gương mặt hay xuất hiện trên báo chí cả.

Khuôn mặt nặng nề của Hoàng cứ nhìn chằm chằm vào Quỳnh. Đôi mắt màu café u buồn nhưng không kém phần lạnh lùng, như một mũi dao sắc nhọn đâm thẳng vào tim khiến cô đau nhói.

Hoàng từng bước chậm rãi tiến về phía cô, xung quanh yên lặng đến ngạt thở, chờ mong được xem phim chuyện tình tay ba giữa những người nổi tiếng giữa quảng trường.

“Tại sao lại không trả lời tin nhắn của anh? Tại sao em lại đi với cậu ta? Chẳng lẽ em dọn đồ đến nhà cậu ta? Quỳnh, anh đã nói rằng anh không có gì với Phương hết, em làm như thế này có phải là đang trả đũa anh không?” Hoàng cười chua xót, một cơn gió thoảng qua thổi tung tóc mái của cậu, để lộ khuôn mặt cũng mệt mỏi, nhợt nhạt không kém gì Quỳnh.

“Cậu có tư cách để hỏi Quỳnh sai? Cậu nên suy nghĩ lại hành động của mình đi! Tốt nhất đừng có lại gần cô ấy nữa! Cậu đã gây cho cô ấy quá nhiều đau khổ rồi!” Minh nói như hét, cậu không thể chịu đựng được nữa, Hoàng làm gì có tư cách để hỏi cung người khác như vậy.

“Tôi đang cố bù đắp những tổn thương đã gây ra cho cô ấy. Cậu thì biết gì mà nói chứ?” Hoàng gào lên đau đớn.

“Vương Thiên Hoàng! Kiểu bù đắp giống như ở party hôm qua thì chắc chắn Quỳnh không cần đâu!”

Bỏ ngoài tai câu nói của Minh, Hoàng nắm lấy tay Quỳnh – người này giờ vẫn nín thinh “Đi với anh, chúng ta cần nói chuyện.”

Cô gạt phắt tay cậu ra, ngay chính cô cũng không thể tưởng tượng nổi cô lại có thể mạnh mẽ như vậy.

“Tôi chẳng có gì để nói với anh cả, anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, để tôi yên! Tôi ghét anh!”

Không chỉ Hoàng mà cả Minh cũng sững sờ trước câu nói của Quỳnh. Đây là cô gái yếu đuối ngày nào ư?

Khải Minh nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng, cậu buông ra một câu băng quơ, nhưng có vẻ như cố tình để Hoàng nghe thấy:

“Iphone 6 anh tặng em hôm qua có thích không?”

Xung quanh mọi người bắt đầu xì xào, cô gái này chẳng lẽ ham vật chất thế ư? Nhìn mặt trông hiền lành vậy mà...haiz...

“Các vị, các vị nghĩ sai rồi. Thực ra tiểu thư đây là chúng tôi đang tranh giành nhau, chứ không phải cô ấy bám theo ai cả...”

Giải thích cái kiểu này chỉ có Minh mà thôi!!! Khóe môi Quỳnh giật giật liên tục.

Người ngoài cuộc xung quanh lại xì xào: à, ra là vậy, cô gái này thật may mắn!

Mặc dù câu nói kia chẳng liên quan đến câu chuyện đang nói nhưng đáng để Hoàng phải suy nghĩ. Đúng vậy, là cậu quá vô tâm, ngay đến cái điện thoại nhỏ nhất như vậy cũng không mua được cho cô ấy... (ngày anh, anh đi mua điện thoại anh có để ý giá tiền không vậy --, có biết Iphone 6 bao nhiêu tiền không hả ==).

“Vương Thiên Hoàng, nếu cậu không ngại thì có thể đi cùng chúng tôi tới quán cũ – Angel Karaoke. Lần này tôi thanh toán, cậu không cần lo việc tiền bạc.” Về sau Khải Minh cố tình nhấn mạnh để nói đến chuyện chiếc điện thoại.

“Tại sao lại không? Cậu về nước lẽ ra là tôi mời mới phải.”

Khải Minh, cậu đừng ép tôi phải đổi đầu với cậu nữa!

Một vài tay phóng viên đi ngang qua thấy cảnh đông đúc như vậy liền vội vàng mang đồ nghề chuẩn bị sẵn tin. Nhưng vừa mới giờ máy ảnh lên, họ đã kinh hoàng đến tột cùng, suýt chút nữa làm rơi cả máy khi mà trong ống kính là hai “sát thủ” có thể khiến họ mất việc bất cứ lúc nào. Thế nên đành phải ngậm đắng nuốt cay mà vứt miếng cơm đã dâng đến tận miệng.

Angel Karaoke

“Thế tóm lại là Hoàng hay Minh mời bọn tôi đến đây vậy?” Sau khi đồ ăn, đồ uống đã được gọi lên hết, Quân mở lời.

“Tất nhiên là tôi.” Cả Hoàng và Minh đều đồng thanh trả lời.

Khóe miệng Khánh Lâm không ngừng co giật. ==’

“Tôi mới về nước, coi như đây là buổi họp mặt của chúng ta, nên tôi mời.”

“Khải Minh là bạn chí cốt của tôi, lẽ nào tôi lại để cậu ấy mời?”

Dường như quả bom nào đó đã nổ tung rồi, giờ họ đã thành tình địch của nhau...

“Mỗi người trả một nửa, khỏi cãi nhau. Nào, cạn ly!” Lâm nói.

“1...2...3...dzô!”

“1...2...3...dzô!”

“...”

“Dzô” cho nó có khí thế chứ chẳng ai dám uống nhiều, vì lát nữa họ còn phải lái xe. Hai cô gái ngồi cạnh nhau chỉ dám uống...nước cam...

Quân một khi đã nổi hứng là y như rằng...

“Hát đi! Hát đi! Khải Minh, ông hát trước đi!”

“Được. Vẫn là ngẫu nhiên à?”

Lâm ngó sang cái màn hình cảm ứng.

“Ừ. Bài của Hàn Quốc, ông có biết tiếng Hàn không?”

“Mấy năm ở Nhật ngoài tiếng Nhật ra tôi cũng có học tiếng Hàn, nếu bài này tôi nghe rồi thì có thể hát.”

“To The Butterfly – Ji Chang Wook, có hát được không?” Ngồi sáng ca nhạc lên tiếng, không khỏi cười thầm trong đầu, cậu ta mà không hát được thì lần này có thể chìm cho cậu ta không góc đầu lên nổi rồi.

“Được. Bắt đầu đi.”

Nhạc dạo vang lên. Trên màn hình bắt đầu xuất hiện lời và vietsub, Minh lại thể hiện giọng ca mạnh mẽ của mình.

Em có thấy anh là người luôn hướng về em không, người ơi?

Tình yêu của anh có lẽ em không cảm nhận được hết

Nếu anh nắm lấy đôi tay ấy, liệu em sẽ tiếp tục ở bên anh chứ?

Trái tim anh đang khô héo từng ngày vì phải rời xa người

Em không thể tiếp tục ở bên anh nếu tình yêu anh luôn dành cho em sao?

Chỉ một ngày nữa thôi cũng không được sao?

Tình yêu của anh chắc là khiến em khổ tâm lắm?

Anh xin lỗi vì anh đã yêu em mất rồi

Nếu anh giữ em lại, liệu em sẽ tiếp tục ở bên cạnh anh chứ?

Trái tim anh đang đau nhói từng ngày vì phải rời xa em

Em không thể tiếp tục ở bên anh nếu trái tim này luôn hướng về em sao?

Chỉ một ngày nữa thôi cũng không được sao?

Tình yêu của anh chắc khiến em khổ tâm lắm?

Anh xin lỗi vì anh đã yêu em mất rồi

Bởi vì em chính là người mà anh hằng mong nhớ

Em không thể tiếp tục bên anh nếu trái tim này luôn hướng về em sao?

Em không thể đáp lại tình cảm ấy nếu trái tim anh luôn hướng về em sao?

Bởi tình yêu dành cho người, trái tim này đang khóc trong vô vọng

Vậy thì xin em, đừng bao giờ rời xa anh một lần nữa.

Quỳnh cúi gằm mặt. Minh về chỗ lúc nào cô cũng không biết...

“Quỳnh, em hát chứ? Em nói là luyện giọng mà?”

Trên màn hình xuất hiện dòng thông báo: Bài hát tiếp theo là “Just once”.

Khóe miệng Quỳnh không ngừng co giật.==’

“Em...không thạo tiếng Hàn cho lắm...mà cái máy kia làm sao ấy, nó cứ tiếng Hàn mãi thế.”

“Không sao, không ai cười kể không biết, em cứ hát đi.” Minh đưa micro cho Quỳnh.

Hoàng này giờ cứ nhìn chăm chăm vào cô, thực sự là không thể tự nhiên mà hát được, lời bài hát lại còn... Nhưng cuối cùng, cô vẫn hát, nhưng mắt chỉ dám nhìn chăm chăm vào màn hình, không dám liếc lung tung.

Anh chạm nhẹ vào bàn tay em rồi biến mất
Khi em tưởng mình đã giữ được anh
Giống như một cơn gió tàn nhẫn bay xa em mất rồi
Mỗi khi đêm đến, em lặng lẽ ôm lấy trái tim mình và bật khóc
Cuộc sống của em cứ thế trôi qua trong bóng tối và nỗi đau
Cố xóa đi hình bóng anh vậy mà lại vẽ ra anh một lần nữa
Những kí ức bi thương chỉ làm tình yêu đôi ta thêm đau đớn
Dù em có trốn tránh, hình bóng anh vẫn đọng đầy trong đáy mắt của em
Nỗi khao khát dâng trào như những giọt lệ cay
Em phải làm thế nào đây?
Em có thể gặp anh trong giấc mơ không?
Nếu cứ mòn mỏi đợi chờ, em sẽ gặp được anh chứ?
Em đã nguyện cầu dưới ánh trăng cô độc kia
Rằng một lần, dù một lần nữa thôi...
Lời nguyện ước trong nỗi cô đơn hòa cùng nước mắt ghen ngào
Cố xóa đi hình bóng anh vậy mà lại vẽ ra anh một lần nữa
Những kí ức bi thương chỉ làm tình yêu đôi ta thêm đau đớn
Dù em có trốn tránh, hình bóng anh vẫn đọng đầy trong đáy mắt của em
Nỗi khao khát dâng trào như những giọt lệ cay
Em phải làm thế nào đây?
Anh chỉ đến với em trong những giấc mơ buồn
Em biết, dù em có biết...nhưng em không thể để anh ra đi...
“A...lúc này tôi chọn nhầm sang bài hát tiếng Hàn, giờ chỉnh lại được rồi, có ai hát không?” Quân bối rối gãi đầu.
Lập tức, năm cặp mắt nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống.
“Thật sự xin lỗi...xin lỗi mà...” Ngửi thấy mùi sát khí, Quân bắt đầu ngồi dịch ra xa...
“Lý Minh Quân! Lần này cậu chết chắc rồi!”
Trong phút chốc, không khí sôi nổi hẳn lên, sáu người bọn họ lại trở về với thời cấp 3 hồn nhiên, trong sáng, không chút thù hằn, và không hề coi nhau là tình địch...
*
2h chiều, sau khi cuộc họp mặt ồn ào kia kết thúc...
Bản nhạc không lời “Kiss the rain” vang lên nhẹ nhàng trong chiếc Mercedes, từng nốt nhạc, từng phím đàn piano vang lên chậm chậm, giai điệu buồn như chủ nhân của chiếc xe vậy.
Kít...t...t...
Xe phanh gấp. Con nhỏ chết tiệt nào sang đường mà không để ý gì cả. Khoan đã...nhìn có vẻ quen quen...
“Này cô kia, đi đứng kiểu gì thế?” Hoàng xuống xe, đóng cửa đánh rầm một cái. Cậu đã bực mình từ lúc ở quán karaoke khi thấy Quỳnh với Minh anh anh em em em lắm rồi.

Khi cô gái ngoảnh mặt lại, Hoàng như không tin vào mắt mình. Cậu gặp ma giữa ban ngày ư? Chẳng phải năm năm trước, chính cậu đã chôn cất cô gái này trong im lặng sao?

“Ngọc Lan...là cậu sao? Là cậu đúng không?” Cậu bước đến, nắm lấy vai cô lắc mạnh.

“Anh bị điên hả? Ngọc Lan nào?”

“Cậu chứ ai nữa? Đúng là cậu rồi!”

“Tôi không phải Ngọc Lan! Tôi là Kiều Vy, tôi với anh thì quen biết gì? Tôi sắp muộn giờ rồi, đừng có làm phiền tôi!”

“Em đi đâu?” Đúng là cô gái này trông rất giống Ngọc Lan, nhưng các đường nét có vẻ ngây thơ và trẻ con hơn.

“Tham gia cuộc thi Người mẫu. Mà làm sao tôi lại phải nói với anh nhỉ? Anh chở tôi đi chắc?”

“Ừ...lên xe đi!”

Kiều Vy không ngờ rằng chỉ một câu vô ý của cô mà hấn ta lại tưởng thật. Trông hấn ta quen quen, hình như cô gặp ở đâu rồi. Hay là tội phạm truy nã chuyên buôn bán phụ nữ?

“Thôi khỏi.”

“Tôi đáng sợ thế à?”

“Không...” Thôi, lên thì lên, dù gì cô cũng học Karate mà.

“Em mồ côi cha mẹ?” Trong lúc đưa Vy đi, Hoàng hỏi. Mặc dù cậu biết rõ câu hỏi có vẻ hơi vô duyên ==!

“Anh rửa tội à? Tôi vẫn còn mẹ, chỉ mồ côi bố thôi.” Vy cúi mặt.

“Xin lỗi.”

“Không sao.”

“Nhà em ở đâu?”

“Khu ổ chuột. Nhìn anh chắc cũng lắm tiền nhiều của nhỉ. Anh có phải tên buôn bán... không?” Cô đã trong tư thế sẵn sàng đối phó nếu hấn ta là một tên buôn thịt bán người...

Mắt Hoàng tối sầm lại, khóe miệng cậu không ngừng co giật...

“Cả thành phố này chỉ có một khu ổ chuột... Em ở nhà nào?”

“Ngôi nhà cuối cùng, cửa màu cánh gián. Đến tổng tiền tôi? Nhà tôi nghèo lắm. Cái mặt anh như vậy là có ý gì?”

Mặt cậu như vậy là có ý gì? ==’

“Đến nơi rồi.”

“Cảm ơn.”

Vy xuống xe, chuẩn bị đi vào cửa thì Hoàng gọi giật lại.

“Kiều Vy!”

“Sao?”

“À...thì tốt nhé! Tôi sẽ là fan của em!”

Đôi mắt màu café hơi nheo lại. Ngọc Lan, dù gì nhờ cậu tớ mới giữ được cái mạng này, tớ sẽ bù đắp với cậu qua cô bé Kiều Vy này nhé, được không? Lan, tớ vẫn luôn coi cậu là bạn thân...

“Vương Chủ tịch! Ngài cũng quan tâm đến giới người mẫu ư? Khả khả khả...tôi hiểu...đàn ông mà...”

“Tôi đưa một người bạn đến đây thôi.” Hoàng hạ cửa kính xe thấp hơn chút nữa để dễ dàng nói chuyện với tay quần lí.

“Vậy ngài không muốn xem người đó thi như thế nào sao?”

Cậu do dự. Khi Lan đi thi, cậu cũng vào xem. Hôm nay, Vy lại rất giống Lan, liệu có chuyện gì xảy ra không?

Bên trong đã vang lên tiếng bàn tán, có vẻ rất huyên náo.

“Được rồi.”

Quản lí mỉm cười. Biết ngay, đàn ông là thế mà! Vương Thiên Hoàng mà tới xem, thế nào cũng lôi kéo được đông đảo chị em phụ nữ tham gia.

Vừa bước vào trong, đôi mắt màu café đã thấy ngay bóng dáng quen thuộc đang đứng trước bàn quản lí hồ sơ cá nhân, quay lưng về phía cậu.

“Ngọc Lan cái gì chứ? Tôi là Phạm Kiều Vy mà.”

“Có thật cô không phải người mẫu Ngọc Lan không? Hay cô đi phẫu thuật? Chỗ chúng tôi không tuyển người mẫu đã qua dao kéo.”

“Cái gì?” Vy tròn tròn mắt. Rõ ràng cô không phải mà, sao ai cũng nói như thế vậy?

“Người giống người là chuyện bình thường, tôi làm chứng cho cô ấy.” Hoàng bước lại gần.

“Vương Chủ tịch...nếu...nếu ngài đã nói như vậy thì...Phạm...Phạm Kiều Vy, cô được duyệt hồ sơ.”

“Cảm...ơn...” Cái tên này là Vương Thiên Hoàng của tập đoàn Wonderland nổi tiếng đó ư?

“Hôm nay là sơ tuyển, chỉ đến nộp hồ sơ và phỏng vấn, mời cô sang phòng bên chờ đến lượt.”

32. Chương 32

Chẳng mấy chốc cũng đến ngày Quỳnh thử giọng.

Bài hát mà Star Entertainment yêu cầu là ca khúc “Vẫn” của ca sĩ Bích Phương, nhạc lúc trầm lúc bổng, không hề dễ hát.

“...Mi ngoan ngày ấy vẫn ướt đầm khi nhớ anh

Bao đêm dài thao thức ước muốn thêm một lần ta trong tay chung lối đi

Dù là xa xôi, dù là trong mơ thôi

Em vẫn yêu anh như ngày đầu tiên...”

Rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng của Star đến xem các tài năng mới biểu diễn. Và tất nhiên, không thể thiếu Khánh Lâm.

Giám đốc Trương Khánh Hòa thì thầm với Khánh Lâm điều gì đó, cậu chỉ gật đầu, khẽ cười, đôi mắt ám áp vẫn hướng về phía Quỳnh. Nhưng khi thấy Vũ Khải Minh lau mồ hôi cho cô với vẻ thân mật, khuôn mặt cậu tối sầm lại. Khánh Hòa lúc đó đang mải mê với đồng hồ sơ nên cũng không để ý đến biểu cảm trên khuôn mặt cậu.

“Sợ thế sao?” Minh vén mấy sợi tóc đang lòa xòa ở trán Quỳnh. Cậu cũng nhìn cô với ánh mắt dịu dàng, trong veo như nước mùa thu.

“Trước mặt bao nhiêu người thế này... có chút không quen.” Quỳnh thở dài.

“Vậy sau này em định làm luật sư hay ca sĩ? Haha...”

“Đồ Thúy Quỳnh!” Giọng nói nghiêm nghị của Trương Khánh Hòa khiến cô giật thót, Minh cũng quay sang nhìn.

“Vũ Chủ tịch!” Khánh Hòa cúi đầu chào xã giao với Minh, rồi quay sang nói với Quỳnh:

“Xin chúc mừng cô! Cô là người được Khánh Lâm chọn để đóng cặp trong album sắp tới của anh ấy, cô cũng là người được chúng tôi chọn, sẽ có album đầu tay cho cô sớm thôi ”

“Dạ vâng... mà... Khánh... Khánh Lâm ạ?” Giọng cô run rẩy.

“Sao? Vui quá à? Cố gắng nhé! ^^” Khánh Hòa vỗ vai cô rồi bỏ đi.

Làm sao chị ta hiểu được cảm giác của cô lúc này chứ? Song ca cùng Lâm ư? Đóng Music Video (MV)?

Minh ôm lấy bờ vai đang run rẩy của cô, cậu khẽ vuốt tóc cô an ủi:

“Không sao đâu. Anh ở đây, vẫn luôn ở bên cạnh em.”

Một người đàn bà tóc xoăn đi đến, cúi xuống nhìn tập hồ sơ và nói như một cái máy:

“Đỗ Thúy Quỳnh. Từ giờ sẽ lấy tên Quỳnh Zyn. Các hoạt động quảng cáo về album của cô sẽ bắt đầu trong vài ngày tới. Có tài khoản mạng xã hội cũng nên đổi tên là vừa.”

Nói liền mạch rồi bà ta cứ thế đi thẳng. Hóa ra, cô đã làm cùng công ty với Lâm rồi...

“Chụp một bức ảnh kỷ niệm up lên facebook nào!” Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay Quỳnh, kéo cô ra khỏi Minh.

Không để Quỳnh kịp phản ứng, Lâm quàng tay qua cổ cô. Ánh đèn flash sáng lên cũng là lúc, cậu đặt một nụ hôn lên má Quỳnh.

Sự việc xảy ra rất nhanh, nhanh đến nỗi, khi sự bất ngờ của Minh dần tan biến, có phản ứng trở lại thì tấm ảnh đó đã được up lên facebook và tag Quỳnh vào rồi.

Thật ra, cho dù chỉ thỉnh thoảng mới post một tấm ảnh lên facebook, cho dù thỉnh thoảng đi chơi Quỳnh mới “check-in”, thì số người theo dõi của cô vẫn không hề giảm, mà ngược lại còn tăng thêm từng ngày.

“Trần-Khánh-Lâm! Cậu đang làm cái trò gì vậy!!!” Minh gằn từng chữ, ở trước mặt cậu sao cậu ta dám...

“Ồ...haha...đơn giản chỉ là cạnh tranh công bằng thôi mà!” Lâm cười đắc ý.

Mặt Khải Minh ngày càng đỏ. Cậu đang cố kìm nén cơn giận dữ.

Nhận thấy mùi sát khí đang ngày càng “đậm đặc” giữa ba người, Quỳnh vội kéo Minh ra ngoài...

“Chúng ta đi ăn trưa nhé! Hôm nay em mời!” Cô cố gây chú ý với cậu để sự bức tức tan biến.

“Where?” Minh thờ dãi.

“Quán bình dân thôi. Đợi khi nào em kiếm ra tiền sẽ mời anh ăn nhà hàng, ok?” Quỳnh cười gượng.

“Quán bình dân? Có vẻ không đảm bảo vệ sinh lắm! Đến Italy Restaurant đi, hôm nay anh mời, coi như để chúc mừng em.”

Cô im lặng.

Phía sau, Khánh Lâm nhìn hai người đang thân mật, dịu dàng với nhau, cậu như chết lặng. Tim thắt lại, tay cậu nắm lại thành nắm đấm, từng đường gân xanh nổi lên rõ rệt. Trương Khánh Hòa nhìn cậu, khẽ lắc đầu. Đúng là tuổi trẻ!

33. Chương 33

Italy Restaurant là một nhà hàng – theo đúng tên gọi của nó – nhà hàng của Ý. Các món ăn đều được chính tay đầu bếp người Ý nấu nướng. Tất nhiên, đồ ăn nước ngoài thì cái giá của nó cũng rất “nước ngoài”.

Minh và Quỳnh chọn một chiếc bàn kê sát tường, ít bị chú ý để ngồi. Cách bài trí của nhà hàng khá lãng mạn, bóng đèn ở phía trên không quá chói, tạo một không gian ấm cúng, mang hơi hướng riêng tư, hòa quyện mùi hương đặc trưng của các món ăn Italy.

Hai người ngồi đối diện nhau, không nói nửa lời, cho đến khi phục vụ bước ra và hỏi họ dùng gì.

“Smoked Salmon Spring Rolls, Bruschetta, Fettucine with Salmon in Tomato Cream Sauce, Crab Meat in Tomato Cream Sauce, Italian Vegetable and Meat Soup, Seafood Doria with Cream Sauce, Sautéed Fresh Salmon with Garlic Butter Sauce, Margherita Pizza, a bottle of Red-McGuigan Bin 4000 cabernet Saugvinon, ok?”

“OK, sir!” Người phục vụ cũng là người Ý, nên buộc Minh phải nói tiếng Anh.

“Thanks very much!” Cậu trả tiền bo cho anh chàng rồi quay sang nhìn Quỳnh đang trố mắt ngạc nhiên.

“Sao anh cứ nhăm vào món đắt nhất trong menu mà gọi vậy? Em biết anh là chủ tịch một tập đoàn lớn, nhưng ít ra cũng...”

“Anh không quan trọng vấn đề tiền bạc bằng em. Haha...” Minh ngắt lời.

Quỳnh đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào mắt Minh. Hàng mi dày khẽ rung động, chứng tỏ cô đang rất xấu hổ. Cử chỉ nhỏ này của cô, không thể không lọt vào mắt cậu.

“Coi nào, hay để anh sang ngồi cùng em rồi gấp cho em ăn thì mới chịu ngẩng đầu nhìn anh hả...”

Quỳnh lập tức ngẩng đầu lên, má cô vẫn còn đỏ ửng. Minh thấy thế không nhịn được cười, đã bao lâu rồi cậu không cười tươi như vậy?

Thức ăn lần lượt được mang lên, chai Red-McGuigan Bin 4000 cabernet Saugvinon – một loại rượu vang đỏ của Úc để bên cạnh. Phục vụ mở nắp, rót rượu ra hai chiếc ly đã để sẵn trên bàn.

“Minh, em không uống được rượu... Hơn nữa anh lái xe sao lại uống rượu?”

“Không sao, học uống một chút, kể cả em có làm luật sư hay nghệ sĩ thì cũng cần biết uống chút rượu. Anh gọi tài xế đến rồi. Nhưng yên tâm, nếu có gì xảy ra hôm nay anh sẽ chịu trách nhiệm hết haha...”

Tất nhiên Quỳnh hiểu cái “việc gì” của Minh ở đây chính là việc-gì-đó. Bất giác cô lại nóng bừng mặt, lườm xéo cậu với vẻ giận dữ.

“Thôi, thôi anh đùa mà! Chúc mừng sự kiện ngày hôm nay, cạ ly!”

“Hoàng... Hoàng ơi...” Giọng nói nũng nịu của người phụ nữ trước mặt khiến Hoàng vô cùng khó chịu.

“Cô còn dám đến đây tìm tôi sao? Cô gây cho tôi biết bao phiền phức rồi, Thu Phương?” Hoàng gắt lên.

“Anh... sao anh nỡ... chẳng phải... chẳng phải người ta với anh đã...”

“Tôi còn không nhớ chuyện gì xảy ra, sao cô dám nói...”

“Anh vứt bỏ em cũng được, nhưng anh vứt bỏ con của chúng ta sao? Huhu...”

“Con của chúng ta?” Bốn từ này có sức công phá cực lớn đối với Hoàng “Lẽ nào...”

Phương gật đầu. Trời ơi, trước khi cô ta gật đầu, Hoàng vẫn mong đó không phải là sự thật. Cậu biết giải thích thế nào với Quỳnh đây? Tay cậu nắm chặt lại, ánh mắt hiện lên thứ cảm xúc rất phức tạp.

Cậu mở tủ lấy chai rượu Whisky, rót đầy ra cốc rồi uống. Cứ thế, cứ thế, một cốc, hai cốc,... một chai, hai chai... Quỳnh à, anh xin lỗi!

Còn ai đó bước ra ngoài, trên môi nở một nụ cười đắc ý...

*

Bốp ! Bốp ! Bốp!

Tiếng vỗ tay bất chợt vang lên.

“Mấy năm không gặp, hai người vẫn đầm thắm như thuở nào!”

Quỳnh giật mình quay sang.

“Anna?”

“Sao? Bạn cũ cũng không nhận ra à? Chán cậu quá!” Vừa nói, Anna vừa cốc nhẹ vào đầu Quỳnh.

Cô vừa mới về hôm qua nên không thể biết được những chuyện đã xảy ra, hơn nữa, cô cũng rất lười đọc báo. Cho nên, tin tức về vị hôn thê của chủ tịch tập đoàn Wonderland, cô hoàn toàn không biết gì.

“Lâu không gặp, bà cô già vẫn đánh đá như ngày nào.” Minh lên tiếng.

“Cái gì? Cậu vừa bảo cái gì? Nhìn tôi mà già ư? Khỏi anh mê đấy nhé!” Anna vênh mặt lên.

“Tôi nghĩ mấy ‘anh’ của cô chắc cũng u50 trở lên?”

Anna tức nổ đom đóm mắt mà không làm gì được.

“Ngữ điệu của cậu vẫn không thay đổi, Khải Minh thân yêu à!” Vẫn cái giọng lạnh lạnh ấy, cô quay sang hỏi Quỳnh “Dạo này Hoàng vẫn khỏe chứ Quỳnh? Nhớ cậu ấy quá!”

“Hoàng...? À...ừ...ừ... vẫn ổn...” Một giọt nước mắt rơi trên má Quỳnh, cô quay mặt đi.

Hành động đó của cô chỉ có thể qua mắt được Anna, nhưng Minh thì không thể.

“Quỳnh, chúng ta đi thôi! Còn nhiều việc lắm đấy!” Cậu vừa nói vừa kéo tay cô đi, tránh để Anna nhìn thấy nước mắt của cô. “Anh sẽ đưa em về nhà, bác Văn và đám giúp việc sẽ chăm sóc em, anh còn phải đến tập đoàn xử lí chút việc!”

Anna đứng sau hai người họ, cô không thể nhìn thấy được điều gì đang đè nặng trên vai Quỳnh. Cũng có thể...sau này, nó sẽ đè lên vai cô, thậm chí là trái tim cô...

“Minh à, chiều mai em phải đi quay introduce album vol. 1 và MV sắp tới của Khánh Lâm rồi! Ngày mai em có thể gặp quản lí mới ^^!”

“Vậy anh sẽ đưa em đi.” Khải Minh cười.

“Chẳng phải công ty có rất nhiều việc sao?”

“Anh... ừ... vậy em có chắc là em tự đi được không?”

“Được mà...”

“Em nghỉ ngơi đi, ngày mai sẽ là một ngày dài đấy!”

Minh đắp chăn cho cô, chúc cô ngủ ngon rồi ra khỏi phòng.

Đúng vậy, ngày mai sẽ là một ngày dài, rất nhiều việc phải giải quyết, nhất là chuyện album của Khánh Lâm.

Ngày mai, cô đâu ngờ rằng, cô sẽ gặp lại người bạn đại học, chàng trai đã từng đỗ thủ khoa Đại học Luật – Đặng Tuấn Kiệt.

34. Chương 34

“Tôi muốn gặp chủ tịch của Wonderland!”

“Xin lỗi cô có hẹn trước không ạ?”

“Tôi là bạn học của cậu ấy.” Anna khoanh tay trước ngực nói.

“Vậy xin cô đợi một chút.”

Cô nhân viên nhắc máy lên nói gì đó với người ở đầu dây bên kia, rồi quay lại gật đầu với Anna.

“Mời cô đi lên tầng 26, gặp thư ký của Chủ tịch. Chị ấy sẽ dẫn cô đến phòng Chủ tịch.”

“OK thanks so much! See you again!”

Sau khi lên tầng 26, thư ký lại nói rằng Hoàng hôm nay không đến công ty, mọi hợp đồng hôm nay đều thông qua cuộc gọi. Nhưng cô ta có thể cho Anna biết địa chỉ nhà Hoàng – điều mà ít người trong công ty biết được.

Tại sao Hoàng lại không đi làm? Chẳng phải tập đoàn vốn rất nhiều việc sao? Sao cậu ta lại bỏ bê như thế? Rốt cuộc là có chuyện gì?

Ông quản gia mở cửa, đập vào mắt Anna là những khóm hoa quỳnh trắng tinh khiết. Hoàng lại có thú chơi hoa ư? Cậu ấy bắt đầu trồng từ khi nào vậy?

“Cậu chủ, có tiểu thư Anna Abuva đến ạ! Cậu chủ...xin cậu đừng uống nữa... cậu chủ...!”

Ông quản gia khỏ sở cổ gỡ chai rượu Whisky trong tay của Hoàng, nhưng bao giờ thanh niên trai tráng cũng khỏe hơn một ông già u60, nên ông có dùng sức thế nào cũng không làm được.

“Tiểu thư, xin cô hay khuyên cậu chủ, được không? Từ sau khi cô Thu Phương đến đây chơi, cậu ấy lại thành ra như vậy, ông bà chủ mà biết được...”

Quản gia ngập ngừng. Đứa con trai duy nhất của họ mà lại suốt ngày dính vào rượu bia, không lo chuyện làm ăn, họ sẽ thất vọng ra sao, sẽ phần nộ ra sao, sẽ làm gì Hoàng... thật sự ông không dám nghĩ.

Anna thì trợn tròn mắt ngạc nhiên. Hoàng trong mắt cô lúc nào cũng thư sinh, nho nhã, vậy mà giờ đây như một kẻ nghiện. Cậu vẫn nốc từng cốc rượu, người dựa vào thành giường, bên cạnh có tới ba chai Whisky đã bị mở nắp và uống cạn. Căn phòng nồng nặc mùi rượu.

“Hoàng! Cậu làm sao vậy? Sao cậu lại ra nông nổi này?” Lông mày cô nhíu lại đầy lo lắng.

Ông quản gia đi ra ngoài khép cửa lại để hai người có không gian riêng nói chuyện. Hai mắt Hoàng như hoa lên, mọi vật trước mắt đều mờ đi. Căn phòng chỉ còn lại một bóng hình phụ nữ. Thu Phương?

“Thu Phương, cô biến ngay cho tôi! Tôi đã nói rồi, đứa con trong bụng cô, tôi sẽ chịu trách nhiệm!”

Cô sững người. Thu Phương, người từng được mệnh danh là ngọc nữ của khối, lại... lại có con với Hoàng ư?

Ảo giác lại đến, trước mặt cậu lại là Quỳnh với hai hàng nước mắt đang chảy dài trên má.

Cậu với tay lau nước mắt cho cô, ôm cô vào lòng và nói:

“Anh... thật sự... rất yêu em...”

Anna rưng rưng nước mắt. Hoàng... cậu ấy... cậu ấy... rất yêu cô sao? Vậy mà bấy lâu nay...

“Quỳnh à... anh thật sự... rất yêu em... đừng rời xa anh... anh... không thể sống... nếu... nếu... thiếu em...”

Hóa ra là như vậy. Quỳnh, cậu thật hạnh phúc. Cả ba người đều yêu cầu, họ yêu cậu đến điên dại thế này. Còn mình, chả có gì, chẳng ai vì mình mà như vậy...chẳng ai...

Đột nhiên, Hoàng hôn vào cổ Anna. Cô biết, nếu cô hưởng ứng lại sẽ xảy ra chuyện gì. Chắc chắn, cách tranh giành bỉ ổi này chỉ có Thu Phương mới làm.

Gần như ngay lập tức, cô đẩy Hoàng ra, tát thật mạnh vào má cậu rồi chạy đi. Tại sao cậu ấy lại thành ra như vậy chứ?

Hoàng vẫn ngồi đó, sau khi ăn cái tát của “Quỳnh”, cậu cười. Cười một cách cay đắng. Nước mắt... một lần nữa lại rơi. Cậu là một thằng tồi. Đến người con gái của mình còn không giữ được, thì còn làm gì cho đời được nữa.

Cậu đập tan chai rượu Whisky đang uống dở, rượu và mảnh vỡ bắn tung tóe khắp sàn. Tay cậu nắm chặt lấy mảnh vỡ gần nhất, máu từ các kẽ ngón tay túa ra, chảy từng giọt, từng giọt xuống sàn. Đau. Nhưng làm sao bằng nỗi đau trong tim cậu?

Vì nước mắt kia không có màu

Nên em sẽ không thể hiểu được niềm đau

Đã yêu nhau để quên nhau rất khó
Vì một ai đó mà em nhớ đành quên anh.
Vì nước mắt kia không có màu
Nên đôi lúc anh sẽ mỉm cười thật tươi
Để che đi niềm đau trong ánh mắt
Nụ cười lạnh ngắt mỗi khi anh nhắc về em.
(Nước mắt không màu – Tam Hồ)

“Cậu chủ!!! Cậu làm sao vậy? Tiểu Yến, Tiểu Mai, mau dọn chỗ này và mang hộp sơ cứu đến đây ngay!!!”
Chiều...

Chiếc Mercedes lao vút đi trên con đường Death, đến một con ngõ nhỏ thì phanh gấp lại. Mấy tên vệ sĩ ngồi sau ngã nghiêng. Còn chàng trai tuần tú, đôi mắt màu cà phê u buồn với cái tên quý tộc – Vương Thiên Hoàng, lại không thể hiện một chút cảm xúc nào.

Hoàng đi trước. Bốn tên vệ sĩ theo sau. Hai bên con đường nhỏ hẹp, mùi hôi thối của rác bốc lên, khiến năm người đều phải lấy tay bịt mũi.

“Như thế này mà cũng sống được sao? Ít nhất Đồ tiểu thư cũng không phải ở trong cái khu này! Đây John, nhớ năm ngoái chúng ta đi tìm Đồ tiểu thư cùng với cậu chủ không...”

Hoàng khựng lại. Cánh tay bên phải không bị thương của cậu nắm chặt lại thành nắm đấm.

Một tên vệ sĩ biết ý, ra hiệu cho tên vừa nói im lặng. Năm người lại tiếp tục đi.

Vài người dân sống ở đây đều đứng trước cửa nhà trở mắt nhìn. Đây không phải là chủ tịch tập đoàn bất động sản Wonderland trẻ tuổi tài à hầu như lúc nào cũng xuất hiện trên mấy tạp chí tờ báo họ bán mỗi sagns sao? Sao lại đến tận nơi này?

Sự tò mò đã thôi thúc họ đi theo, đoàn người phía sau ngày một đông, nhưng Hoàng cũng chẳng buồn để ý. Điều cậu quan tâm bây giờ, chỉ có cánh cửa gỗ đã in hằn dấu vết của thời gian đang ở ngay trước mắt kia.

“Xin hỏi có ai ở nhà không ạ?”

Hoàng hơi cúi người xuống gọi vọng vào trong nhà, bởi cánh cửa chỉ cao tầm 1m50, trong khi cậu lại cao trên 1m8.

“Ồ, thì ra là bạn trai của Kiều Vy! Con nhỏ đó có phúc thật đấy!”

“Nghe nói còn đi thi người mẫu nữa cơ mà.”

“Thì nó trông được nhất cái khu này còn gì.”

“Nhưng có ai động được vào nó đâu. Con gái con đứa gì mà lại là cao thủ Karate chứ!”

Mấy người phía sau bắt đầu bàn tán.

“Tới liền tới liền!” Giọng nói lạnh lạnh từ trong nhà vọng ra.

“Ừa, lại là anh hả?”

Vy vừa bước ra khỏi cửa đã bị Hoàng nhìn chằm chằm. Mấy đứa con gái đang nhìn cậu bằng đôi mắt trái tim đột nhiên chuyển hướng sang Vy với ánh mắt hình viên đạn.

“Chúng ta đi thôi!” Hoàng buồn ra một câu không có chút cảm xúc nào.

“Đi đâu cơ?” Cô rướn mày.

“Chẳng phải hôm nay sẽ chọn người mẫu chính thức sao?”

“À... à... đợi một chút!”

Sau khi đã yên vị trên xe:

“Này...này anh... tôi có thể nhờ anh một việc được không?”

“Nói đi...”

“Làm phiền anh quá, tôi nhờ anh việc này nhé...”

35. Chương 35

Trên chiếc xe bus số 08, mọi người đều hướng mắt về phía cô gái có mái tóc xoăn nhẹ màu hạt dẻ. Cô ấy từng có scandal với một số thương gia trẻ tuổi. Đỗ Thúy Quỳnh! Không ngờ ngoài đời còn xinh bội phần trong ảnh.

“Không phiền nếu tôi nhường ghế cho Quỳnh chứ?” Giọng một chàng trai vang lên, mọi người lại nhìn về phía ấy.

Một cậu chàng bốn mắt, thư sinh nho nhã, có vẻ là người có học thức. Cậu ta mặc bộ vest trắng tinh tươm, xách chiếc cặp da màu đen. Nước da trắng, mũi cao, đặc biệt là đôi mắt của cậu ta, đôi mắt màu hổ phách lạnh lẽo... Không khó để nhận ra cậu ta là con lai.

“Tuấn Kiệt?”

“Gọi Kiệt được rồi mà. Cậu ngồi đi, mình đứng.”

“Cảm ơn. Kiệt, cậu được văn phòng luật sư ABC danh tiếng mời về làm, cậu có thích nghi được không?”

“Cũng tạm. Nói chung là làm việc ở đó thì mọi người đều nghiêm túc làm việc, nhưng sau giờ làm mà có tụ tập thì rất thân thiện với lính mới như mình. Mà kể cũng tiếc cho cậu, văn phòng lại chỉ lấy một người...”

“Không sao... mình định bước chân vào showbiz. Hôm nay là ngày quay đầu tiên...”

“Showbiz?” Kiệt im lặng vài giây rồi nói tiếp “Ừm... tùy cậu... hôm nay tớ thắng vụ kiện đầu tiên. Ăn mừng chứ?”

Tuấn Kiệt nói như vậy, nhưng trong thâm tâm cậu nghĩ rằng cô ấy sẽ không đồng ý. Một người xuất thân tầm thường như cậu, sao có thể so bì với những thương gia nổi tiếng kia, càng không thể đưa cô đi ăn những nơi sang trọng, đắt tiền.

“Ok thôi! Quán bà Năm gần trường đại học chúng ta nhé?”

Kiệt hoàn toàn sốc...

“Được. Vậy mai hẹn cậu ở đó!”

*

“Xin lỗi Vương Chủ tịch, e rằng chuyện này cậu không thể can thiệp được. Như vậy sẽ ảnh hưởng ít nhiều đến danh dự của chúng tôi. Báo đài và nhiều người sẽ không để yên đâu!”

Ông giám đốc đẩy gọng kính, điềm đạm nói.

“Dạ dạ... xin lỗi vì đã làm phiền ngài thưa giám đốc!” Kiều Vy rỏ rít cúi đầu xin lỗi.

“Tôi rất tiếc, thật xin lỗi hai vị...” Ông giám đốc không dám nhìn mặt chàng trai trẻ phía đối diện.

Hoàng cứ thế quay lưng bỏ đi. Chẳng phải là do cô ta giống Ngọc Lan nên mới không được chọn sao?

“Thật ra tôi cũng biết dáng người của tôi không đủ tiêu chuẩn làm người mẫu rồi. Cùng lắm cũng chỉ có thể làm người mẫu teen cho các tạp chí thôi, chứ để lên thảm đỏ thì...”

“Chuyện cô nhờ tôi...”

“Tất nhiên vẫn phải đi chứ. Anh không biết là tôi đã ao ước được đi như thế nào đâu.”

Đúng lúc đó, thư ký riêng kiêm vệ sĩ của Hoàng lên tiếng:

“Thưa chủ tịch, họ nói lần này Khánh Lâm không tổ chức official, cậu ta chỉ tổ chức ở nhà riêng và mời một vài người bạn cũ đến dự. Cậu ấy vừa gửi thiệp mời cho chúng ta.”

Vy há hốc miệng:

“Ủa... vậy ra anh...”

“Đúng vậy thưa tiểu thư, chủ tịch đây từng là bạn học của Khánh Lâm!”

“Thật vậy sao? Vương tiên sinh, anh cho tôi đi cùng được không? Vốn dĩ tôi chỉ nhờ anh muốn giúp tôi vé mời official của Khánh Lâm thôi, ai ngờ anh ấy lại không tổ chức...”

Vương tiên sinh?

Nếu Hoàng đi, chắc chắn cậu sẽ gặp Quỳnh, không có lý do gì mà Khánh Lâm lại không mời Quỳnh cả. Hơn nữa, bàn tay trái của cậu lại đang...

“Tôi sẽ không đi.”

“Cái gì chứ? Dù gì anh ấy cũng là bạn học của anh mà. Đi đi, đi đi mà! Tôi biết anh rất bận, nhưng... bạn bè cũng cần quan tâm đến nhau chứ!”

Nhìn ánh mắt long lanh như sắp khóc của Vy, cậu lại nhớ đến Ngọc Lan. Bất giác, Hoàng lại mềm lòng.

“Được rồi.”

“Oh yeahhh! Thanks so much!”

Cũng trong thời điểm đó...

“OK! Rất tốt! Không ngờ lại có thể quay MV nhanh như vậy! Không hề diễn lại một cảnh nào. Quỳnh, cô rất có tiềm năng đó. Giờ mau đi chụp poster và quay introduce album mới của cô đi, cũng gần 5h chiều rồi.”

“Vâng. Cảm ơn đạo diễn.” Quỳnh cười.

“Hữu Đức, hôm nay tôi còn có lịch gì không?” Lâm quay sang hỏi quản lý.

“Hết rồi, chỉ còn tối nay...”

“Được rồi, hôm nay cậu về trước đi. Tôi muốn ở lại với cô ấy.”

“Ok anh bạn!” Đức nháy mắt, thì thầm. “Sinh nhật vui vẻ nhé!”

Lâm vỗ vai Đức, gật đầu tỏ ý cảm ơn, rồi bước đến bên Quỳnh.

“Quỳnh à, tối nay tới nhà anh dự party được không?”

“Em...”

Lâm cầm điện thoại gọi, hành động đó khiến Quỳnh đang định nói cũng phải dừng lại để giữ phép lịch sự.

“Minh hả? Tối nay tới nhà tôi ăn uống chút nhé. À ... ừm... hôm nay sinh nhật tôi. Cậu... sao? ... Quỳnh đồng ý rồi. Tôi đón cô ấy tới có gì cậu tới sau nhé.”

Lâm cười nửa miệng. Hôm nay mọi người lại gặp nhau rồi.

“Em không cần phải lo về việc phục trang đâu. Party tại nhà nên ăn mặc như thế này là quá ổn rồi. Còn... à chị chuyên viên trang điểm ở đằng kia nên chuyện đó cũng không cần lo nữa.”

“Vâng.” Quỳnh khẽ gật đầu.

Lâm đẩy cô ra giữa phòng nền cùng với câu nói:

“Anh sẽ đợi ở ngoài nên chụp và quay nhanh một chút nhé!”

“Vâng.”

Vừa bước ra ngoài, Lâm đã chạm trán ngay một trong năm ban quản trị fanpage chính thức của cậu:

“Anh Khánh Lâm, anh và chị Quỳnh Zyn đang dẫn đầu trong bảng xếp hạng couple đó. Hai người đẹp đôi quá đi mất! Anh nhớ cái ảnh anh cùng chị Quỳnh share lên facebook không? Số like đã đạt kỉ lục rồi đó anh!”

Cô gái nói một mạch, giọng tươi cười hớn hở khiến Lâm phải phì cười. Cậu xoa đầu cô bé, như một người anh trai đang cùng chia sẻ niềm vui với em gái mình:

“Chờn nào anh chị về vậy ạ? Mà tại sao năm nay sinh nhật anh không tổ chức cùng các fan?”

“Anh chỉ mời vài người bạn cấp 3 đến nhà thôi, năm nay anh có lý do riêng... thôi, trời sắp tối rồi, em về nhà đi kéo ba má lo.”

“Vâng, chào anh ạ! Em thay mặt tất cả các fan chúc anh sinh nhật vui vẻ! Tụi em sẽ mãi là fan trung thành của anh!”

“Cảm ơn các em. Tạm biệt!”

*

“Cái gì? Cậu ta dám tùy tiện mang Quỳnh về nhà như vậy ư? Chỉ có hai người? Sao cậu ta dám?”

Vừa nghe xong cú điện thoại của Lâm, Minh tức giận đập mạnh tay xuống bàn.

“Chủ tịch, có chuyện gì vậy?”

Thư kí riêng của cậu đang cầm tập hồ sơ đứng bên cạnh cũng giật mình, vội vàng hỏi.

“Kiên, tìm cho tôi địa chỉ nhà Khánh Lâm singer!”

“Ngài... không phải hai người từng là bạn học sao? Lẽ ra... ngài phải nhớ...”

Cậu thư kí tên Kiên im bất khi nhìn thấy ánh nhìn muốn giết người của Minh, vội đẩy gọng kính nói:

“Vâng, thưa chủ tịch!”

Kiên lui ra ngoài thật nhanh, vì cậu đã ngửi thấy mùi sát khí.

Chắc chắn hôm nay cậu ta sẽ mời cả Hoàng đến. Khánh Lâm, Thiên Hoàng, nếu hai người đã muốn tranh giành công khai như vậy, Khải Minh tôi sẽ chơi với hai người đến cùng!

36. Chương 36

Ngôi nhà Khánh Lâm sống là một căn biệt thự khá lớn, gam màu chủ đạo phần lớn là màu sáng. Lối vào dẫn đến cửa chính lát sỏi, hai bên trồng chủ yếu là hoa tulip. Cổng chính sơn màu xanh lá với những hình vẽ 3D màu sắc sống động như thật. Biệt thự của cậu nằm trong khu Safe and Dream – một trong những khu có giá nhà đất đắt đỏ nhất nước.

“Thanks, Mr. Thomas.” Lâm gật đầu với người quản gia khi ông đứng đón cậu trước cổng.

“Who is she?” Sau khi mở cửa xe cho cậu chủ, Thomas hỏi.

“She is my close friend.”

“Wow! What a beautiful girl! Nice to meet you! What’s your name?”

Quỳnh bắt tay lịch sự.

“My name’s Quỳnh. Nice to meet you, too!”

“Quỳnh à, Thomas có thể hiểu tiếng Việt, ông ấy là con lai, em có thể nói tiếng Việt với ông mà haha...”
Lâm véo mũi cô.

Một bà mập ú với khuôn mặt phúc hậu bỗng chạy ra ôm chầm lấy cậu.

“Lâm, hôm nay đi làm có mệt không con? Vú lo cho con quá...” Rồi lại nhìn sang bên cạnh “A... đây có phải là cái cô bé con hay nhắc đến không? Cái người mà con thầm...”

Chưa để vú nuôi nói hết câu, cậu đã lấy tay ngăn miệng bà lại. Vẻ mặt cậu méo máo, lắc đầu lia lịa trông rất khôi hài. Đến Quỳnh cũng phải phì cười.

“Vú...vú vào chuẩn bị...ừm...”

“Được rồi, vú biết rồi! Con cứ dẫn bạn gái đi thăm nhà đi nha! Chưa biết chừng sau này...”

“Vú!! ><>”

“Haha. Bye bye!”

“Vú Liên trẻ con lắm, em thông cảm nhé.” Lâm gãi gãi đầu.

“Không sao, em thấy vui mà.” Quỳnh cười.

Lâm xoa đầu cô.

“Cái con nhóc này...haha...đi thôi!”

Cậu cầm tay cô bước đi rất tự nhiên, nhưng trong lòng đang rối bời. Liệu cậu còn có thể cầm tay cô bao lâu nữa?

“Anh cũng có thú trồng hoa?”

Quỳnh vừa đi vừa ngắm khu vườn với đủ các loài hoa mới được trồng thẳng tắp theo hàng, giữa vườn có một hồ sen tượng khắc cao chừng 2m, mỗi bát sen xung quanh chưa ba giây lại phun nước vào tâm, làm nổi bật thêm cho bông sen đang nở rộ.

“Thực ra là ông Thomas trồng để giết thời gian, vì anh cũng không hay ở nhà.”

Có tiếng còi xe inh ỏi, chứng tỏ những người được mời tham dự đều có mặt ở ngoài cổng. Có thể, mọi chuyện sẽ kết thúc ngay hôm nay, nhưng cũng có thể ngay tại đây sẽ khởi đầu những cuộc chiến tranh mới.

“Chúc Mừng Số Nhọ nhé haha...” Quân cười sảng khoái vỗ vai Lâm sau màn chào hỏi bá đạo.

“Khánh Lâm, đại diện cho dòng họ Abuva, tôi chúc cậu Sau Đây Vất Vả...hehe...”

“Anna... cô cũng thật là..” Lâm cười trừ.

Sau khi đã yên vị ở bàn ăn, mọi người mới để ý đến người đi cùng Hoàng. Cô gái bé nhỏ vẫn bám chặt lấy tay cậu, ánh mắt e dè nhìn người xung quanh. Trong khi những người còn lại, trừ Hoàng, đều trố mắt kinh ngạc:

“Ngọc Lan... cuối cùng cậu cũng trở về rồi!” Một giọt nước mắt trong suốt như pha lê rơi trên má Quỳnh.

“Ừa, chị Quỳnh Zyn, chị nói gì lạ vậy?”

Tất cả con mắt đều đổ dồn về phía Hoàng và Vy, mong tìm lời giải thích. Chẳng lẽ Ngọc Lan bị mất trí nhớ sau chuyện đó sao?

“Ngọc Lan... đã... ra đi từ hai năm trước... căn bệnh của cô ấy lúc đó...đã sắp chuyển đến giai đoạn cuối. Hơn nữa, phát đạn đó... đã khiến Lan thành người tàn phế, cho đến lúc qua đời...”

Mọi người dường như không tin vào tai mình.

“Em...em xin lỗi vì đã khiến anh chị đau lòng... em xin lỗi vì đã động vào nỗi đau trong lòng anh chị... em không cố ý...”

Vy rưng rưng nước mắt.

“Không... không sao... không phải lỗi của em.” Lâm ngập ngừng “Nhưng chuyện không vui thì hôm nay chúng tay không nên nhắc đến phải không?”

“Đúng... đúng rồi đó! Quỳnh à... bà nổi nhanh như cồn à nha. Nghe nói album vol.1 sắp phát hành rồi đúng không? Thành công là nhờ chiêu đãi chị em đó!” Thư cố gợi đề tài.

“Cũng đúng, Quỳnh mà lại, giỏi giang như vậy mà cũng có một số người không biết giữ.” Minh ném tia nhìn về phía Hoàng.

Từ nãy đến giờ, không lúc nào là Quỳnh không nhìn Hoàng. Món thịt bò bít tết trên đĩa cậu vẫn không hề đụng đến. Hoàng chỉ dùng tay phải để gấp đồ ăn, tay trái của cậu bị bàn ăn che khuất. Chính điều này đã khiến cô nghi ngờ.

“Anh đừng nắm chặt tay như thế nữa. Lại chảy máu rồi kia.” Vy lo lắng nhìn bàn tay trái của Vương chủ tịch đang đặt dưới bàn.

Cô gái ngồi đối diện đứng phắt dậy, lấy chiếc túi xách để tìm mấy cuộn băng gạc luôn mang theo bên người, tiến đến chỗ Hoàng. Cô nhẹ nhàng đưa đôi tay thon thả của mình cầm lấy cánh tay rắn chắc của cậu. Máu đã thấm đẫm băng, màu đỏ của máu đã lấn át hết màu trắng của băng gạc...

“Em...”

“Đừng hiểu lầm, đây chỉ là trả nợ anh thôi!” Quỳnh vừa nói vừa tháo băng quấn trên tay cậu ra, nhẹ nhàng lấy bông lau máu cho cậu.

Hóa ra, cô vẫn nhớ cái ngày ở nhà Hoàng... lần đầu tiên đến nhà cậu... cô cũng bị đứt tay, cậu cũng đã làm như thế này...

Hoàng rút tay lại. Cánh tay đang lau vết máu cho cậu hệt hăng giữa không trung.

“Nếu là trả nợ, tôi sẽ không để cho em có cơ hội đó đâu. Em hãy nợ tôi cả đời đi.”

Khánh Lâm đang cố kìm nén cảm xúc ghen tức trong lòng. Muốn đối đầu với hai người này, không phải cứ lao vào làm tổn thương thể xác là xong chuyện...

“Quỳnh...” Lâm đỡ cô đứng dậy, còn cậu quỳ xuống. “Thực ra hôm nay anh mời em đến sinh nhật anh là vì anh có chuyện muốn nói với em... và muốn mọi người chứng kiến.”

Mọi người như nín thở. Chỉ riêng Minh Quân vẫn bình thản, nhấp một ngụm rượu vang đỏ, cậu khẽ nhếch môi. Anh bạn thân của cậu ngày càng cao tay rồi...

“Anh không biết sau này chúng ta còn phải trải qua những chuyện gì, nhưng... anh rất sợ mất em, sợ phải xa em. Mỗi ngày anh đều thấp thỏm lo âu, sợ em sẽ thuộc về anh khác. Em... làm vợ anh được không? Anh...”

“Thôi ngay!” Minh đập bàn.

“Không được!” Gần như cùng một lúc, Hoàng đứng dậy, đôi mắt màu cà phê của cậu hằn những tia đỏ.

“Họ không sao chứ anh?” Thư thì thầm vào tai Quân, đôi mắt do dự nhìn bốn người kia.

“Em đừng xen vào. Chuyện của họ cứ để họ giải quyết.”

Kiều Vy đang ngồi cũng phải giật mình bởi hai câu gắt đáng sợ của hai vị chủ tịch. Cô há hốc miệng. Chị Quỳnh Zyn sướng thật! Được ba anh đẹp trai thích, còn cả Khánh Lâm idol nữa. Không như mình, người mẫu cũng không qua nổi T.T

“Chúng ta... vẫn chỉ là bạn được thôi Lâm à... xin lỗi...”

Lâm đứng dậy, chiếc hộp nhung đỏ cậu chuẩn bị rút ra nay lại về nguyên vị trí cũ của nó.

“Anh sẽ không bỏ cuộc đâu. Có thể bây giờ chúng ta là bạn...”

“Quỳnh, em đi với tôi!” Hoàng nắm chặt tay Quỳnh lôi đi, không màng đến cảm xúc của cô, đơn giản là cậu đang quá giận dữ.

Khải Minh cũng đuổi theo hai người họ. Còn Anna, Thư và Quân thì lén lút theo sau.

37. Chương 37

Cả phòng ăn chỉ còn lại Lâm và Vy...

“Em...”

“Em là Kiều Vy, là một fan hâm mộ trung thành của anh. Em xin lỗi vì đã tự ý xin Vương Chủ tịch cho em đến đây, nhưng em chưa được gặp anh ngoài đời thực bao giờ...”

“Haha... không sao. Vậy tiểu thư có muốn đi dạo với tôi không?”

“Được...được ạ.”

Lâm cười trừ. Ngoài trường nhóm FC, chưa một fan hâm mộ nào đến nhà của anh.

Vừa đi đến hồ bơi, cô bé đã reo lên thích thú vì nước quá sạch, xanh trong, nhìn thấy đáy. Vy lập tức tháo giày, ngồi trên thành bể, đôi chân thon thả của cô ở dưới nước. tình nghịch đưa lên đưa xuống.

Ánh mắt Lâm toát lên vẻ thích thú, cậu cũng bắt chước hành động của cô. Tuy ngồi ngay cạnh nhưng Lâm vẫn giữ khoảng cách chừng mực, hành động đó lại khiến tim Kiều Vy như đập lỗi một nhịp, có phải cô đã...? Không phải... đây chỉ là hâm mộ mà thôi!

“Đừng... đừng buồn anh ạ. Em nghĩ người ưu tú như anh chắc chắn sẽ làm chị Quỳnh liêu xiêu thôi. Mặc dù gia thế của anh có thể không lớn mạnh như hai người kia nhưng chắc chắn tình yêu của anh lớn hơn họ. Fighting!”

“Cảm ơn em.”

Cô làm sao biết được, gia thế nhà nhà anh cũng lớn chẳng kém gì hai người kia. Chuyện này chắc chắn không ai biết, ngoài Quân. Tuy nhiên, hai năm trước, có lần Quỳnh đã hỏi cậu:

“Có phải cậu là con trai của Chủ tịch một công ty bên Mỹ không?”

Lâm lập tức giật mình.

“Ai nói cho cậu?”

“Tên bắt cóc. Lúc đưa tớ đến nhà kho X, hắn đã nói như vậy.”

Sau đó, Lâm đã vào nhà đá thăm hắn:

“Làm sao anh biết tôi là con trai của Michael Wadolski?”

“Tôi... Hôm đó đã đến công ty của bố cậu để xin ký hợp đồng, thấy ảnh gia đình cậu trong văn phòng làm việc của bố cậu. Nhưng ông ấy lại từ chối không hợp tác cùng chúng tôi, nên công ty của tôi phá sản. Vì vậy tôi phải đi tổng tiền, và nảy sinh ý đồ muốn tổng tiền cả cậu – Richard Wadolski.”

“Tôi không muốn ai biết về gia thế của tôi thêm nữa. Tôi sợ họ đến với tôi chỉ vì đồng tiền.”

“Những ngày trong tù tôi đã cực kì hối hận. Mong cậu tha thứ, nhưng tôi lỡ nói với cô gái tên Quỳnh đó rồi!”

“Tôi biết... chào ông.”

Quay trở lại hiện tại...

Trong khi Vy và Lâm đang ngồi tâm sự thì phía bên kia, mối tình tay ba đang xung đột rất dữ dội.

“Tại sao em lại đối xử với tôi như vậy? Tại sao em lại dằn vò tôi?”

“Là cậu có lỗi với cô ấy trước, cậu không có quyền hỏi cô ấy.” Minh quát lên “Chẳng phải Phương đã mang cốt nhục của cậu rồi sao? Cậu định làm khổ Quỳnh đến bao giờ nữa?”

Minh cũng mới biết chuyện cái thai của Phương qua lời Anna. Tim Quỳnh như ngừng đập, mọi người đều im lặng sau câu nói của Minh. Vậy chẳng phải Phương và Hoàng sẽ lấy nhau sao? Vậy cô còn hi vọng gì nữa? Hi vọng Hoàng sẽ cho cô một lời giải thích sao? Hi vọng cô và Hoàng sẽ có một kết thúc có hậu sao?

Cô chạy, chạy nhưng không xác định phương hướng, chẳng biết đã ra đường từ bao giờ.

Chiếc xe tải lao đến với tốc độ chóng mặt... tên tài xế thì say rượu, ánh đèn vàng chiếu thẳng vào mặt cô.

Quỳnh đứng bất động.

Chết... sẽ chấm hết tất cả... sẽ chẳng còn đau khổ nữa... chẳng phải suy nghĩ nữa...

Nhưng vòng tay ấm áp của thiên sứ đã ôm lấy cô, kéo cô khỏi lưỡi hái thần chết. Vị thiên sứ đó đã thay thế vị trí của cô, bị chiếc xe tải đâm vào, người bay sang lề đường.

Khuôn mặt tuấn tú đó dính đầy máu. Đôi mắt màu café lộ rõ nét đau đớn nhưng vẫn đăm đăm nhìn Quỳnh.

“Hoàngggggggg.....!!!”

Minh giờ mới kịp phản ứng, cậu vội vã gọi xe cấp cứu, mấy người khác cũng kinh hoàng trước cảnh tượng này.

Quỳnh chạy lại ôm lấy cậu, khóc nức nở:

“Đừng...đừng có chuyện gì nha Hoàng... Anh phải cố lên...”

“Em... kh...không sao là... tốt rồi... lại... lại nợ anh... nữa... rồi nhĩ...”

“Đúng, anh phải sống, phải sống để em còn trả nợ cho anh... anh đã làm em phải dùng cả đời để trả nợ anh cơ mà... anh không được ngủ, phải cố lên... xe cấp cứu sắp đến rồi...”

“Anh... mệt... quá... dù có... chết... trong lòng em... cũng cam lòng...”

“Anh còn tập đoàn, anh không được chết... tập đoàn cần anh, bạn bè cần anh, ba má anh cần anh, EM CẦN ANH!”

Hoàng mỉm cười, tay buông thõng, nghe được câu nói này là mãn nguyện...

*

Lại một lần nữa, mọi người như nín thở trước cửa phòng cấp cứu...

Minh ngồi đan hai tay vào nhau, cậu thua thật rồi. Tình yêu của cậu sao có thể lớn như Hoàng được. Khi Quỳnh gặp nguy hiểm, cậu chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, không kịp cứu cô. Còn Hoàng, lại bất chấp nguy hiểm, lý trí bay hết để chết thay cô ấy. Hơn nữa, người cô ấy yêu là Hoàng, dù cậu có cố chấp như thế nào, cũng chỉ là những cách hành xử trẻ con, ấu trĩ. Cậu cố chấp cho rằng mình không thua, vẫn còn cơ hội cứu vãn, nhưng nhìn những gì hai người họ làm vì nhau, họ đau khổ dày vò vì nhau, cậu không thể cố chấp được nữa.

Cả tỉ năm trôi qua, cuối cùng đèn cấp cứu cũng tắt.

“Bệnh nhân bị thương quá nặng, mất máu cũng nhiều, bị gãy hai chân và cánh tay tay trái. Đầu cũng bị thương, hiện tại chỉ còn chờ vào ý chí của bệnh nhân mà thôi...”

Quỳnh suy sụp hoàn toàn. Mọi chuyện thành ra thế này không phải tại cô hết sao? Tại cô mà cậu phải nằm trong kia, tại cô mà cậu phải chịu đau đớn.

“... dù biết vị này là chủ tịch của cả một tập đoàn, dù chúng tôi đã mang những máy móc công nghệ tối tân nhất từ nước ngoài về, nhưng suy cho cùng, tay và chân của cậu ấy không phải một, hai tháng mà lành được. Hơn nữa hiện giờ cũng chưa tỉnh lại. Tôi nghĩ, mọi người nên...”

“Được rồi, bác sĩ, cảm ơn ông.” Minh ngắt lời.

Ông bác sĩ hiểu ý, lặng lẽ bước đi.

38. Chương 38

Chuông báo có tin nhắn mới...

“Tên tài xế đã đâm Hoàng, mau thủ tiêu hắn đi, tránh sau này bị liên lụy.”

“Tôi biết rồi.”

“Kế hoạch tiếp theo đã được gửi mail, mau tranh thủ đọc rồi làm ngay nhé.”

“Được.”

“Quỳnh, anh mua đồ ăn cho em đây, em ăn chút đi, hai ngày nay em không ăn không uống rồi, em cứ ngồi bên cậu ta như vậy có ích gì đâu chứ? Quan trọng vẫn là sức khỏe của em kìa!”

“Khánh Lâm, cảm ơn, em ổn. Em muốn ở bên cạnh anh ấy chút nữa.”

“Em định cứ thế này sao?”

“Em rất muốn ở bên cạnh anh ấy. Tuy rằng như thế rất ích kỷ, em không thể để đứa bé trong bụng Phương sinh ra mà không có cha. Anh nói xem, em phải làm thế nào mới ổn đây...?”

Khánh Lâm nắm chặt tay thành nắm đấm, những đường gân xanh nổi rõ rệt chứng tỏ cậu đang rất tức giận. Sao cô không bỏ quách tên này luôn đi, sao cứ phải đau khổ vì hắn ta?

“Lâm, cậu ra ngoài nói chuyện với tôi một lát.” Quân mở cửa phòng bệnh nói vọng vào.

“Anh để đồ ăn ở đây, em nhớ ăn nhé. Phải giữ sức khỏe vì giờ em là người của công chúng rồi, hơn nữa album của em cũng sắp phát hành, không thể cứ tiêu tụy như thế được.”

Lâm đi ra ngoài khoảng nửa phút thì Phương bước vào.

“Lại là cô khiến anh ấy ra nông nổi này sao?”

Quỳnh im lặng. Cô biết đúng là do cô, vì cứu cô mà cậu ra nông nổi này, lại còn nói ghi sổ nợ cái gì chứ. Nếu không có vụ việc đứa bé kia, có lẽ cô đã dùng cả đời này để trả nợ anh rồi.

“Giờ cô muốn anh ấy phải làm sao? Cô khiến anh ấy ra nông nổi này, nhờ có chuyện gì xảy ra, cô muốn con tôi sinh ra không có cha phải không? Cô ghen tị với tôi đúng không? Cô ghen tị vì tôi mang giọt máu của Hoàng, còn cô thì không sao? À, Hoàng chưa động đến cô đúng không?”

“Phương! Cô nói kiểu gì vậy? Sao Hoàng có thể xảy ra chuyện gì được? Chắc chắn cậu ấy sẽ sống. Còn nữa, tôi chưa hề ghen tị về việc cô mang thai con của Hoàng.”

“Trông kìa, cái vẻ mặt đó của cô, cô diễn cũng giỏi đấy, nhiều người thương hại thế cơ mà.”

“Thu Phương, cẩn thận lời nói của cô. Công ty giải trí cô đang làm việc chỉ là một trong những công ty con của tập đoàn GP thôi, hiểu chưa?”

“Vũ Khải Minh, cậu đừng có ức hiếp người quá đáng.”

“Ai ức hiếp ai đây?”

Phương tức tới dậm chân, hậm hực bỏ đi.

Quỳnh nhìn ngắm khuôn mặt quá đỗi quen thuộc đang nằm trên giường bệnh. Anh ấy đẹp như một thiên thần, nhưng giờ đây thần sắc lại quá nhợt nhạt. Nước da xanh xao, đôi mắt nhắm nghiền. Đôi mắt màu café ấy đã từng nhìn cô rất ấm áp, cũng đã từng nhìn cô với vẻ rất đau đớn. Nhưng giờ, đôi mắt ấy còn không chịu mở ra để nhìn cô.

Người ta nói, yêu nhau thì phải tin tưởng lẫn nhau. Cô thậm chí còn không cho Hoàng cơ hội giải thích, không phải vì không tin tưởng cậu, mà vì, có những chuyện, không phải giải thích rồi là có thể quay lại như lúc ban đầu...

*

Vị chủ tịch của tập đoàn GP mấy hôm nay cũng không đi làm, mọi hợp đồng và quyết định đều được thông qua các cuộc gọi và gmail. Dù thế, giá cổ phiếu cũng không giảm, tất cả mọi số liệu đều rất ổn, không hề sai sót. Chứng tỏ, Vũ Khải Minh rất có đầu óc kinh doanh, dù trong mọi trường hợp, dù tâm trạng của cậu có ảnh hưởng như thế nào. Cậu đồng thời chặn hết các phương tiện truyền thông, không để lọt một tin tức nào về vụ tai nạn này ra ngoài, đồng thời đến thăm ba má Hoàng và thông báo cho họ về vụ tai nạn. Họ rất sốc, nhưng vì tập đoàn Wonderland, ông Vương buộc phải đảm nhiệm lại vị trí Chủ tịch, để dù sau này sự việc có bị phát tán ra bên ngoài, giá cổ phiếu cũng sẽ không giảm.

Khải Minh còn kí kết hợp tác giữa GP và Wonderland, để hai tập đoàn cùng phát triển. Mục tiêu chính là sang năm tới có thể trở thành những tập đoàn lớn mạnh và phát triển hàng đầu thế giới, vượt hẳn tập đoàn Sun, một tập đoàn mà cả hai nhà Vũ và Vương đều đang muốn vượt.

Ngày hôm sau, Phương lại tới thăm Hoàng. Đường như dạo này cô ta khá

rảnh, không có dự án phim mới, nhưng lại chỉ tới đặt một giỏ hoa quả rồi lại đi, có vẻ không mấy quan tâm đến việc này. Vẫn là Quỳnh ngày đêm chăm sóc, ở bên “cậu ấy”.

Đã là ngày thứ ba mà Hoàng vẫn chưa tỉnh. Quỳnh bỗng nhớ lại lời bác sĩ.

Không! Chắc chắn cậu ấy sẽ tỉnh lại sớm thôi, làm gì có lý do gì mà không tỉnh lại chứ?!

Quỳnh luôn ở bên Hoàng, còn Khải Minh lại luôn ở bên cô ấy. Tình yêu thầm lặng này, dù biết là không có kết quả, nhưng cậu vẫn không thể ngừng yêu được.

“Có chuyện gì không?” Minh đang mải mê ngắm Quỳnh thì thư ký của cậu gọi điện.

“Mặc dù tỉ lệ người có nhóm máu O Rh- ở Việt Nam chỉ là 0,04% nhưng cho đến thời điểm hiện tại, một số người lại không thấy ghi nhóm máu trong giấy khai sinh, nên có thể bỏ sót vài người, còn một số người thì rất khó lấy mẫu ADN. Kết quả xét nghiệm của những người đã có mẫu ADN thì đều không có quan hệ huyết thống. Chủ tịch...”

“Tiếp tục tìm kiếm.”

“Vâng.”

Em gái sinh đôi của Minh đã bị bắt cóc ngay từ lúc còn rất nhỏ. Lúc đó, cả hai đứa trẻ đều nằm trong nôi, bọn bắt cóc tóm bữa một đứa làm con tin rồi chạy mất. Minh chỉ là nghe kể lại, rằng bọn chúng vì không lấy được tiền lại còn bị bắt, nên một mực không chịu khai chỗ giấu đứa bé, rằng vì có thù oán sâu đậm với nhà họ Vũ nên mới bắt cóc con của họ. Ông Vũ luôn không ngừng tìm kiếm nhưng không có kết quả, có người nói con bé đã chết. Bà Vũ thì đột nhiên hóa câm. Giai đoạn đó nhà họ Vũ đã rất khổ sở cả về tinh thần lẫn tình hình công ty. May có nhà họ Vương giúp đỡ. Bây giờ, nhà họ Vương gặp nạn, Khải Minh không thể không ra tay giúp đỡ. Hơn nữa, đã có tin tức về em gái cậu, em gái vẫn còn sống, có người đã nhìn thấy hơn hai mươi năm về trước có một đứa bé bị bỏ rơi trong nhà kho X, có một đôi vợ chồng đã mang về nuôi, nhưng một thời gian sau lại chuyển đi nơi khác sinh sống, nên họ cũng không rõ tin tức.

Quỳnh ngồi trong phòng bệnh, nghe tiếng cửa mở phía sau, cũng không buồn ngoảnh lại, đoán chắc tối rồi cũng chỉ có Minh, Lâm, hoặc Quân vào đây, nhưng hình như có gì đó không đúng...

Minh vừa nghe điện thoại, lại thấy có Lâm và Quân đến thì vội nói là đi mua đồ ăn cho Quỳnh. Giờ Lâm và Quân cũng đã về, mà Minh thì giờ này chắc chưa thể về được. Lâm và Quân đến được năm phút thì Minh rời đi, hai người họ cũng ở lại khoảng năm phút rồi nói là có việc bận, mà trong mười phút thì Minh sao có thể đi nhanh thế được?

Thế là cô ngoảnh lại... bất ngờ bị chụp thuốc mê...

Quỳnh nhanh trí nín thở, nhưng cũng hơi choáng váng. Tên đó mặc toàn bộ đều là màu đen, khẩu trang và mũ đeo kín mít, đang tháo ống dẫn khí đồng thời bóp cổ Hoàng...

Cô lấy hết sức bình sinh bật dậy, đẩy tên đó ra, không cho đến gần Hoàng, vợ lấy con dao gọt táo, giơ lên để phòng thân. Hắn nhanh như chớp đẩy cô ra, rồi lại tiếp tục bóp cổ người đang nằm trên giường bệnh. Quỳnh như mất hết lý trí định lao đến đâm con dao vào người hắn ta.

Nhưng hắn phản xạ nhanh hơn, hắn lấy tay đập vào cổ tay cô khiến con dao rơi xuống, nhanh như chớp cướp lấy đâm vào bụng cô.

Cô trợn tròn mắt, hắn cũng hơi bàng hoàng, vội chạy ra khỏi phòng, biến mất dạng...

39. Chương 39

Năm phút sau, Minh xách túi đồ ăn bước vào phòng, thấy Quỳnh nằm sõng soài trên mặt đất, khuôn mặt cậu bỗng chốc trở nên hốt hoảng, vội chạy đi tìm bác sĩ.

Quỳnh được đưa cấp cứu, cô bị đâm vào bụng nên mất máu khá nhiều, bác sĩ nói, nếu không được tiếp máu kịp thời, có thể sẽ chết hoặc thành người thực vật...

“Cậu Khải Minh, tình hình bệnh nhân đang rất nguy kịch, mà nhóm máu của cô gái đó lại là nhóm máu hiếm, ngân hàng máu của chúng tôi lại hết...”

“Cô ấy nhóm máu gì?” Minh cầm điện thoại chuẩn bị gọi thư ký nhanh chóng tìm ra người có cùng nhóm máu với Quỳnh. Nhưng khi nghe câu trả lời của bác sĩ, tay cậu khẽ run.

“Là O Rh-, người có nhóm máu này ở Việt Nam rất hiếm, nên ngân hàng máu cũng không có nhiều, đã hết từ tuần trước, nghe nói bệnh nhân cũng không có người thân...”

“Tôi cùng nhóm máu với cô ấy. Lấy máu của tôi được chứ?”

“Vậy cậu theo tôi đi xét nghiệm.”

Rốt cuộc tên khốn nào đã hãm hại Quỳnh? Mục đích là gì? Tại sao lại biết phòng bệnh của Hoàng? Hắn chắc chắn chỉ có thể là người quen, hoặc đã theo dõi Hoàng bấy lâu nay. Nhưng còn điều khiến Minh bất ngờ hơn nữa, là Quỳnh mang nhóm máu hiếm giống cậu, cũng như giống ba má cậu. Cậu đã nảy sinh nghi ngờ, nhưng cậu không dám tin, cũng như không muốn tin, nhờ đâu đó là sự thật...

“Máu của cậu không có vấn đề gì, có thể dùng được.”

Minh quay trở về thực tại sau lời nói của bác sĩ.

Việc lấy máu được diễn ra nhanh chóng, Minh đang đứng ở phòng chờ rót nước uống thì thư ký Kiên lại gọi:

“Chủ tịch, tôi vừa có thông báo của Bệnh viện Sunshine, họ vừa phát hiện có một cô gái trạc tuổi cậu có nhóm máu O Rh-...”

“Tôi biết rồi, tôi cũng vừa hiến máu cho cô gái ấy xong.” Minh ngắt lời.

“Chủ tịch, tôi nghĩ cậu nên xét nghiệm ADN, rất có thể...”

“Nhờ điều đó thật sự xảy ra...”

“Dù kết quả có thể nào, chúng ta cũng phải thử, Chủ tịch...”

“Tôi biết rồi.”

Minh cúp máy. Cậu đang rất rối, rốt cuộc là có nên xét nghiệm ADN hay không đây? Nếu kết quả là như cậu không mong muốn, nếu kết quả Quỳnh chính là...

Không! Cậu không muốn!

Nhưng cuối cùng, không gì thắng nổi sự tò mò, cũng như day dứt trong lòng...

“Bác sĩ, tôi muốn xét nghiệm ADN giữa tôi và cô gái tôi vừa hiến máu.”

“Được. Chậm nhất là hai ngày sau sẽ có kết quả.”

*

Quỳnh xảy ra tai nạn nên ngày hôm sau Anna đến chăm nom Hoàng. Cô nàng đại tiểu thư này cũng đã quyết tâm từ bỏ tình yêu của mình dành cho Hoàng, sau khi chứng kiến màn “anh hùng cứu mỹ nhân”.

Nhìn chung, Quỳnh chỉ là mất máu nhiều, còn tên hung thủ không đâm trúng phần nội tạng nào cả. Vậy mà Anh Thư lại khóc sụt sùi, đến nỗi ướt đầm cả một bên áo sơ mi của Quân. Khánh Lâm vì lịch trình không thể hoãn lại được, nên sau khi xong công việc, anh tận dụng chút giờ nghỉ ngơi của mình đến thăm người con gái mà anh yêu thương.

Quay lại thời điểm tối hôm trước, lúc tên đó đâm Quỳnh, ngón tay của Hoàng đã khẽ cử động, chứng tỏ, cậu đã có dấu hiệu sẽ tỉnh lại.

Không biết tại sao đột nhiên tin tức Hoàng bị tai nạn lan truyền ra khắp nơi. Các phóng viên của nhiều đài truyền hình, phóng viên của các tạp chí, báo lá cải đều nhanh chóng tìm ra bệnh viện Sunshine. Nhà họ Vương phải cử một đám vệ sĩ “dẹp loạn” đám nhốn nháo ở bệnh viện. May mà đã lường trước được sự việc, bắt tay với nhà họ Vũ nên giá cổ phiếu không suy giảm. Hơn nữa, ông Vương lại đảm nhiệm chức Chủ tịch nên Tập đoàn cũng không thể gọi là rắc rối đâu. Cả hai tập đoàn đều đang ngấm ngầm điều tra xem ai là người đã phát tán thông tin này.

Phương đến bệnh viện trong lúc đám phóng viên vẫn còn ở đó. Cô ta cũng là một trong những gương mặt quen thuộc của giới giải trí nên không khó nhận ra. Họ được thể chụp ảnh rồi đặt nghi vấn: Có khi nào, diễn viên Thu Phương và Chủ tịch Vương Thiên Hoàng có quan hệ gì đó với nhau? Tại sao mấy người Khánh Lâm, Khải Minh, Thiên Hoàng, Thúy Quỳnh, Thu Phương có quan hệ rắc rối vậy? Thỉnh thoảng lại cặp này cặp nọ? Rốt cuộc là ai nữa kia của ai?

Trong sổ tay của một số phóng viên có một vài dòng đại loại là:

“Minh – Quỳnh, Hoàng – Quỳnh, Lâm – Quỳnh, Hoàng – Phương”

Thậm chí, còn có dòng hoa thị phía dưới:

“*Minh – Hoàng, Lâm – Minh, Hoàng – Lâm” = __’

Nhưng nhìn lại thì dòng hoa thị đó có một sự biến thái không hề nhẹ và không thể tin được nên họ nhanh chóng gạch bỏ, không dám nghĩ tiếp.

Ba má Hoàng đều ở bệnh viện. Đột nhiên có một cô gái đi giày cao gót, khuôn mặt sắc sảo, quần áo sắc sảo bước đến gần, định mở cửa phòng bệnh. Họ vội ngăn lại:

“Cô gái này, cô là ai?”

“Ồ, cháu là Thu Phương – diễn viên nổi tiếng của làng giải trí. Hai bác không biết sao? Ôi thật là quá lạc hậu mà, đúng là, người già bây giờ không xem ti vi sao?”

Hai ông bà nhìn nhau. __.

“Thế cháu có quan hệ gì với người ở trong kia?”

“Cháu...”

Cửa phòng bệnh mở, Anna bước ra, khuôn mặt mừng rỡ nói:

“Hoàng đã tỉnh rồi, hai bác.”

Mọi người ai nấy đều vui mừng vào trong phòng. Khuôn mặt chàng trai trên giường bệnh có hơi nhợt nhạt, đôi mắt màu café không giấu nổi vẻ mệt mỏi, cậu hôn mê mấy ngày liền, giờ mở mắt ra có chút không thích nghi với ánh sáng.

“Sao tôi lại ở đây? Cô... là ai?” Hoàng nhìn Anna bằng ánh mắt lạ lẫm.

“Em là ai ư?” Anna bâng hoàng.

“Đầu đau quá... chỉ nhớ là tôi đã tặng Phương quà Giáng sinh... còn lại không nhớ... Aiz... Phương, em cũng ở đây sao?” Cậu định cử động thì nhận ra hai chân và tay trái của mình bị gậy.

“Đúng, đúng, em đây, em là bạn gái anh thì sao lại không ở đây được.”

Phương phản ứng rất nhanh. Kí ức của Hoàng từ sau sự việc tặng quà giáng sinh cho cô đã bị mất, thế thì tất nhiên cô là người yêu của Hoàng rồi. Không ngờ ông trời lại giúp cô, khiến cho cậu ta bị mất kí ức đúng chỗ như vậy.

Ba má Hoàng cũng hơi giật mình. Con trai mình bị mất một phần kí ức? Và con bé không biết kính trọng bề trên này là bạn gái của nó? Thế còn con bé ngoan ngoãn vẫn hằng ngày chăm sóc nó, là gì của thằng nhóc này?

Anna kinh hãi nhìn hai người bọn họ. Cô vội chạy sang phòng bệnh của Quỳnh. Minh, Quân, Thư, Lâm cũng đang ở đó.

“Hoàng tỉnh rồi !”

“Nhưng cô ấy vẫn chưa tỉnh.” Minh quay đầu nhìn Quỳnh mắt đang nhắm nghiền trên giường bệnh.

Ông bác sĩ vừa từ phòng Hoàng bước ra, đi ngang qua phòng bệnh của Quỳnh thì bị Quân kéo vào hỏi:

“Bác sĩ, tình hình bên đó thế nào vậy?”

Ông bác sĩ nhận ra bọn họ cũng là người quen của bệnh nhân bên kia nên trả lời: “Chấn thương sọ não nên mất một phần kí ức, chúng tôi sẽ sắp xếp phẫu thuật ghép lại xương cho cậu ấy trong ngày mai.”

“Cái gì? Chấn thương sọ não sao?”

40. Chương 40

Mọi người đồng loạt chạy sang phòng bệnh của Hoàng. Đúng vậy, cậu ta đã tỉnh, và đang nghe Thu Phương kể về những ngày qua đã chăm sóc Hoàng như thế nào, cô ta cướp hết công của Quỳnh một cách trắng trợn. Vì ba má Hoàng bận việc phải đi ngay nên không nghe được những lời “chém gió bay nóc nhà” của cô ta.

Còn Hoàng, cậu tin sái cổ. Phương vì cậu làm nhiều chuyện như vậy, hơn nữa lại đang mang trong người cốt nhục của cậu, đến tuổi kết hôn rồi cũng nên kết hôn thôi. Cậu mỉm cười dịu dàng, mà lẽ ra, nụ cười đó là dành cho cô gái đang nằm ở phòng kế bên.

Cả Lâm, Minh, Quân, Thư, Anna đều mắt chữ O, miệng chữ A. Khải Minh lúc đó định xông vào trong phòng giải thích thì bị Quân ngăn lại:

“Minh, bây giờ cậu nói gì cậu ta cũng không tin đâu. Chúng ta cần khiến cậu ta nhớ lại.”

Khải Minh tức tối đập mạnh tay vào cửa khiến Hoàng, Phương và mọi người ở đó đều giật mình.

“Minh, tên nhóc này, cậu đứng đó làm gì hả?” Hoàng tuy không ngồi dậy được nhưng vẫn cố nói để bên ngoài nghe tiếng.

Minh không thèm để ý tên cậu ta, quay về phòng Quỳnh.

Lúc này đây, cậu mong cô đừng tỉnh lại vội, bởi vì, nếu cô biết sự thật này, cô còn đau đớn hơn gấp bội.

Nhưng mong ước của cậu không thành sự thật, đúng lúc này đây, hàng mi dày cong vút kia lại khẽ rung.

Quỳnh đã tỉnh lại, nhưng sức cô khá yếu.

“Minh... Hoàng thế nào rồi?”

Vừa tỉnh lại, cô ấy đã nhắc đến cậu ta rồi. Có phải phụ nữ luôn yêu những người làm họ đau khổ không?

“Cậu ta...” Minh ngập ngừng “... tỉnh rồi.”

“Em có thể đi thăm không?”

“Không không...” Nhìn thấy sự nghi ngờ trong đôi mắt Quỳnh, cậu vội vàng thanh minh “... sức em còn rất yếu. Chờ em khỏe hẳn rồi đi thăm cậu ta cũng chưa muộn. À à, cậu ta còn phải làm phẫu thuật ghép lại xương nữa. Chờ phẫu thuật xong rồi thăm.”

Quỳnh định ngồi dậy, nhưng bụng cô đột nhiên rất đau. Vết thương ở bụng chưa lành mà cô lại cử động. Cô đau đớn nhưng không dám kêu ca, vì không muốn Minh và mọi người lo lắng, chỉ khẽ nhăn mặt.

Hành động đó không qua nổi mắt Minh. Cô ấy đau, cậu còn đau gấp vạn. Vì lý do gì mà người cậu yêu thương lại luôn phải chịu uất ức, đau khổ thế chứ? Yêu Hoàng, có bao giờ không thấy cô ấy khóc? Biết là đau, sao không dứt bỏ luôn đi, sao cứ cố chấp yêu cậu ta mãi vậy?

À mà chẳng phải chính cậu cũng như thế sao? Sao lại có thể trách cô được. Con người mà, cái gì mình không có được, mình lại càng muốn có, cố chấp không chịu buông tay.

“Đừng ngồi dậy. Đau đấy. Anh đã nói rồi mà.”

Quỳnh ngoan ngoãn nghe lời. Không cố ngồi dậy nữa.

Thật sự nhiều khi cậu cảm thấy rất bất lực. Rõ ràng là người mình yêu đang ở ngay trước mắt, nhưng lại không thể cũng như không có cách nào dang tay ôm lấy.

“Hoàng thật sự không sao chứ?”

“Tất nhiên rồi. Nhưng em thì có sao đấy. Nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ lung tung nữa.” Cậu nắm lấy tay cô.

“Vừa rồi khi em hôn mê đã có một cơn ác mộng rất đáng sợ.”

“Không sao. Có anh ở đây rồi. Em có muốn ăn gì không?”

...

Nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày bị phát hiện. Đến chiều, mọi người đón Kiều Vy đến thăm Hoàng thì được tin Quỳnh đã tỉnh, vội vào thăm. Minh chưa kịp dặn dò, Vy đã chạy lại lay lay tay Quỳnh:

“Chị Quỳnh, anh Hoàng bị sao ấy, vừa nãy gặp anh ta đã nói với em: Ngọc Lan, đã lâu rồi chúng ta không gặp. Rõ ràng em đã nói em không phải Ngọc Lan gì đó rồi mà. Nói mãi anh ấy mới chịu nghe. À có cả chị diễn viên Thu Phương nữa, chị ấy cứ quẩn quít bên anh ấy.”

“Anh ta còn mỉm cười có vẻ rất hạnh phúc nữa. Ấy dà, người hai mặt như vậy sao!” Thù vì tức thay cho bạn nên mới nói. Nói xong lại thấy hối hận vì câu nói của cô có thể mang lại đả kích rất lớn cho Quỳnh.

“Thực ra cậu ta bị chấn thương sọ não nên mất một phần ký ức, tạm thời không nhớ ra là đã yêu em mà thôi.” Lâm càng giải thích, lại càng khiến cô bị đả kích nặng nề.

“Mọi người ra ngoài hết đi. Đừng làm cô ấy đau lòng nữa! Cô ấy bị thương như thế này vẫn chưa đủ sao?” Minh nói như hét.

“Cậu có quyền gì mà đuổi chúng tôi ra? Chúng tôi cũng vì lo lắng cho Quỳnh nên...” Lâm cũng tức giận.

“Đủ rồi.” Quỳnh ngắt lời. “Minh, anh đỡ em sang phòng Hoàng được không?”

Minh thở dài, kiềm chế cơn tức giận của mình.

“Nhưng Quỳnh, sức khỏe của em...”

“Em hỏi, có được không, Minh?” Ánh mắt cô rất kiên định, như muốn hàm ý nếu cậu không dìu cô ấy thì cô sẽ dùng đủ mọi cách, dù là đau đớn nhất để sang vậy.

Mọi người đều đứng sang một bên, nhường đường cho cô. Thư lại khóc, miệng thì thào: “Quỳnh... xin bà... đừng đi sang bên đó... đừng đi...”

Kiều Vy cúi gằm mặt, vì lời nói của cô mà chị ấy như vậy, cô sai rồi.

Đứng trước cửa phòng bệnh đang mở hé, Quỳnh lại nhớ đến sự việc đau lòng ấy. Ngày hôm đó, sau cánh cửa là cảnh cô không dám nghĩ đến và cũng chưa từng nghĩ đến. Vậy nên bây giờ, bàn tay cô run run, không dám đẩy cửa. Người cô dựa hoàn toàn vào Minh, tay nắm chặt tay cậu. Trên người cậu có mùi hương gì đó rất dễ chịu mà giờ cô mới để ý, nó khiến cô vững tâm hơn, chứ hoàn toàn không có ý gì khác.

Cô đẩy cửa, đúng lúc Phương chuẩn bị hôn Hoàng. Thấy có tiếng động, cô ta vội dừng lại, quay ra nhìn. Thấy Quỳnh, cô ta định quay lại tiếp tục “công việc”, như cố ý trêu tức.

“Thu Phương, cô đừng có làm càn trước mặt tôi và Quỳnh.”

“Ý anh là sau lưng các người thì có thể sao?”

“Đứa bé đó chắc gì đã là con của Hoàng?”

Câu nói của Minh khiến Phương dừng lại, cô ta vẫn chưa hôn được, chết tiệt!

“Minh, cậu nói vậy là sao? Phương là bạn gái tôi, thì đứa con trong bụng cô ấy là của tôi chứ? Mặc dù tôi không nhớ điều gì đã xảy ra. À Quỳnh, cậu bị ốm à? Sao cậu lại khóc?”

Quỳnh như không còn sức lực. Mặc dù biết Hoàng ở bên cạnh Phương là đúng, mặc dù biết Hoàng chỉ là mất trí nhớ thôi, nhưng tim cô vẫn như có hàng ngàn mũi dao đâm vào khi nghe được câu nói của cậu.

Hai tên vệ sĩ mới được điều đến sau vụ xô xát đêm qua đang đứng ở cửa phòng thì bị Minh vẫy tay lại nói gì đó. Sau khi nghe xong, họ lập tức lùi Phương ra ngoài, không cho cô ta vào.

“Minh, cậu làm cái quái gì vậy? Phương là bạn gái tôi, lại đang mang thai...” Hoàng lặp lại câu nói.

“Minh, không cần đâu.” Quỳnh cắn môi. Hoàng à, cậu đừng nhắc đến chuyện đó nữa được không?

“Chúng ta đi thôi. Chút nữa Anna và Kiều Vy sẽ thay nhau chăm sóc cậu ta.”

Minh dìu cô về phòng bệnh. Mọi người hiểu ý nên ra ngoài hết. Cô không nằm xuống vội, mà sau khi cánh cửa phòng khép lại, đã ôm Minh bật khóc nức nở, ướt đầm một mảng áo của cậu.

“Cho em mượn anh một chút thôi...”

“Ừ.”

Cô đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, không còn đủ mạnh mẽ nữa.

“Em mạnh mẽ đủ rồi, cứ khóc đi, nước mắt để anh lau.”

“Anh ấy... anh ấy chưa từng nghĩ, nói ra câu ấy em sẽ như thế nào sao? Có phải... có phải anh ấy nghĩ em không yêu anh ấy không?”

“Em hiểu sai rồi. Tình yêu của em không phải cậu ta không thấy, mà là cậu ta không muốn thấy. Nếu em cứ cố chấp vì một người như vậy, thì những người thương yêu em sẽ rất đau lòng.”

41. Chương 41

Đặng Tuấn Kiệt mấy ngày nay đều liên tục nhắn tin, gọi điện vào máy Quỳnh, nhưng đáp lại chỉ là những tiếng: “Thuê bao quý khách vừa gọi...”

Hôm ấy cậu đã chờ ở quán bà Năm cả buổi chiều mà không thấy bóng dáng Quỳnh đâu, mấy hôm sau lại nghe tin tức Chủ tịch của Wonderland bị tai nạn, mà hai người này lại có quan hệ gì gì đó, nên đã tìm tới bệnh viện Sunshine.

“Xin lỗi, cho tôi hỏi bệnh nhân Vương Thiên Hoàng ở phòng số bao nhiêu?”

“Xin lỗi anh, bệnh nhân này đã được yêu cầu buộc phải giữ kín thông tin phòng bệnh.” Cô y tá đang mãi nhìn vào màn hình máy tính gõ gõ tìm tìm cái gì đó, không buồn ngẩng đầu lên.

“Tôi là luật sư đại diện của anh ta.” Kiệt đưa danh thiếp ra, nhưng cậu không phải luật sư của Hoàng.

“Luật sư đại diện mà không liên lạc với bệnh nhân để hỏi phòng được sao?” Cô y tá ngẩng mặt lên. Nhưng khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của cậu, cô ta lập tức thay đổi thái độ.

“OK, anh chờ một chút.” Sau đó cô ta nhanh chóng cướp lấy tờ danh thiếp cho vào trong tủ.

Đẹp trai quá nhiều khi cũng có đất để dùng.

Phòng của Hoàng lại có vệ sĩ, Kiệt đang nghĩ cách xem làm thế nào để có thể vào trong thì Khải Minh từ phòng bên cạnh – phòng Quỳnh bước ra.

“Anh là ai?” Minh đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Kiệt.

“Đặng Tuấn Kiệt, tôi là bạn của Quỳnh. Cậu cũng biết cô ấy đúng không? Có phải cô ấy đang ở trong phòng này không?” Kiệt chỉ chỉ vào phòng Hoàng.

“Bạn Quỳnh?” Người này cậu chưa nhìn thấy bao giờ.

“Là bạn đại học của cô ấy.”

“Quỳnh đang bị thương, ở trong phòng này.”

Kiệt không nói gì nữa, cứ thế xông thẳng vào, Minh không kịp ngăn cản.

“Quỳnh, cậu sao thế?” Quỳnh vừa khóc xong, mắt vẫn còn hơi đỏ, vừa nằm xuống đã thấy Tuấn Kiệt xông vào.

“Không sao. Cậu tìm mình có việc gì vậy?”

“Cậu không nhớ đã hứa với mình việc gì sao?”

Lúc này cô mới chợt nhớ ra là đã hứa với cậu sẽ đi mở tiệc ăn mừng vì vụ kiện đầu tiên.

“Xin lỗi.”

“Không sao. Mình không để bụng. Mình đến đây là về vụ tai nạn, nghĩ cậu quan tâm nên...” Cậu ngưng lại khi thấy Minh bước vào.

“Anh ấy là người đáng tin cậy, cậu cứ nói tiếp đi.” Tay cô nắm chặt lấy chăn, lại nhắc đến Hoàng rồi...

“À... là thế này. Ba má Hoàng có vẻ muốn làm tới cùng nên đã kiện vụ này, lại còn thuê cả luật sư của công ty của mình, vụ này do mình nhận. Theo lời nhân chứng thì đúng là có một chiếc xe tải đi từ con đường đó ra. Họ bảo đó là xe của người chở nước khoáng ở cách đó cũng không xa. Nhưng khi mình đến nơi, ông ta... đã bị giết...”

“Hình như có gì đó không ổn.” Lòng mày Minh nhíu lại.

“Đúng vậy. Mình sẽ tiếp tục tìm hiểu...”

Mình định ở lại nghe xem bọn họ còn nói những gì nhưng bác sĩ đã gọi cậu ra ngoài để thông báo về kết quả xét nghiệm ADN.

“Dựa vào kết quả xét nghiệm cho thấy, hai người có quan hệ huyết thống.”

Chiếc điện thoại trên tay Minh rơi xuống đất...

“Sao... sao có thể thế được? Bác sĩ, sao có thể trùng hợp thế được? Có phải nhầm ở đâu rồi không?”

Ông bác sĩ như nhận ra điều gì đó nên thở dài:

“Đúng là rất đáng tiếc. Xin lỗi cậu, nhưng kết quả đã ghi trên tờ giấy, cậu xem qua đi.”

Bác sĩ tiếp tục đi làm việc của mình. Vài phút sau, điện thoại của Minh đang ở dưới đất khẽ rung lên:

“Chủ tịch, đạo diễn nói Đỗ Thúy Quỳnh vì không đến quay MV và thu âm nên đã hủy, tổn thất cũng không nhiều, chỉ là hình tượng của cô ấy trong mắt mọi người có hơi... Nhưng sau đó tin tức cô Đỗ bị đâm lại được tung ra, tạo nên một làn sóng dư luận mới.” Thư ký Kiên gọi đến để thông báo tình hình.

“Cậu mau tìm ra trang báo đầu tiên phát tán thông tin rồi tìm ra địa chỉ IP của người viết bài báo đó, đem hẳn về đây.”

“Chủ tịch, ngài không cần phải ra mặt...”

Tút...tút...

Minh nhìn tờ giấy xét nghiệm, Quỳnh là em gái cậu thật sao?

Ông trời cho cậu cơ hội để được bên cạnh Quỳnh, chăm sóc cô ấy, vậy mà lại không cho phép cậu yêu cô ấy? Rốt cuộc cậu đã làm gì để tìm cậu cứ bị dày vò mãi như vậy?

Qua cánh cửa sổ phòng bệnh, cậu thấy Quỳnh đang ngủ, Tuấn Kiệt đã về. Bất giác, một giọt nước mắt chảy xuống.

Lần đầu tiên cậu khóc vì một người con gái.

Hứa với mình rằng em không được gục ngã

Anh muốn nhìn thấy em cười dù là cách xa...

(Nếu em còn tồn tại – Trịnh Đình Quang)

“Ba má, con có chuyện muốn nói.”

“Được rồi, Hoàng, con nói đi.” Bà Vương nắm lấy tay con.

“Con muốn đính hôn với Phương.”

Hai vợ chồng ông Vương đều cứng đờ người.

“Con chắc chứ?”

“Vâng.”

“Ba không đồng ý.” Ông Vương kiên quyết.

“Má cũng vậy. Con nhỏ đó trông chẳng ra gì, hơn nữa má cũng không thích vợ của con là một diễn viên.”

“Nhưng cô ấy có thai rồi.”

Lại một tin sốc với hai người họ.

“Cái thằng con bất hiếu này, tao không dạy mày đến nơi đến chốn hay sao? Mày chơi bởi thế nào để giờ con bé đó có thai nó vác bụng đến đòi mày cưới nó sao? Cái loại diễn viên lẳng lơ như nó mà mày cũng định cưới về nhà sao? Mày có nghĩ nó có mục đích khác không? Nếu không phải vì tài sản tao nghĩ chắc nó cũng đi phá cái thai đó lâu rồi!” Ông Vương tức tối quát lên.

“Thôi ông, đang ở trong bệnh viện, con nó còn đang như vậy...”

Ông Vương bỏ đi, bà Vương thấy thê cũng đuổi theo, không quên để lại một câu:

“Ba con vẫn là thích con bé Quỳnh kia hơn.”

Quỳnh?

Sao ba má biết cô ấy?

Đường như trong phần kí ức bị mất của cậu, có nhiều chuyện rất quan trọng thì phải. Khi trông thấy Quỳnh đứng trước cửa phòng bệnh, nước mắt chảy dài trên hai gò má, tim cậu bỗng nhiên đau nhói, không hiểu vì sao.

Lúc cậu hôn mê, cậu luôn mơ thấy một cô gái, đã ngày đêm chăm sóc cậu, và cậu nghe thấy tiếng cười của cô ấy, rồi tiếng súng nổ, rồi tiếng cô ấy gọi tên cậu rất thảm thiết, nhưng không thể nào nhìn thấy được khuôn mặt cô gái đó.

Khi tỉnh dậy, cậu cứ nghĩ đó là Phương, vì rõ ràng Phương là bạn gái cậu. Nhưng thấy Quỳnh bị thương phải dựa hoàn toàn vào Minh, cậu đột nhiên đau lòng. Hơn nữa, Minh còn có thái độ khác lạ, mọi người cũng nhìn cậu với ánh mắt khác lạ...

Rốt cuộc là vì sao???

42. Chương 42

Trong một ngày sẽ có một khoảng thời gian Anh Thư đến chăm sóc Quỳnh thay Minh, để cậu có thể về nhà nghỉ ngơi hoặc thay quần áo, hoặc việc liên quan đến chuyện làm ăn.

Như thường lệ, gần tối, Minh lái xe về nhà. Trước cổng nhà cậu hôm nay đột nhiên xuất hiện một chiếc Camry trắng. Xe cậu vừa đỗ lại, người ngồi trong chiếc xe đó cũng bước ra.

Kiều Oanh – người còn thiếu trong vòng xoáy định mệnh của mấy năm trước, cuối cùng đã trở về.

“Chào, Vũ Chủ tịch!” Sau câu chào của Oanh, Minh cũng xuống xe.

“Có việc gì không?” Không còn là thái độ cởi mở như những năm học cấp 3 nữa, mà thay vào đó là thái độ lịch sự, giữ khoảng cách. Đàn ông khi đã có người trong lòng, thì chẳng cần phải đào hoa làm gì nữa.

“Đến thăm cậu, không được à?” Kiều Oanh nhếch môi.

“Về nước từ bao giờ thế?”

“À, cũng lâu rồi. Đủ lâu để biết nhiều chuyện...”

Câu nói này khiến Minh chợt dạ.

“Cậu đã biết những gì? Mau nói cho tôi biết!” Cậu lắc mạnh vai Oanh.

Kiều Oanh lại nhếch môi, hất hàm ra hiệu cho Minh là hãy mời cô vào nhà nói chuyện.

“Cậu uống gì?”

“Café. Cảm ơn.”

Minh ra hiệu cho cô giúp việc đi pha café.

“Khải Minh, cậu đừng lo. Lòng dạ của tôi cũng không ác độc như Ngọc Lan, cũng không bỉ ổi như Thu Phương mà lại bỏ thuốc vào rượu rồi làm mình có thai với Hoàng. Tôi cũng không nở xuống tay đi lái ô tô tải đâm người.”

“Sao cậu lại có thể biết nhiều như vậy?” Minh kinh ngạc.

“Tôi vẫn luôn theo dõi mọi người. Thế cậu nghĩ thám tử để làm gì hả? Hóa ra cậu lại yêu Quỳnh đến như vậy...” Oanh nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ thở dài.

“Cậu trở về chỉ để biết điều này sao?”

“Đúng thế.” Oanh quay sang “Sau khi cậu về nước, tôi cũng về.”

Cô giúp việc mang café ra. Oanh và Minh mỗi người cầm một tách, chuẩn bị đưa lên miệng thì Oanh chợt lên tiếng:

“Ra ngoài đi, giờ tôi phải đi gấp, tôi sẽ nói cho cậu biết kẻ đứng sau chuyện này là ai.”

Minh chưa kịp phản ứng đã bị lôi đi, tốc độ rất nhanh, vì Oanh đi giày thể thao, thoáng chốc đã ra đến cổng.

“Sao cậu gấp vậy?”

“Cô giúp việc nhà cậu, sao lại có... súng trong túi?” Oanh thở gấp.

“Cái gì?” Giúp việc chứ có phải mafia đâu, sao lại có súng được? À thảo nào mà cậu thấy cô giúp việc đó trông rất lạ.

“Có lẽ hẳn biết tôi đến đây để nói ra chuyện này, tôi không còn nhiều thời gian nữa, hẳn chính là...”

Đoàng! Đoàng!

Oanh chưa nói hết câu đã bị “cô giúp việc sát thủ” cho hai phát đạn, một phát vào cổ họng, một phát vào tim, khiến lời muốn nói cũng không thể nói được.

Cô ôm lấy người Minh, đôi mắt biết nói của cô nhìn cậu. Từ trước đến giờ, luôn luôn là Minh đọc được suy nghĩ của cô chỉ qua ánh mắt: Dù gì tôi cũng không sống được, vậy để tôi đỡ nốt những viên đạn còn lại cho cậu, sống tốt!

Khẩu súng nữ sát thủ cầm là Colt M1911, tôi đa chỉ có chín viên. Bảy viên còn lại, bốn viên Minh tránh được, ba viên đều trúng người Oanh... Máu của cô đã ứa đầm áo sơ mi trắng của cậu.

Cô chết, nhưng vẫn nở nụ cười.

Những kí ức khi hai người mới quen nhau chợt ùa về...

Ngày đó, cậu mới bỡ ngỡ bước đi trên con phố của thành phố D, còn chưa quen đường. Thật ra, ba má cậu muốn để tài xế đưa cậu đi, nhưng Minh không chịu, nhất quyết đòi đi một mình, nếu không biết đường thì đã có điện thoại định vị. Cậu đã đụng phải Oanh. Một cô gái rất xinh đẹp, nhưng là dân bụi đời nên rất hống hách. Cô muốn kết bạn với cậu nhưng lại cứ vênh mặt lên. Lúc ấy, cậu đã rất buồn cười khi nhìn bộ dạng của cô.

Nhờ đó, ngoài giờ học điều hành công ty, Minh thường được Oanh dẫn đi khắp phố phường. Nhưng giữa hai người luôn có khoảng cách. Khi Minh nói cậu đã có bạn gái, và cô ấy đang ở trong miền Nam đợi cậu, thì mặt Oanh có vẻ rất buồn. Nhưng sau đó, cô lại cười. Cậu hiểu, chỉ là không nói ra để bầu không khí không căng thẳng.

Những kí ức đẹp đó thoáng qua. Giờ đây, mắt cô đang nhắm nghiền, nằm trong lòng cậu.

“Xin lỗi, vì đã không thể bảo vệ cậu...”

Bảo vệ khu phố sau khi nghe tiếng súng nổ đã chạy vội đến, bắt tên sát thủ lại...

*

“Ông chủ, Rose - cô ấy bị bắt rồi!” Giọng nói hốt hoảng vang lên trong điện thoại.

“Cô ta sẽ không khai ra đâu, nhưng để đề phòng, hãy theo dõi. Cần thiết thì giết luôn!”

“Vâng!”

Tên được gọi là ông chủ cúp máy, đằng sau hắn vang lên một giọng nói:

“Richard Wadolski, cậu giết người mà không thấy ghê tay sao?”

“Lý Minh Quân, cậu nên nhớ, cậu và Anh Thư của cậu có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. Cậu đã biết bí mật này, chứng tỏ cậu phải theo tôi. Nên nhớ, theo tôi thì sống, phản tôi...thì chết!” Richard nhếch môi cười lạnh.

“Thế còn Quỳnh thì sao?”

“Cô ta có bao giờ để ý đến tôi? Cậu nghĩ tôi thích cô ta thật sao?”

Quân toát mồ hôi lạnh.

“Ý cậu là...?”

“Haha... cậu nghĩ tôi nhìn cô ta là thích cô ta ư? Cậu nghĩ tôi phải diễn kịch cái trò đi tìm cô ta để làm gì? Rồi tôi phải tung tin tôi với cô ta là người yêu của nhau để làm gì? Không phải là để kích hai người kia hay sao? Cô ta vẫn còn giá trị, nên tôi vẫn phải cứu cô ta hết lần này đến lần khác, phải diễn đạt, thì mới lợi dụng được.” Richard quay lưng lại với Quân, nên cậu không thể nhìn thấy được cảm xúc trong mắt Richard là gì.

“Richard, ánh mắt cậu nhìn Quỳnh đâu có giống như vậy. Cậu, thực sự đã rung động vì Quỳnh rồi, đừng phủ nhận nữa...”

“Tôi không có phủ nhận, sự thật là như thế!” Richard đập bàn.

Minh Quân không nói gì nữa, bước ra khỏi phòng. Nếu không phải vì Thư, cậu cũng sẽ không bao giờ tiếp tay cho kẻ giết người...

43. Chương 43

Sở cảnh sát gọi Minh đến để lấy lời khai, đồng thời cho cậu đứng xem cuộc hỏi cung nữ sát thủ:

“Cô tên gì?”

“Rose.”

“Tên thật?”

“...”

“Tại sao cô giết người?”

“Tôi ghét hắn ta.”

“Tại sao?”

“...”

“Cô có biết công dân không được tự ý sử dụng vũ khí không?”

“Biết.”

“Ông chủ của cô là ai?”

“Tôi không có!”

“Cô gái, tự thú tội sẽ được khoan hồng. Nếu cô không chịu khai ra, tội sẽ nặng thêm. Qua điều tra, cô và nhà họ Vũ cũng như Tập đoàn GP chẳng có một chút quan hệ nào cả. Cô nghĩ cô gánh được hết tội sao? Tội sử dụng trái phép vũ khí, giết người, xâm nhập bất hợp pháp, đánh người thi hành công vụ.”

Sát thủ Rose im lặng, cúi gầm mặt, một lúc sau mới nói:

“Tôi muốn vào nhà vệ sinh một lúc, khi tôi ra sẽ khai hết với các anh.”

Mấy cảnh sát có mặt tại đó nhìn nhau do dự. Ở đây toàn đàn ông mà canh gác trước cửa phòng vệ sinh nữ thật không hay chút nào. Nhưng cô ta đã bảo khi ra sẽ khai hết, thật sự là rất khó xử. Cuối cùng, đội trưởng đành phải gật đầu.

Vừa ra đến cửa thì gặp ngay một nữ cảnh sát, cô ta nói sẽ dẫn tội phạm đi. Viên cảnh sát thấy thế mừng rỡ vội giao ngay tội phạm cho cô ta, đồng thời cũng đi theo giám sát, nhưng đứng ở xa đó một đoạn. Anh ta thấy cả hai người cùng đi vào, nhưng hai mươi phút trôi qua vẫn không ra...

“Đội trưởng, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Tôi là đàn ông, không tiện vào.”

Họ chờ thêm mười phút, vẫn không có động tĩnh gì, vội xông vào.

Rose đã chết. Cô ta bị đâm nhiều nhất ở ngực, bụng, cảnh tượng trông vô cùng dã man. Còn cô cảnh sát khi này thì biến mất không để lại tăm hơi.

Minh thở dài, kẻ đứng sau những chuyện này rốt cuộc là ai? Tại sao lại nhằm vào bọn họ? Tại sao cứ đến lúc sắp biết được điều gì đó thì lại bị đứt mạch?

“Cậu Khải Minh, cậu có thể về lo hậu sự cho nạn nhân, có việc gì chúng tôi sẽ gọi cho cậu.”

“Được.”

*

“Quỳnh, Minh phải lo an táng cho Kiều Oanh nên mấy hôm nay tôi sẽ chăm sóc bà. Aiz, cuối cùng cũng có cơ hội ở bên cạnh bà đấy, mấy hôm trước Minh toàn đuổi tôi về. Nào là: cứ ở bên Quân đi, các kiểu, lọ chai,... Mà kẻ cũng tội Kiều Oanh thật, trẻ như vậy mà...”

“Kiều Oanh... cô ấy...” Quỳnh sặc nước.

“Ừ. Nghe nói là bị bắn chết khi chuẩn bị nói ra kẻ đứng sau tất cả những việc đau khổ mà chúng ta hứng chịu, như là Hoàng bị tai nạn, bà bị đâm, Kiều Oanh chết, mấy tin đồn đó cũng là tên bí ẩn đó tung tin. Minh bảo tôi không được nói cho bà biết, vì không muốn bà lo lắng. Nhưng tôi nghĩ nói vẫn tốt hơn, vì còn biết để mà đề phòng.”

Cốc nước trên tay Quỳnh rơi xuống đất, vỡ toang. Vụ tai nạn của Hoàng có người sắp đặt ư?

Trong khi đó, ở phòng bệnh bên cạnh...

“A Khánh Lâm, anh đến thăm anh Hoàng ă?”

Kiều Vy thấy Lâm mở cửa bước vào thì mừng rỡ, định rót nước nhưng bị cậu kéo sát lại gần:

“Vy, Hoàng đang mất trí nhớ, tránh cho cậu ta nghĩ tiêu cực, em cứ giả vờ là Ngọc Lan đi. Cậu ta cứ nghĩ em là Lan phải không?”

“Vâng... em bảo em là Vy mà anh ấy cứ bảo em là chị Ngọc Lan, em cũng chẳng biết phải... phải giải thích thế nào nữa.”

Hai người đang ở cự ly rất gần, mặt kề mặt, cô cảm nhận được hơi thở của Lâm. Cậu nở nụ cười mê hoặc làm tim cô đập lồi một nhịp.

Thấy Vy vẫn còn do dự, Lâm nói tiếp:

“Kiều Vy, anh nghĩ anh thích em rồi. Hóa ra lâu nay là do anh cố chấp nghĩ mình thích Quỳnh mà không phải...”

“Dạ...?”

Lâm lập tức khóa môi cô bằng một nụ hôn: “Ừm...”

Lúc này, Hoàng xoay người, chứng tỏ cậu sắp thức dậy, Vy giật mình đẩy cậu ra, cô đỏ mặt:

“Ừm... Em nghĩ việc anh đưa ra cũng rất tốt cho Hoàng.”

Khánh Lâm véo má cô:

“Được rồi, anh còn phải đi diễn bây giờ, em ở lại nhé, lát nữa Anna đến thì phải nghỉ ngơi đấy. Nhớ... giữ gìn sức khỏe...”

Câu cuối cậu ta kéo dài ra như muốn nhắc trước điều gì đó...

“Lan, ai vừa đến vậy?” Hoàng dụi dụi mắt, nói với giọng ngái ngủ trông rất đáng yêu.

“Hoàng, anh thức dậy rồi à? Lâm vừa mới đến thăm anh đó. À, đúng rồi. Thực ra em chính là Ngọc Lan, vì anh bị mất một phần kí ức nên em muốn trêu đùa anh chút thôi, hi...”

“Biết mà. Vậy phần kí ức của anh có gì đó rất quan trọng đúng không?”

“Anh thật sự rất muốn biết?”

“Tất nhiên. Nhưng có vẻ không ai muốn nói.”

“Vì nói ra chưa chắc anh đã tin. Anh tự mình nhớ lại vẫn hơn.” Đúng thế, Hoàng tự mình nhớ lại vẫn tốt hơn. Hơn nữa, Quỳnh đã nói, cậu ấy mất trí nhớ thế cũng tốt, vì có thể quên đi chuyện quá khứ mà sống tiếp. Đau khổ để một người chịu là được rồi.

Ngoài cửa phòng đột nhiên có tiếng ai đó ngã gục rất nặng nề. Nhanh như cắt, một bóng người lao vút vào phòng, kẻ con dao sát cổ Kiều Vy.

Hóa ra, hai tên vệ sĩ bên ngoài đã bị phun thuốc mê. Hoàng chỉ tức một nỗi là cơ thể không thể nào mà cử động được để cứu “Ngọc Lan.” Vì ngay sau đó, tên sát thủ bịt mắt đó đã giết “Lan” ngay trước mắt cậu, ngay tại phòng bệnh này.

“Hoàng, anh đừng cảm thấy áy náy hay gì cả, hãy sống thật tốt, đừng nghĩ vì anh đang bệnh nên không thể cứu em... đừng bị ám ảnh...”

Đó là lời cuối cùng cô nói với cậu, trước khi nhắm mắt ngã gục xuống sàn.

Lại thêm một sinh mạng vô tội nữa phải chết...

44. Chương 44

“Hoàng à, cậu phải trị liệu thật tốt để tiếp tục điều hành tập đoàn đi, ba cậu, ông ấy không được khỏe lắm đâu...”

Anna sau khi đến tập đoàn Abuva đảm nhận chức Chủ tịch, vội chạy đến bệnh viện. Bước vào phòng, cô chưa nói hết đã bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hồn bạt vía.

“Chuyện... chuyện gì thế này?”

Hoàng cũng sợ hãi đến mức không thốt ra được lời nào, tay chân cậu cũng không thể cử động nổi.

Kiều Vy lập tức được đưa đi cấp cứu, nhưng đã quá muộn.

Trong hai ngày mà có tới ba người bị giết. Đầu tiên là Kiều Oanh, rồi đến nữ sát thủ Rose, giờ là Kiều Vy. Oanh và Vy đều được hỏa táng cùng một ngày.

Sau khi mọi người về hết, Lâm và Quân mới lái xe đến nhà để tro cốt. Cả hai người đều mặc đồ thể thao đen, đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, tránh để người khác nhìn thấy.

“Richard, cậu tự tay giết chết cô ấy, mà còn đến thăm làm gì?” Quân lạnh lùng hỏi.

“Cho đến lúc chết, cô ta vẫn mơ tưởng rằng tôi thích cô ta, chẳng phải giấc mơ quá đẹp sao. Tôi có lòng tốt cho cô ta một giấc mơ như vậy mà cậu còn trách tôi?”

“Nhưng cô ấy đâu có lỗi gì.”

Khánh Lâm, hay đúng hơn là Richard, vuốt ve tấm ảnh Kiều Vy đặt ngay trước bình đựng tro, cậu nói với Vy, cũng như trả lời câu của Quân vậy:

“Kiều Vy, lỗi duy nhất và lớn nhất của em đó là quá giống Ngọc Lan. Yên tâm, anh sẽ không để em phải hy sinh vô ích, tên Hoàng vô dụng đó cũng thành phế nhân rồi. Giờ anh sẽ làm mọi cách tống hấn vào trại thương điên. Haha...”

“Richard, cậu là một con quỷ!” Quân nắm chặt tay khiến gân xanh nổi lên rõ rệt.

“Yên nào yên nào, cô bé đáng thương của chúng ta đang ngủ cơ mà.”

Đột nhiên cả hai người nghe thấy tiếng động đằng sau... Là mẹ của Kiều Vy...

“Bác gái, vừa rồi bác đã nghe được những gì?”

Người phụ nữ quay người chạy. Nhưng sức của phụ nữ ngoài năm mươi đâu thể bằng thanh niên trai tráng... Con dao trên tay Richard Wadolski lập tức nhằm thẳng tim bà mà đâm.

“Bác gái, bác có thể đi gặp Kiều Vy rồi. Và đừng nói cho cô ấy biết nhé, bác không muốn con gái bác đau lòng mà, phải không?”

Người phụ nữ chết mà không nhắm mắt, cứ trừng trừng nhìn Quân và Lâm. Hai người lau sạch dấu vân tay trên cán dao rồi bỏ đi. Ai ngờ, một sợi tóc của Quân đã chẳng may vướng lại hiện trường...

*

“Ôi tình yêu của em, cuối cùng anh cũng được cầm điện thoại rồi sao?”

“Phương à...”

“Sao thế anh?”

“Anh với em đính hôn được không? Vì anh thành ra thế này nên không thể cầu hôn em một cách lãng mạn được, cũng sẽ không để em có một bộ ảnh cưới mà chú rể của em phải ngồi xe lăn, chúng ta tạm đính hôn được không? Một năm sau, em sinh đứa bé ra, rồi anh cũng khỏi hẳn. Lúc đó chúng ta sẽ làm lễ cưới, có được không?”

“Vâng... em vui quá!!!” Phương không nén nổi tâm trạng khi đã đạt được mục đích bước chân vào nhà họ Vương. “À, nhưng ba má anh...”

“Ban đầu họ cũng không đồng ý... nhưng vì em đang mang trong người dòng máu nhà họ Vương...”

“Em hiểu mà...”

“Thôi không sao.”

Tin tức ngay sau đó được lan truyền rất nhanh trên rất nhiều trang mạng. Hầu như cư dân mạng đều lên tiếng phản đối, nên đã diễn ra rất nhiều cuộc cãi vã giữa fan của Quỳnh và fan của Phương.

Fan của Phương (FP), fan của Quỳnh (FQ)

FQ1: Nghe nói trước đó, Quỳnh và Phương là bạn học. Tại sao Phương lại cướp người yêu của bạn vậy?

FP1: Này bạn, ăn nói tử tế đi. Lỡ đâu vị chủ tịch này thật lòng với chị Phương thì sao.

FQ2: Bạn nhỏ à, chị Phương nhà bạn có thai đó, thì mới bước chân được vào cửa nhà giàu. Tôi nói không phải sao?

FQ3: Đúng đó, hồi trước chả có bài báo CHỦ TỊCH TẬP ĐOÀN BẤT ĐỘNG SẢN WONDERLAND CÔNG BỐ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA MÌNH đó sao?

FQ4: Anh @Vương Thiên Hoàng, vợ chưa cưới của anh là chị Quỳnh có đúng không?

FP2: Là do Quỳnh không biết giữ người yêu, hoặc là Phương có điểm gì đó khiến Hoàng yêu. Quỳnh còn không biết giữ lời hứa nữa, bảo ra mắt album mà...

FQ5: bạn comment ở bên trên à, chị Quỳnh bị tai nạn đó, chứ chị ý đâu có muốn vậy.

...

Quỳnh vừa được xuất viện, giờ cô đang “ở nhờ” căn biệt thự của Minh để được “chăm sóc tại gia”. Vừa nằm xuống giường, điện thoại reo lên:

“Khánh Lâm, có chuyện gì vậy?” Cô ngồi dậy có chút khó khăn.

“Em xuất viện rồi à? Hôm nay anh đến bệnh viện ...”

“Vâng. Có gì không anh?”

“À, Hoàng nói ba hôm nữa sẽ đính hôn với Thu Phương. Anh nghĩ em lên facebook hay mấy trang tin tức cũng đọc được rồi. Vậy em có đến không?”

Điện thoại trên tay Quỳnh rơi xuống...

“Alo...alo...”

Minh mang một cốc sữa nóng vào phòng cho cô, trông thấy cảnh tượng như vậy, rốt cuộc cậu cũng hiểu, cô đã biết chuyện rồi.

Đặt cốc sữa lên bàn, cậu ngồi xuống mép giường, nắm lấy tay cô:

“Em khóc nhiều thế là đủ lắm rồi, cậu ta không đáng để em khóc như vậy đâu...”

Quỳnh cười, nhưng là cười trong nước mắt.

“Anh sẽ đưa em đến buổi lễ đính hôn đó chứ?”

“Em thật sự muốn đến sao?”

Quỳnh im lặng. Bản thân cô thật sự đã dám đối mặt với chuyện này chưa?

“Khải Minh, phải làm sao để em có thể thôi bật khóc khi nghĩ về anh ấy đây?”

Minh lấy tay lau nước mắt cho cô, em gái à, anh cũng muốn hỏi em là tại sao em lại là em gái của anh, tại sao anh lại không được quyền yêu em, tại sao định mệnh lại trêu đùa chúng ta như vậy...

“Anh biết không, có lẽ, ngày Hoàng và Phương đính hôn, cũng có thể, đó chính là ngày tiếng cười của em sẽ tắt...”

Quỳnh à, nếu em biết, tôi thiếu tiếng cười của em cũng sẽ không sống nổi, thì em sẽ làm gì?

“Cô ấy là người đến sau, nhưng lại hạnh phúc hơn em...”

Minh cứ ngồi lặng im nghe cô tâm sự như vậy mà không thốt ra một lời nào. Nếu cô biết được nỗi lòng của cậu, chắc cô sẽ rất khó xử và khó chấp nhận được chuyện mình là thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn như vậy...

45. Chương 45

Nhận được tin album không thể ra mắt, Quỳnh không những không buồn mà còn có vẻ rất vui mừng vì dù sao cô cũng không muốn lắm, được giám đốc của Star đích thân đến mời nên mới đồng ý để giữ phép lịch sự. Minh nói sẽ mở cho cô một văn phòng Luật sư, đúng với ngành học của mình, nhưng cô từ chối. Trình độ học vấn của cô cũng không đến nỗi không xin được việc.

“Em cũng biết là thời buổi hiện nay, xã hội không còn như chúng ta nghĩ nữa. Em muốn xin việc mà không có quan hệ thì rất khó.”

“Người ta sẽ khinh em!”

Nhìn ánh mắt kiên định của cô, cậu không nói gì nữa.

Đúng lúc này, Văn phòng Luật sư ABC đang trống một vị trí do một luật sư về hưu. Hàng trăm người có năng lực lập tức nộp đơn xin việc. Trong số đó, họ chỉ chọn lọc một vài hồ sơ “đáng nể” để gọi phỏng vấn. Đối tượng được tầm tía đầu tiên chính là “Á khoa Đại học Luật” – Đỗ Thúy Quỳnh. Ngay ngày hôm sau Quỳnh được gọi đến phỏng vấn.

Cô trúng tuyển. Đúng, trong bao nhiêu hồ sơ xuất sắc như vậy, cô là người được chọn, dựa vào thực lực của chính bản thân. Bắt đầu từ hôm nay nhất định phải mạnh mẽ!

“Tối mai đi dự tiệc, nhất định em phải thật xinh đẹp, hơn hẳn nhân vật nữ chính!”

“Tại sao?” Quỳnh ngây thơ hỏi.

“Vì... như thế em sẽ được nhiều kiểu ảnh đẹp.” Thực ra, lý do thật sự Minh muốn cô làm thế là vì khi người yêu cũ xuất hiện trong buổi tiệc đính hôn, mọi phóng viên sẽ bắt đầu nghi ngờ. Nhưng nếu họ thấy cô gái này lại trở nên xinh đẹp như vậy, chứng tỏ cô rất biết chăm sóc cho bản thân, và cũng không nhỏ mọn đến nỗi ganh ghét người yêu mới của người yêu cũ.

“Anh có đùa hay không vậy? haha...”

“Cuối cùng em cũng chịu cười rồi?”

Quỳnh im lặng. Lúc nào cũng là Minh giúp cô, ở bên cạnh cô, nhưng không hiểu sao cô lại không thể yêu cậu. Có phải đàn ông càng lạnh lùng, phụ nữ càng yêu đến mức chết đi sống lại không? Như cô và Hoàng vậy...

Thấy cô im lặng, Minh vội đổi chủ đề:

“Anh đặt một chiếc váy trong bộ sưu tập dành cho giới Quý tộc của một nhà thiết kế. Hôm nay họ gửi về. Đến lúc đó em nhất định phải mặc nhé.”

Cậu vỗ tay, lập tức có vài cô giúp việc mang hộp lớn hộp nhỏ đến. Bên trong chiếc hộp lớn là chiếc váy xòe màu tím nhạt, phần eo bó sát, dài đến gần đầu gối, hai bên quai hơi trễ xuống tạo cảm giác có chút gợi cảm, lại thêm màu tím – sẽ tôn lên làn da trắng không tì vết của Quỳnh.

Chiếc hộp nhỏ là một đôi giày của hãng Christian Louboutin màu đen bóng, tạo cảm giác quý phái, sang trọng, phù hợp với màu tím của chiếc váy.

“Anh đừng nói với em đây lại là một món quà nhỏ của anh?” Quỳnh nhớ lại, trước đó cậu cũng từng tặng cô Iphone 6, và cũng kêu đó là món quà nhỏ.

“Thì đúng là rất nhỏ mà, đâu có đáng bao nhiêu... Mà vẫn còn, chưa hết đâu. Em xem tiếp đi.”

Hộp tiếp theo là bộ trang sức bao gồm vòng cổ, đôi hoa tai, nhẫn của hãng Harry Winston. Chỉ những loại đá quý có chất lượng tốt nhất và hiếm nhất mới được sử dụng cho đồ trang sức của hãng này. Mỗi chi tiết nhỏ cũng được chau chuốt với trình độ thủ công bậc thầy, đảm bảo tính thẩm mỹ và độ tinh xảo cao nhất.

Quỳnh không thốt ra được câu nào. Riêng bộ trang sức đã rất đắt, chưa kể đến những thứ kia.

“Tài chính của GP vẫn đang là top thế giới nên số tiền anh kiếm được cũng không ít. Em không cần lo vấn đề này.”

“Dù gì cũng là tiền mà...”

“Em xứng đáng mà.” Đúng, vì cổ phần của GP đâu phải cô không có? “Hơn nữa con nhỏ Anna đó giờ đã là Chủ tịch Tập đoàn Abuva rồi, chỉ sau GP có một bậc thứ hạng thôi. Chắc chắn cô ta sẽ còn khoa trương hơn nhiều!”

Thực ra mà nói thì cô cũng không có tâm trạng để ngắm, để thử những thứ này lắm, nhưng lại không thể phụ tấm lòng của Minh, nên đã bảo mấy cô giúp việc xếp vào một chỗ, lát nữa cô sẽ thử.

“Ngày mai chuyên viên trang điểm sẽ đến tận nhà make up cho em. Dù em có thể tự đi lại nhưng anh vẫn chẳng an tâm chút nào.”

“Minh, em ổn mà. Anh đừng coi em là con nít thế.”

Cậu im lặng. Có đôi lúc, biết rõ là đã yêu lầm người, yêu lầm người không được phép yêu, nhưng lý trí không thắng nổi trái tim, có lẽ, sẽ rất khó để cậu từ bỏ được.

Ngày hôm sau...

Khải Minh đã yêu cầu văn phòng Luật cho cô nghỉ ngơi một tuần. Họ đồng ý. Suy cho cùng, chấp nhận dễ dàng như vậy cũng một phần vì đạo này văn phòng không có nhiều vụ kiện lắm, thiếu đi một người cũng không mấy ảnh hưởng, một phần vì một vị chủ tịch cao cao tại thượng nhờ họ như vậy, vuột mất phải nể

mũi, cũng phải nể mấy phần. Hơn nữa thành viên mới của văn phòng cũng đang trong quá trình “dưỡng thương”.

Buổi chiều, chuyên viên trang điểm đến make up cho Quỳnh. Minh đứng ngoài cửa chờ, khoanh tay trước ngực, hai chân bắt chéo. Phụ nữ trang điểm đúng là lâu thật!

Cậu gõ cửa.

“Xong chưa thế?”

“Xin cậu chờ đợi một chút.” Tiếng của cô giúp việc ở bên trong vọng ra.

Cạch! Cánh cửa mở ra. Một nữ thần với mái tóc xoăn nhẹ màu hạt dẻ hất hết sang một bên, trên người là bộ trang sức làm từ kim cương một cách tinh xảo, nước da mịn màng trắng không tì vết, đôi giày cao gót đen và đôi môi màu đỏ mọng trời gợn cảm, đôi mắt long lanh trông rất có hồn. Đúng là xinh đẹp hơn Thu Phương bội phần!

“Not bad! So beautiful girl!”

Chiếc xe Lamborghini nhanh chóng tới bữa tiệc. Rất nhiều phóng viên đã trực sẵn ở đây. Có thể nói, trước đây họ không dám phỏng vấn vì sợ bị mất việc, nhưng bây giờ lại còn được mời đến, những điều bạn đọc thắc mắc phải hỏi cho bằng hết.

Trông thấy Chủ tịch của GP đến, cả đám người đổ xô ra chụp ảnh. Nhưng ngay sau đó là ca sĩ Khánh Lâm, rồi đến nữ Chủ tịch của Tập đoàn Abuva, tiếp đó là con trai và con gái của hai công ty đứng đầu nước – Lý Minh Quân & Bùi Anh Thư. Màn đầu tiên bao giờ cũng là chụp ảnh rồi viết bài đánh giá trang phục. Sau khi màn đỉnh hôn diễn ra kết thúc, phóng viên mới được phỏng vấn trực tiếp.

Thu Phương vì đang mang thai nên cô ta không được phép dùng mỹ phẩm, nhan sắc có vẻ đi xuống. Từ trước đến giờ, chỉ nhờ vào mỹ phẩm, khuôn mặt cô ta mới hơn Quỳnh, bây giờ để mặt mộc, khá nhiều phóng viên bất ngờ. Khuôn mặt trông bụ bẫm hơn, tuy không xinh nhưng cũng không đến nỗi xấu.

Mọi ống kính dường như đổ dồn về phía Quỳnh, dường như cô mới là nhân vật chính của bữa tiệc. Đúng như Minh nghĩ, ai ai cũng cho rằng cô gái này rất mạnh mẽ, dám đi dự lễ đính hôn của người yêu cũ, hơn nữa những thứ khoắc trên người cô đều có giá không hề rẻ. Toàn thân đều toát lên vẻ quý phái, người như phát ra ánh sáng thu hút mọi ánh nhìn, khiến Thu Phương bị lu mờ.

Nếu Hoàng không bước ra, chắc có lẽ mọi người đã quên đây là buổi tiệc đính hôn của Vương Thiên Hoàng và cô diễn viên Thu Phương. Trông thấy cậu, Quỳnh hơi khựng lại một chút. Hai người trong phút chốc mất đối mắt, đầu Hoàng đột nhiên đau như búa bổ, trong tâm trí hiện lên hình ảnh một cô gái với mái tóc xoăn màu hạt dẻ, đeo chiếc dây chuyền, BEAUTY WORLD, nhưng vẫn không tài nào thấy được cô gái đó là ai.

“Anh sao vậy?” Phương tỏ ra ân cần hỏi han.

“Không sao.” Cậu nhìn về phía Quỳnh, nhưng cô đã quay đi chỗ khác từ lúc nào.

Thu Phương cắn môi, tay nắm thành nắm đấm. Tại sao cô ta luôn thu hút mọi sự chú ý của người khác như vậy?

46. Chương 46

Ông Vương và bà Vương hôm nay cũng ăn mặc rất quý phái, tuy nhiên trên mặt hai người họ lại có phần xám xịt, không mấy thích thú với cô con dâu tương lai. Một phóng viên đã để ý thấy điều này, nhưng vì không tiện đứng lên hỏi, nên đành nhẫn nhịn ngồi chờ cho đến khi hai nhân vật chính đính hôn xong.

Quy mô bữa tiệc này khá lớn, khách sạn B – một trong những khách sạn nổi tiếng bậc nhất thành phố, được nhà họ Vương bao toàn bộ trong ngày hôm nay để tổ chức lễ đính hôn cho con trai cưng. Bao trùm không

gian là màu đỏ của hoa hồng, màu vàng ấm áp của đèn pha lê, màu ánh kim của rượu Moet Chandon. Đèn flash chớp nháy liên tục, nhưng bức ảnh lại không được “lãng mạn” cho lắm vì chú rể phải ngồi xe lăn trao nhẫn đính hôn cho cô dâu, khiến nhiều phóng viên liên tưởng đến cảnh người cha già giao tài sản duy nhất của mình cho cô con gái vậy.

“Mọi người hãy cùng nâng ly chúc mừng cho con trai... và con dâu tương lai của chúng tôi.” Cũng như bao buổi lễ đính hôn khác, bao giờ cũng có phần uống rượu mừng.

Từng chai Moet Chandon được mở ra, thoảng khắp gian phòng là mùi thơm ngọt ngào. Hương thơm của loại rượu này là sự kết hợp của trái cây tươi, hương hoa và bánh mì ngọt, khiến người ta không kiềm lòng được mà muốn uống ngay tức khắc.

“Em ổn chứ?” Minh quay sang nhìn Quỳnh uống một hơi đã cạn ly rượu, cậu không khỏi bất ngờ.

“Vâng.”

“Cực cưng, có chắc em ổn không đấy?” Lâm bước tới, rót rượu vào ly của Quỳnh.

“Cảm ơn. Em ổn mà.”

Ngay đến Anna, Quân, Thư còn nghi ngờ từ “ổn” của cô.

“Cô Đỗ Thúy Quỳnh, nghe nói cô bị tai nạn nên phải hủy bỏ cả sự nghiệp bước vào showbiz. Người yêu cũng bị cướp mất. Như vậy tài chính của cô có đủ khả năng để mua những thứ trên người cô?”

Minh không kịp ngăn Quỳnh lại, cậu đã chậm một bước, nên cô đã trả lời:

“À, là do Khải Minh mua tặng tôi... Việc làm tôi cũng mới kiếm được nên chưa có lương...”

Quỳnh à, không cần thật thà như vậy đâu. Em có biết câu trả lời của em đã đưa em và tôi vào tình huống khó xử không?

“Gọi tên Vũ Chủ tịch thân thiết như vậy...”

Vị phóng viên còn chưa nói hết câu, bên kia đã ồn ào khiến mọi người đều phải chú ý:

“Vương phu nhân, có phải bà rất không thích đưa con dâu này không?”

“Vương phu nhân, nghe nói bà và chồng đều không đồng ý?”

“Vương Chủ tịch, xin ông hãy phát biểu!”

“Vương thiếu gia, tại sao cậu lại bị tai nạn xe? Là do bất cẩn sao?”

Đám phóng viên cứ nhao nhao lên, không ai chịu nhường ai.

“Trật tự!” Hoàng nói qua micro, giọng cậu nghiêm nghị đến nỗi phóng viên nào cũng im bật.

“Vị phóng viên này, vừa rồi cậu hỏi tôi câu gì vậy?” Hoàng quay sang nhìn một tên phóng viên.

Hắn sợ hãi đến mức lắp bắp không ra tiếng, chỉ e ngày mai sẽ bị đuổi việc.

“Hắn hỏi tại sao cậu lại bị tai nạn xe?” Minh bước ra.

Tên phóng viên run lấy bầy, Vũ Chủ tịch hại tôi rồi!

“Hóa ra tôi bị tai nạn xe nên mới thành ra thế này?”

Tất cả mọi người đều nghe rõ câu hỏi hết sức ngây ngô ấy, hơn nữa còn được nói qua micro.

Phương thấy tình hình rất không ổn, vội giành lấy micro đổi chủ đề:

“Thúy Quỳnh, lâu không gặp thấy cậu càng ngày càng đẹp nha. Chả bù cho tôi sắp con mọn rồi nên thành ra xấu xí. Cậu có bí quyết gì không? À, nghe nói cậu được Vũ Chủ tịch bao dưỡng hả? Bạn hiền à, đừng để thông tin lộ ra ngoài thế chứ. Cậu từng tâm sự với tôi là cậu thích Khánh Lâm mà, chắc để anh ta đưa cậu vào showbiz. À vết thương của cậu sao rồi? Tội nghiệp ghê!”

Đám phóng viên ngay lập tức chìa mũi nhọn vào Quỳnh.

“Cô Đỗ, những lời diễn viên Thu Phương nói có phải là sự thật không? Xin cô hãy phát biểu vài lời.”

Minh lập tức kéo Quỳnh lại gần, người cô đang run lên bần bật.

“Vũ Chủ tịch, ngài làm thế là có ý gì vậy? Chẳng phải vừa nãy chính tiểu thư đây đã nói đồ đang khoác trên người chính là do ngài tặng hay sao?”

“Giữa bạn bè với nhau không được tặng quà sao?”

“Khải Minh, cậu đừng ngại biện. Bạn bè mà tặng đắt như vậy ư. Ai cũng biết là cậu rất thích Quỳnh. Biết đâu cô ta lợi dụng tình cảm của cậu...”

“Im miệng!” Minh quát.

Thấy đám phóng viên chuẩn bị ghi ghi chép chép, cậu bắt đầu tự trấn chỉnh lại thái độ và giọng điệu của mình.

“Thu Phương, cô có chắc, đứa con trong bụng cô là của Hoàng không?”

“Tất nhiên.”

Minh nhếch môi cười nhạt, quay sang đám phóng viên đang há hốc miệng không hiểu gì.

“Các bạn, cô diễn viên tài năng này không chỉ trong phim diễn hay mà ngoài đời cũng rất giỏi. Một cô gái đi bỏ thuốc vào rượu của một người đàn ông đã có người yêu. Sau đó dùng một cái thông báo có thai? Có chắc chắn đó là con của Vương Thiên Hoàng không?”

Đám phóng viên lại bắt đầu chìa “đầu súng” vào Phương và Hoàng.

“Minh, cậu nói tôi đã có người yêu là sao? Chẳng phải người yêu tôi là Thu Phương sao? Sao lại bỏ thuốc? Cậu nói khó hiểu quá.”

Một phóng viên lấy hết can đảm, tiến lên phía trước nói:

“Vương thiếu gia, chẳng phải lúc trước tiểu thư Đỗ Thúy Quỳnh chính là vợ chưa cưới của cậu sao?”

“Hả?”

“Đúng, cậu đã nói thế ngay trước mặt báo chí còn gì.” Thư chen vào. Còn Anna thì rơi cả ly rượu xuống đất.

“Quỳnh... là vợ chưa cưới của tôi... tôi đã nói thế sao?”

“Cậu không tin có thể xem lại trang tin tức, chắc chắn vẫn còn. Hơn nữa, vụ bỏ thuốc có thể hỏi mấy cô nhân viên trong khách sạn...” Minh nói.

“Vũ Khải Minh, cậu đừng có vu khống!!! Tôi lại phải làm thế sao? Tôi đường đường chính chính là người yêu của Hoàng, sao tôi lại phải tranh giành?”

Trong lúc không để ý, cô ta đã “chém gió quá to” khiến đám phóng viên phát hiện ra cô ta nói dối.

“Khánh Lâm, cậu nói xem... có phải trước đó tôi vẫn là bạn gái của Hoàng không?” Phương bám tay Lâm lắc mạnh, giọng thảm thiết như cầu xin cậu hãy đứng về phía cô.

Nhưng Khánh Lâm gạt tay cô ra, nói bằng giọng lạnh lùng:

“Xin lỗi, việc này tôi không rõ lắm.” Đồng thời nhìn cô bằng một ánh mắt giết người.

Phương hoảng loạn cực độ. Bao nhiêu thanh danh của cô thế là tan biến hết.

“Khải Minh, cậu vì muốn bảo vệ Quỳnh nên mới vu oan cho tôi sao? Chẳng phải tôi về với Hoàng rồi thì cậu sẽ có được Quỳnh sao?”

Lại một câu nữa khiến báo chí bất ngờ.

“Thu Phương, cho dù cô có về với Hoàng thì Quỳnh cũng không thể là của tôi. Vì cô ấy là con gái ruột đã mất tích nhiều năm về trước của nhà họ Vũ...”

Mọi người ai nấy đều há hốc miệng, ngay cả ông bà Vương, Quỳnh, Thư, Lâm. Phương ôm đầu, như điên như dại gào lên, cuối cùng ngắt xiu.

47. Chương 47

“Vũ phu nhân, bà cứ ra nghỉ ngơi đi ạ, chuyện trong bếp cứ để đám giúp việc chúng tôi lo liệu.”

Bà Vũ gạt đầu, bước ra phòng khách cầm lấy điều khiển mở TV lên xem.

“Theo như thông tin mới nhất chúng tôi mới nhận được, trong buổi tiệc đính hôn của con trai Chủ tịch tập đoàn Wonderland và diễn viên Thu Phương, cậu Vũ Khải Minh đã công khai em gái ruột của mình, đó chính là cô Đỗ Thúy Quỳnh – người mà chúng ta lầm tưởng là bạn gái của Vũ thiếu gia...”

Tai bà Vũ như ù đi, cốc nước đang cầm trên tay rơi xuống đất, vỡ toang.

“Vũ phu nhân, có... có chuyện gì vậy?”

Một vài người giúp việc không hiểu chuyện gì xảy ra, hốt ha hốt hải chạy tới. Bà Vũ chỉ chỉ đám mảnh vỡ trên sàn, ra hiệu cho họ dọn dẹp, rồi vội vàng nhấc tin cho con trai.

“Minh, con đưa con bé về đây. Gọi cả ba con nữa!”

*

Phương ngay lập tức được đưa đi bệnh viện để kiểm tra. Còn Quỳnh, sau khi nghe câu nói của Minh, cô đứng như trời trồng, không thể nhúc nhích nổi dù chỉ một bước.

Điện thoại của Minh thông báo có tin nhắn, một tin của má và một tin của ba. Có lẽ hai người họ đã xem tin tức rồi...

“Quỳnh, anh biết việc này rất đường đột với em...”

“Anh nói đùa đúng không?” Quỳnh không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Không, lời anh nói hoàn toàn là sự thật. Bây giờ ba má anh rất muốn gặp con gái mình. Quỳnh, theo anh về nhà, được không em?”

Cô do dự. Vậy ba má đã nuôi dưỡng cô bao nhiêu năm trời là ai? Chẳng lẽ họ chỉ tình cờ thấy cô ở đâu đó? Hay là cha mẹ ruột đã vứt bỏ cô?

“Lên xe đi rồi anh sẽ kể cho em nghe.” Minh thấy được sự do dự của cô, vội dìu cô ra ngoài và nói.

Quỳnh đồng ý. Trên đường đi, Minh đã kể hết những gì cậu biết cho cô nghe. Hóa ra, cha mẹ cô không hề bỏ rơi cô, chỉ là cô đã bị bắt cóc và họ không thể tìm thấy. Người mẹ mà cô mới chỉ thấy trên báo chí và màn hình TV nay lại chính là mẹ ruột của cô.

Ngôi biệt thự này khác với ngôi biệt thự của Minh. Tuy cũng mang phong cách châu Âu cổ điển nhưng lại nhỏ hơn, gam màu chủ đạo là màu vàng, tạo cảm giác ấm áp.

“Ba tôi về chưa dì Liên?”

“Ông chủ đã về thưa cậu.” Bà quản gia cúi người, rồi lại ngẩng lên nhìn Quỳnh với gương mặt phúc hậu không che giấu được niềm phấn khích. Dì Liên chạy vội vào trong nhà.

“Ông bà chủ, cậu chủ đã về.”

Minh bước vào, ba má cậu đang ngồi ở phòng khách, mặt ông Vũ hơi nghiêm nghị, hỏi:

“Con chắc chứ Minh?”

“Ba nghĩ con muốn kết quả này sao? Chắc Kiên vừa gửi fax giấy xét nghiệm rồi đó.”

“Sao con lại không muốn?” Ông Vũ nghi hoặc.

“Con... từng yêu cô ấy.”

“Khải Minh, từ bây giờ thì không thể nữa, hiểu chưa?” Ông Vũ xem tờ giấy xét nghiệm xong vội phất tay bảo dì Liên đưa Quỳnh vào.

Do đi vội vàng nên không kịp thay quần áo và tẩy trang, nên khi cô bước vào, hai ông bà á khẩu trong giây lát.

“Con bé thật giống bà hồi trẻ!” Ông Vũ thì thầm.

Bà Vũ không kìm được nước mắt, dang hai tay ra ôm chầm lấy Quỳnh:

“C...con...g... gái... c... của ta...”

“Nguyệt, cuối cùng bà cũng nói lại được rồi.” Ông Vũ cũng xúc động, vợ ông cuối cùng cũng nói được rồi.

Cả nhà ôm nhau, những giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài trên gò má của mỗi người.

“Đi sắp xếp một phòng cho con bé, phòng nào ở gần vợ tôi ấy.” Ông Vũ cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

“Ba, cô ấy đang ở nhà con.”

“Con đó, sau... sau này muốn chơi với em gái thì chăm về hơn chút coi. Có như vậy thì con mới hay về nhà, có... có phải không? Quỳnh và má bao nhiêu... nhiều năm trời không gặp nhau. Giờ má muốn... muốn bù đắp cho con bé...” Bà Vũ lâu không nói nên có phần hơi gượng gạo.

“Mau mau chuyển đồ của con bé đến đây nhé! Đồ này là thùng nhóc mua cho con hả? Cũng được đó!” Ông Vũ xoa đầu Quỳnh.

Từ nãy đến giờ, cô không hề nói một câu gì, bởi còn quá bất ngờ. Cho đến khi nhận được lời khen của ông Vũ, cô mới định thần lại:

“Ba... má...”

“Con sẽ lo liệu mọi thủ tục, nhưng bây giờ Quỳnh phải về nhà con, vì cô ấy không mang theo đồ.”

Bà Vũ lưu luyến:

“Được rồi, về cẩn thận nhé, ngày mai má con mình tâm sự.”

“Vâng.”

Trên đường trở về ngôi biệt thự của Minh, Quỳnh nhận được điện thoại của cô bạn thân:

“Quỳnh ơi... chắc tôi chết mất...”

“Sao thế? Có chuyện gì?”

“Quân bị cảnh sát bắt đi... huhu...”

“Bị bắt ư?” Quỳnh sốc.

“Ừ. Mẹ của Kiều Vy bị đâm chết ở nhà để tro cốt, ở đó vương lại sợi tóc của Quân, nên anh ấy là nghi phạm. Hôm chúng ta đi viếng, hai người họ rõ ràng không đi...”

“Không sao đâu. Nhà họ Lý cường thế như vậy, có thể thuê Luật sư mà...”

“Chẳng phải bà là Luật sư sao? Hãy giúp anh ấy...”

“Thư, công ty tôi không giao phó, sao tôi có thể tùy tiện nhận được? Tôi xin lỗi...”

Đầu dây bên kia im lặng trong giây lát, như là đang nghe ai nói gì đó. Một lúc sau, tiếng Thư vang lên:

“Đăng Tuấn Kiệt của bà nhận vụ này.”

“Kiệt?”

“Có gì bảo hấn cố gắng giúp Quân nhà tôi một chút huhu...”

“Được rồi được rồi.”

Quỳnh tắt máy, Minh quay sang hỏi:

“Có chuyện gì thế? Ai bị bắt?”

Cô nói lại. Chiếc xe đột nhiên phanh gấp. Mặt Minh thất thần.

“Sao... sao thế?”

“Có phải em từng nói, lúc tên bịt mặt đâm em, hấn đã mở to mắt trông rất hoảng?”

“Đúng vậy... A... không phải là Quân đâu... bạn bè sao lại như thế được chứ!”

“Em nên cảnh giác. Vì đã là sát thủ thì thường giết người không ghê tay, nhưng hấn lại có vẻ hốt hoảng như vậy...”

Quỳnh không nói gì nữa. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Kể từ lúc Phương xuất hiện, mọi chuyện đều đã không được bình thường nữa, đột nhiên bao nhiêu người chết, rồi Phương có thai, cô bị đâm, Hoàng đính hôn với Phương, mất trí nhớ, cô là em gái Minh. Mọi chuyện dường như đã chệch ra khỏi quỹ đạo của nó. Vòng quay của số phận sẽ còn dày vò mỗi người đến bao giờ?

*

“Thu Phương, hôm nay cô thể hiện không TÔI!”

“Tôi sẽ xem đó là một lời khiển trách.”

“Tôi nhắc để cô nhớ: đừng có lỗi tôi ra làm lá chắn, nếu cô còn muốn sống.”

“Anh sợ lộ sao? Haha...”

“Thu Phương à Thu Phương, cô hiện giờ chẳng có gì hết. Chỉ riêng cái danh hiệu vợ chưa cưới thôi chưa đủ đâu, tài sản cô còn chưa nắm được, cha mẹ hấn còn chưa chấp nhận cô, nên cô không có quyền hỏi tôi câu đó.”

“Hừ... ra ngoài đi. Bác sĩ sẽ vào bây giờ đó.”

Nhếch môi cười lạnh, Richard Wadolski bước ra ngoài. Ngay sau đó, cậu ta trở lại với khuôn mặt hòa nhã, thân thiện của một ca sĩ, trở lại làm Khánh Lâm...

48. Chương 48

Minh và Quỳnh lập tức lái xe tới Sở cảnh sát.

“Cậu Vũ Khải Minh, chúng tôi có thể giúp gì cho cậu?”

“Chúng tôi muốn gặp người thụ lý vụ án giết người ở nhà để tro cốt.”

“Xin cậu đợi một chút.”

Người cảnh sát bước vào trong văn phòng. Một lúc sau có một chàng trai khá trẻ đi ra.

“Minh Khang?” Quỳnh há hốc miệng.

“Chào hai người nổi tiếng, bạn cũ lâu không gặp, muốn vào văn phòng tôi uống ly trà không?”

Phòng làm việc của Lý Minh Khang không lớn, nhưng cách bài trí tạo cảm giác rất rộng rãi.

“Nhanh như vậy mà cậu đã trở thành đội trưởng đội điều tra rồi?” Minh nhận ly trà từ tay Khang, không nhanh không chậm nói.

“Nhanh như vậy mà cậu đã trở thành Chủ tịch cao cao tại thượng của GP rồi?” Khang cũng bắt chước giọng điệu của Minh khiến Quỳnh không kìm được mà khẽ cười.

“Hóa ra trong điện thoại nghe giọng Thư khó xử như vậy là vì người yêu cũ của cô ấy đã bắt người yêu mới vào đồn à?” Cô nhấp một ngụm trà rồi nói.

“Cô ấy có nói cho cậu biết tôi và Quân là anh em cùng cha khác mẹ không?”

Quỳnh suýt sặc. Anh em cùng cha khác mẹ? Lý Minh Quân, Lý Minh Khang? Ban đầu cô chỉ nghĩ là trùng hợp thôi, ai ngờ...

“Cùng cha khác mẹ? Vậy chẳng phải sợi tóc đỏ cũng có thể là của bất cứ ai trong dòng họ nhà cậu sao? Ngay cả cậu...”

“Thúy Quỳnh, có điều này cậu chưa biết. Tất cả những người trong họ Lý nhà tôi thật sự không nhiều, và chỉ có một mình cậu ta tóc vàng mà thôi.”

“Sao có thể trùng hợp như vậy? Hôm đó Quân đâu có đi cùng chúng tôi đâu?”

Minh ho khan hai tiếng, chen ngang cuộc nói chuyện giữa hai người.

“Khang, tốt nhất cậu đừng để tình cảm xen vào công việc. Hơn nữa, nếu thật sự là Quân đã ra tay, thì hẳn là bà ấy phải biết cái gì đó.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy. Dựa vào tính cách của cậu ta, cậu ta nhất định sẽ không động thủ mà không có lý do.”

Đúng lúc này, điện thoại của Quỳnh rung lên:

“Mai cậu đến nhà tôi nhé. Tôi có chuyện muốn nói với cậu.”

Tin nhắn của Hoàng!!!

“Cậu cần điều tra đến cùng cho tôi. Nhất định những việc đang xảy ra có liên quan đến nhau.”

Mãi lơ đãng nghĩ về tin nhắn, cuối cùng Quỳnh cũng nhớ ra mình cần làm gì.

“Aaa... mình nghĩ Quân không làm thế đâu! Bạn bè mà!”

“Quỳnh, cậu nên nhớ cậu là một Luật sư. Không được để tình cảm lấn át lý trí, như lời Minh nói đó.”

“Minh Khang, chẳng phải cậu cũng từng bỏ rơi Thư để đi với cô gái khác đó sao? Vậy mà vẫn làm đội trưởng đội điều tra đó thôi. Bạn bè thì phải tin nhau. Nhưng cậu đã phụ lòng tin của tôi và Thư rồi. Cảnh sát thì nên mang lại bình yên cho người dân, chứ không phải gây đau khổ cho người dân.”

“Thúy Quỳnh, cậu đừng có mang chuyện tư ra nói ở đây. Cậu đang bị tình cảm lấn át lý trí đấy. Tôi biết chắc chắn Thư đã nhờ cậu nói đỡ. Cậu nên nhớ cậu là Luật sư, Luật sư của Văn phòng Luật sư ABC danh tiếng lẫy lừng mà cậu lại như thế này ư? Cậu nên xem lại bản thân đi. Một luật sư sẽ bảo vệ lẽ phải hay chỉ nhận tiền của người khác rồi bảo vệ điều sai trái?”

Quỳnh nắm chặt tay.

“Minh Khang, đủ rồi!” Minh đứng dậy. “Cũng muộn rồi, chúng ta nên về thôi.”

Cô đè nén cơn giận dữ cùng uất ức trong lòng, cô chỉ muốn bảo vệ bạn bè mà thôi! Sao lại xúc phạm đến nhân phẩm của cô, cũng như của bao luật sư khác?

*

Sáng hôm sau...

“Bà nói với Minh là đi gặp Hoàng không đó?”

“Tôi nói đi chơi với bà. Minh đến công ty rồi. Bà biết lái xe à?”

Thư mỉm cười vẻ đầy tự hào:

“Đương nhiên. Là Quân dạy đó.”Nhắc đến Quân, mặt Thư lại trùng xuống.

“Tôi đã gặp bạn trai cũ của bà rồi. Tức không chịu được!”

“Bà đừng trẻ con nữa Quỳnh. À mà bà cũng nên học lái xe đi, đi lại cho tiện. Giờ đã là thiên kim tiểu thư rồi ít nhất cũng cần một phương tiện đi lại.”

“Ừ.” Quỳnh vẫn ngỡ như ngày hôm qua chỉ là một giấc mơ. Không thể tin chỉ sau một đêm đột nhiên cô lại đổi đời một cách ngoạn mục, là thiên kim tiểu thư nhà họ Vũ, đồng thời cũng sẽ giữ cổ phần của GP.

Thư “thả” Quỳnh ở cổng biệt thự rồi phóng vụt đi. Ông quản gia ra mở cửa. Trông thấy cô, ông mừng rỡ nói:

“Đỗ tiểu thư, cuối cùng cô cũng trở về rồi!”

“À... tôi...”

“Tiểu thư mau vào trong đi. Ủa sao không mang hành lý tới vậy?”

Quỳnh cười trừ. Ngôi nhà này cô thuộc đến nỗi không cần ai đưa vào nữa, không còn ngỡ như lần đầu tiên nữa. Năm đó, lần đầu tiên cô bước chân vào nhà này, cũng chính là ngày cô “chẳng may” mất nọ hôn đầu...

Bước vào phòng Hoàng, mọi thứ vẫn vậy. Người vẫn còn đó, mà lòng người thì thay đổi rồi.

“Cậu đến rồi à?”

“Ừ. Có chuyện gì vậy? Chẳng phải giờ này cậu nên ở bệnh viện với Phương sao?”

“Bác sĩ kiểm tra không có vấn đề gì nên cho cô ấy về rồi.” Hoàng thở dài, quay người lại nhìn thẳng vào Quỳnh. “Hãy nói cho tôi biết, trong phần ký ức đã bị mất của tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao mọi chuyện đột nhiên lại rối tung lên như vậy?”

“Không có gì. Là... là mọi người liên kết lại cùng nói dối để ngăn cản hai người đến với nhau thôi...”

“Thật chứ? Quỳnh, tôi tin tưởng cậu, mong là cậu không nói dối tôi.”

“Tôi... không hề nói dối cậu!” Cô cúi mặt xuống.

“Thế tại sao lại không nhìn vào mắt tôi?”

Quỳnh nắm chặt tay, cắn môi, lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào Hoàng. Từ khi nào hai người lại trở nên xa cách như vậy rồi?

“Ban đầu tôi dự định một năm nữa mới kết hôn với Phương, nhưng chuyện đã đến nước này, nếu không kết hôn sớm thì cô ấy sẽ bị mang ra làm đề tài cho cả thiên hạ bàn tán. Cậu cũng thấy đấy... này, cậu khóc à?”

Cô vội cúi mặt xuống, lấy tay quệt vội lên mắt.

“Đâu có. Phòng này có lẽ cậu lâu không về nên hơi bụi, nên tôi...”

“À, còn một chuyện nữa, tại sao mỗi lần thấy cậu, tôi lại thấy đau tim? Bác sĩ nói tôi không bị bệnh gì ở tim hết mà.”

“Tôi... không biết...”

“Quỳnh, tôi cảm giác như không muốn rời xa em. Dù tôi biết suy nghĩ này của tôi là không thể được, nếu tôi thích em, tôi sẽ có lỗi với Phương...”

Hả? Hoàng đang tỏ tình với cô?

Tiếng chuông điện thoại của Hoàng reo lên. Cậu nghe điện thoại chưa đến một phút, rồi quay ra nói với Quỳnh:

“Anh trai của em đã giam lỏng bạn gái tôi ở bệnh viện rồi. Cậu ấy còn nói lát nữa sẽ chuyển đồ của em đến đây để em chăm sóc tôi.”

“Á?”

Đồng thời lúc đó máy Quỳnh nhận được hai tin nhắn:

“Quỳnh, em cứ cầm cự ở đó vài hôm đi. Đến đâu thì đến. Tốt nhất là hãy giúp hấn lấy lại phần ký ức đã mất. Tôi chỉ có thể giúp em đến thế thôi!”

“Quỳnh, con gái yêu, Minh đã nói với má rồi. Con cứ yên tâm ở đó nhé.

Không sao, má sẽ chờ cho đến khi con về. Vì tương lai của con, nhưng nhớ là phải đến thăm má nhé.”

Cứ như thể cô đã về nhà chồng vậy!!!

“Tôi đói rồi. Muốn ăn hủ tiếu Trung Quốc. Em mau làm cho tôi ăn đi!”

Mọi chuyện cứ như thể quay trở về mấy năm trước vậy...

49. Chương 49

Trong phòng bệnh, một người phụ nữ đang điên cuồng gào thét.

“Này, các người mau thả tôi ra, có biết tôi là ai không hả? Mau thả tôi ra! Bác sĩ đã nói tôi không sao, có thể về được rồi, sao còn bắt ép tôi ở đây? Mau thả tôi ra...”

“Cô Thu Phương, mau cô hãy giữ im lặng, đây là bệnh viện...”

“Tôi không nghe, mau thả tôi ra, tôi cứ la hét, cho các người điếc tai đó !!!”

Mấy tên áo đen đứng bịt tai, mặt nhăn như khỉ, có vẻ như không thể nào chịu đựng được nữa. Một tên trong số đó nói:

“Nếu không phải cô ta là phụ nữ và đang mang bầu thì tôi đã cho một viên rồi, quá tiếc tai!”

“Cứ để cô ta la hét.” Giọng nói uy quyền của một người đàn ông khiến tất cả mọi người đều im lặng.

“Vũ Chủ tịch!” Đám người áo đen đều cung kính cúi người chào.

Phương trông thấy thế liền chỉ thẳng tay vào mặt Minh:

“Vũ Khải Minh! Cậu mau thả tôi ra. Nếu con của tôi có mệnh hệ gì, cậu chết chắc!”

“Thật sao? Con của cô có mệnh hệ gì là do cô tự chuốc lấy. Hơn nữa, đứa trẻ này bị cô hại chết thì cô sẽ không còn quân bài nào nữa, đúng không?”

“Cậu...!”

“Ngoan ngoãn ở đây, tôi sẽ xác thực đứa trẻ trong bụng cô rốt cuộc có phải con Hoàng hay không.”

“Tất nhiên là con của anh ấy rồi, anh khỏi cần điều tra đi.”

“Cô có cảm thấy chính mắt mình thấy vẫn tốt hơn là đi nghe từ miệng người khác không?”

Phương câm nín, không thể nào cãi được người đàn ông này, cô đành hậm hực quay vào phòng bệnh, đóng cửa rầm một cái.

“Canh chừng nghiêm ngặt, ngoại trừ tôi ra, không ai được phép vào. Đừng để bị thuốc mê như lần trước.”

“Vâng thưa Chủ tịch.”

*

“Hủ tiếu của anh đây!” Quỳnh mang tô hủ tiếu thơm nức đặt lên bàn.

Đầu Hoàng lại đột nhiên đau dữ dội, cảnh này sao quen vậy, hình như cậu đã từng thấy ở đâu đó rồi thì phải.

“A...” Cơn đau nhức khiến cậu không kìm được than nhẹ một tiếng.

“Anh sao thế? Lại đau đầu sao?” Tay chân Quỳnh luống ca luống cuống nên vấp phải thành ghế chân trên xe lăn của Hoàng, cả người bổ nhào về phía cậu. Hai người cứ thế, môi chạm môi, mắt chạm mắt, hai tay cô còn chống trên vai cậu.

Hoàng trợn mắt kinh ngạc. Nhưng đôi môi mềm mại ấy đã lấn át hết lý trí của cậu, gần như ngay lập tức, cánh tay lạnh lạnh của cậu cầm lấy tay cô vòng ra sau cổ mình, rồi ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ khiến khoảng cách hai người ngày càng gần. Lưỡi cậu tiến sâu vào bên trong khoang miệng, cuốn lấy chiếc lưỡi ngọt ngào của cô. Nụ hôn sâu này không biết kéo dài bao lâu, nhưng cho đến khi Quỳnh không thể thở nổi nữa, cô đẩy Hoàng ra, lúc đó hai người mới định thần lại.

“Xin... xin lỗi...” Quỳnh đỏ mặt cúi xuống.

“Tôi mới là người nên nói xin lỗi. Vừa rồi là tôi không kiềm chế được cảm xúc. Với Phương, tôi chưa bao giờ có cảm giác như vậy. Nụ hôn của em khiến cơn đau đầu của tôi giảm đi rất nhiều.”

“Em... em không thể có lỗi với Phương được... đứa con trong bụng cô ấy là con anh... em không được nghĩ đến anh nữa...”

“Em nói sao cơ?”

“À. Không có gì. Anh mau ăn hủ tiếu đi.” Quỳnh đẩy xe lăn lại gần bàn.

“Ngồi xe lăn quả thật bất tiện, cái gì cũng phụ thuộc vào người khác.”

Hoàng thở dài, rồi ăn thử hủ tiếu, cuối cùng vẫn thốt ra câu nói quen thuộc của nhiều năm về trước. “Ngon tuyệt! Em có thể mở nhà hàng cạnh tranh với Sushi Restaurant được đấy!”

Cô cười nhưng không nói gì. Đợi cậu ăn xong, mới liếm liếm cánh môi khô khốc, hỏi:

“Em có thể hỏi anh một vấn đề được không?”

“Em nói đi.”

“Về chuyện của Quân...”

“Nếu là anh, dù là bạn bè, nếu chưa có chứng cứ xác thực, anh sẽ không nói gì cả. Nhưng không thể kết luận hắn vô tội được. Mà hắn giết ai vậy?”

“Không, em nghĩ không phải Quân.”

“Nạn nhân là ai?”

“Mẹ của Kiều Vy. Em nghĩ bà ấy biết gì đó. Nếu không vô duyên vô cớ sao lại bị giết.”

“Kiều Vy? Chẳng phải cùng ngày cô ấy bị hung thủ giết, cô ấy nói cô ấy là Ngọc Lan sao?”

“Ngọc Lan? Không thể, Hoàng, đó chắc chắn là Kiều Vy, không thể là Ngọc Lan được. Anh đã nói...”

Quỳnh nói đến đây thì chợt im bặt.

“Anh đã nói gì?”

“Không...”

“Mau nói đi! Quỳnh, mau nói cho anh biết!”

“Ngọc Lan đã vướng phải bệnh nan y và qua đời nhiều năm trước rồi mà. Chính anh đã nói với mọi người vậy ngay khi ở bữa tiệc sinh nhật Khánh Lâm.”

“Sinh nhật Khánh Lâm ư? Em kể rõ mọi chuyện cho anh nghe đi.”

“Chuyện mấy năm nay dài lắm, với lại, chuyện quá khứ, anh quên đi có lẽ sẽ tốt hơn. Toàn là những chuyện không vui, tại sao anh lại phải cố nhớ làm gì?”

“Thật không? Hi vọng là em không nói dối anh.”

“Em nói thật.”

“Vậy hãy giúp anh chọn thiệp cưới nhé. Anh sẽ nói với Phương ngay bây giờ và mời bên thiết kế thiệp cưới đến.”

“V... vâng... em thật lòng chúc phúc cho hai người.”

Quỳnh chạy về phòng đóng cửa lại. Nước mắt lại rơi, cô mệt mỏi dựa lưng vào cánh cửa, ngồi bệt xuống đất. Nhanh như vậy hai người họ đã cưới nhau rồi. Từ nay về sau, một tia hi vọng nhỏ nhoi cũng không còn nữa. Đâu phải là cô không nghĩ đến việc đưa trẻ đó không phải con của Hoàng, nhưng chưa ai nói ra việc này. Chỉ biết Phương nói đó là con của Hoàng thì mọi người đều tin, thông tin này chưa hề được xác thực.

Kỳ nghỉ của cô chỉ còn năm ngày, xem ra cô cần làm gì đó thật ý nghĩa cho người cô yêu.

“Đỗ tiểu thư, người thiết kế thiệp cưới đã đến, mời tiểu thư sang phòng cậu chủ cùng cậu chủ chọn thiệp cưới!” Ông quản gia hí hửng vì cứ nghĩ hai người bọn họ sẽ kết hôn với nhau.

“Vâng.” Quỳnh vội vàng lau nước mắt rồi chạy vào nhà vệ sinh rửa qua khuôn mặt để mắt đỡ đỏ, rồi cố làm ra vẻ bình thường nhất mà bước tới phòng Hoàng.

“Em đi đâu vậy? Lại đây chọn đi, người ta đã mang đến rất nhiều mẫu, mau chọn giùm tôi.”

Quỳnh cầm lấy cuốn catalog, nhưng tâm trí cô đâu để ở trong đó, thế là cô cứ chỉ bừa một mẫu nào đó. Chẳng ngờ đó cũng là mẫu mà Hoàng đã chọn.

“Được. Quyết định vậy đi. Tôi chọn thiệp đó.”

“Đỗ tiểu thư, Vương thiếu gia, hai người không phải là...” Người nhân viên dè dặt hỏi.

“Không không không... tôi chỉ chọn giúp anh ấy thôi. Cô dâu là Thu Phương, không phải tôi.”

Người đó nhìn Quỳnh bằng ánh mắt đầy thương cảm. Cô gái này rốt cuộc cũng thật mạnh mẽ, lại còn đi chọn thiệp cưới cho lễ cưới của người yêu cũ và tình địch.

Sau khi Hoàng báo tin cậu sẽ kết hôn với Phương cho tất cả giới truyền thông cùng biết, tin này lập tức trở thành chủ đề hot được bàn tán trên mạng. Nhưng lần này, fan hâm mộ của Phương không dám nói thêm lời nào. Một vài người vì cứng đầu vẫn muốn nói tới cùng bị cư dân mạng xả cho một trận, thành ra trên diễn đàn, chỉ toàn thấy những chủ đề nói tốt về Quỳnh. Chủ đề nóng hổi nhất vẫn là bối mớ đời tư của Quỳnh và Phương rồi nói lên nói xuống, lượt xem và bình luận tăng với tốc độ chóng mặt. Có vài người dùng còn vừa mới quay ra đi toilet, lúc đi vào đã nhiều comment đến nỗi không thể nào đọc kịp.

“Phương, làm tốt lắm, kế hoạch của tôi sắp thành công rồi!”

“Đến lúc đó anh nhất định phải giữ lời hứa với tôi.”

“Tất nhiên, chiếm được cả Wonderland và GP, chia chút tài sản cho cô thì có là gì.” Richard nhếch môi cười lạnh, nhưng đầu dây bên kia lại không thể nhìn thấy nụ cười này có chút gian xảo.

“Được rồi, tôi đã đặt cược hết vào cậu, cũng may là có đứa trẻ này, kế hoạch mới thành công mỹ mãn như vậy. Tôi sẽ sớm trở thành người của nhà họ Vương, đến lúc đó tôi sẽ ăn cắp thông tin giúp cậu.”

“Not bad, cưng à!”

Nghe tiếng mở cửa phòng, biết là tên áo đen sắp vào đưa đồ ăn trưa cho mình, Phương vội vàng giấu điện thoại dưới gối, giả vờ nằm nghỉ ngơi.

“Chủ tịch, ngài gọi có việc gì vậy?”

Đầu dây bên kia nói gì đó, cô nghe không rõ.

“Vâng.” Tên áo đen cúp máy, quay sang nhìn Phương.

“Người đàn bà đánh đá chua ngoa này, xem ra cô ngồi trong phòng bệnh mà cũng có thể khiến Vương thiếu gia chết mê chết mệt cô như vậy, phải chuyển đi nơi khác thôi.”

50. Chương 50

Thu Phương tái xanh mặt, rốt cuộc là muốn đưa cô đi đâu?

“Mau cho tôi gặp Vũ Khải Minh!”

“Lại còn dám to mồm à? Cứ ngoan ngoãn có khi bọn tôi còn thương hoa tiếc ngọc haha...”

“Các người...”

“Con đàn bà đề tiện, nghĩ anh đây thèm động đến cô sao? Chúng mày mang cô ta đi!”

Nơi bọn chúng mang cô đến là một ngôi nhà hoang trong rừng, đồ đạc trong nhà khá ít ỏi, một nhà vệ sinh, một cái giường, một bộ bàn ghế, một cái tủ, còn lại chẳng có gì khác.

“Định để tôi sống ở đây sao?”

Mấy tên áo đen không nói gì, đẩy cô vào trong nhà rồi khóa cửa lại.

Sắp cưới rồi mà cô dâu lại bị giam giữ trong rừng, tin này mà được lan ra ngoài thì cả cộng đồng mạng lại một phen bùng nổ.

Những ngày sau đó, mọi cử chỉ, giọng nói của Quỳnh, khi Hoàng nhìn thấy hoặc nghe thấy, đều cảm thấy đầu đau như búa bổ. Cậu đang tự hỏi không biết Khải Minh cho cô ấy đến đây để làm gì, chẳng lẽ để hành hạ cậu?

“Vũ Khải Minh, cậu muốn tôi đau đầu muốn chết sao? Cứ nhìn thấy Quỳnh với nghe giọng nói của cô ấy là đầu tôi đau lắm, cứ như là tôi đã bỏ sót cái gì đó ấy. Tim cũng đập nhanh hơn bình thường.”

Ở đầu dây bên kia, Khải Minh cười sặc sụa.

“Cậu cười cái gì? Em gái cậu là khắc tinh của tôi chẳng? Nhiều lúc suy nghĩ lại cảm thấy thật sự cũng có chút không muốn cô ấy ở gần tôi. Cơn đau ngày càng dữ dội. Ở bên Phương thì không cảm thấy gì, đầu cũng không đau...”

Choang!

Hoàng giật mình quay lại. Cốc sữa Quỳnh mang vào cho cậu đã vỡ tan tành trên sàn nhà.

“Quỳnh, anh... em đừng nghĩ lung tung gì cả...”

Ở phía bên kia, Khải Minh đoán chắc em gái cậu đã nghe được cuộc nói chuyện của hai người. Cậu khẽ thở dài. Em gái à, em vào chẳng đúng lúc chút nào. Anh nghĩ cậu ta cũng không có ý đó đâu. Lời nói của đàn ông thường rất đơn giản, nghĩ gì nói đó, không như phụ nữ, nói đơn giản nhưng nghĩ rất sâu xa.

“Em xin lỗi...” Cô vội ngồi xuống nhặt mảnh vỡ thủy tinh, chẳng may bị đâm vào tay. Trong giờ phút ấy, tim Hoàng chợt nhói lên, cậu cũng không hiểu vì sao. Chỉ biết rằng cậu đã đẩy chiếc xe tới, dùng một tay kéo cô lên ngồi vào lòng mình, dù chân có hơi nhói lên nhưng cậu cũng không buồn để ý.

“Có sao không?”

Quỳnh rút tay lại, vội vàng đứng dậy giấu tay ra đằng sau.

“Không sao... em không sao...”

Cơn đau lại ập đến, Hoàng nhú mào, một tay di di trên mi tâm. Trong tâm trí cậu hiện lên hình ảnh một bóng người một tay cầm dao, một tay giấu ra đằng sau. Nhưng khuôn mặt đó vẫn rất mờ nhạt.

“Thu Phương...” Cậu khẽ gọi tên, nhưng đủ để người đứng bên cạnh nghe thấy.

Đúng lúc đó, thư ký của Hoàng bước vào.

“Thiếu gia, cô Thu Phương không còn ở trong bệnh viện. Nghe nói người của Vũ Chủ tịch đã mang cô ấy đi rồi.”

Cậu nắm chặt tay thành quyền, rồi đập thật mạnh vào thành xe lăn.

“Chết tiệt! Mang điện thoại lại đây cho tôi!”

Hoàng lập tức gọi cho Minh, không để ý rằng Quỳnh vẫn đang đứng bên cạnh.

“Sao thế? Mới cúp máy đã nhớ tôi rồi?” Giọng Minh có vẻ giễu cợt.

“Vũ Khải Minh! Tôi nói cho cậu biết. Cậu đùa cũng một vừa hai phải thôi. Cậu mang Quỳnh đến chỗ tôi là có ý gì? Rồi lại bắt vợ chưa cưới của tôi đi? Chẳng lẽ cậu lại thích Phương? Chẳng lẽ cậu muốn tôi lấy Quỳnh? Chẳng phải hai nhà chúng ta đã kí kết hợp tác rồi sao?”

Người Quỳnh run lên từng đợt. Hoàng vừa nói những câu khiến cô bị tổn thương nặng nề.

“Vương Thiên Hoàng! Cậu đừng có nghĩ gì nói đấy nữa đi! Cậu học ai những suy nghĩ ích kỷ và kinh khủng như thế hả? Tôi thích Thu Phương ư? Cậu khiến tôi sặc nước rồi đấy! Tôi nói để cậu biết, sau vụ tai nạn ô tô, tính cách cậu thay đổi quá nhiều, rốt cuộc người phụ nữ đề tiện đó đã đầu độc cậu cái gì hả?”

“Cậu nói ai là người phụ nữ đề tiện? Đó là vợ chưa cưới của tôi, tôi không cho phép cậu nói như vậy!” Lúc này Hoàng mới nhớ ra là vẫn còn Quỳnh trong phòng.

Cậu áy náy nhìn cô.

“Xin lỗi... anh có đọc qua tin tức của mấy năm về trước. Nhưng thật sự, ký ức của anh chỉ thấy Phương là bạn gái anh, và anh thích cô ấy. Anh chưa có chút ký ức nào về việc anh và em yêu nhau, nên...”

“Em hiểu mà... không sao... Thực ra, em chỉ muốn hỏi, những câu nói vừa rồi liệu có phải là sự thật không? Có phải là những gì anh đang nghĩ không?”

“Anh...”

“Em rất sợ bị người khác nói không đúng về mình. Thế nên giờ em sẽ giải thích để anh hiểu: thật ra, không phải Minh đưa em tới đây để trục lợi gì từ tài sản nhà họ Vương. Anh ấy muốn em đến đây giúp anh lấy lại phần ký ức đã mất. Kết quả, không những anh không nhớ lại mà em còn khiến anh muốn kết hôn với Phương ngay lập tức. Thế nên Minh mới mang Phương đi nơi khác. Anh ấy đã gửi địa chỉ cho em, để cho em quyết định. Những ngày qua em đã nghĩ rất nhiều, xem liệu rằng có nên đưa cho anh địa chỉ hay không. Em biết em làm thế là rất ích kỷ, vì không thể để một người phụ nữ đang mang thai ở một nơi tồi tàn như vậy. Nhưng Minh lại nói anh ấy vẫn chăm sóc Phương rất tốt, cô ấy một ngày vẫn ba bữa, không thiếu thốn gì, chỉ bị giam lỏng ở đó. Em biết đứa trẻ không thể sinh ra ở một nơi như thế, hơn nữa anh với Phương cũng sắp kết hôn, em chỉ muốn ở bên anh thêm một chút. Em nghĩ sẽ không vấn đề gì, nhưng hôm nay khi anh nói em ở bên cạnh anh khiến anh thấy rất khó chịu, em không thể... em không thể giấu anh mãi nữa...” Quỳnh nói mà nước mắt cứ lăn dài trên gò má. Cô cầm điện thoại gửi định vị địa chỉ sang máy Hoàng.

“Đó là nơi Phương đang ở. Hai ngày nữa em phải đi làm rồi. Em thật sự... thật sự không muốn làm người thứ ba nữa... Xin lỗi vì những ngày qua đã làm phiền anh... em xin lỗi...”

Khóe mắt Hoàng cũng bắt đầu ngấn lệ.

“Đừng khóc...” Cậu đưa tay ra như muốn lau nước mắt cho cô, nhưng trong tình trạng hiện tại, cậu không thể.

“Nhiều lúc em cũng đã rất muốn anh lấy lại ký ức. Vì chỉ có như vậy... nhưng đó là một suy nghĩ rất ích kỷ. Phần ký ức đó em sợ sẽ dày vò anh, phần ký ức đó có vui vẻ, có buồn bã, có tiếng cười, có nước mắt, thậm

chỉ có cả sự đổ máu, chúng ta đã có những năm tháng rất đẹp, giữa bạn bè, anh đã cứu em, đã... Nhưng đứa trẻ đó đã khiến em do dự. Em lại nghĩ rằng anh không nhớ lại cũng là một chuyện tốt...”

“Xin lỗi, anh không nhớ...”

“Chiếc dây chuyền này, em trả lại cho anh...” Cô lấy trong túi ra sợi dây chuyền mà trong lần dự tiệc Hoàng đã mua tặng cô, đặt lên tay cậu.

Tay Hoàng nắm lại cảm nhận sự lạnh lẽo của bạc, rồi mở tay ra nhìn nó. Đầu cậu đột nhiên đau dữ dội, đó là cơn đau kinh khủng nhất trong những cơn đau đầu mà cậu đã phải chịu trong thời gian qua, cứ như là một thứ gì đó xuyên qua đầu. Thế rồi, mọi thứ trước mắt tối sầm lại, người con gái trước mặt cậu cũng biến mất vào bóng tối...

51. Chương 51

Bệnh viện Sunshine

“Bác sĩ!Bác sĩ! Tình hình anh ấy sao rồi?” Vừa thấy ông bác sĩ bước ra, Quỳnh đã vội chạy lại hỏi.

“Có lẽ chàng trai này cũng sắp đến lúc nhớ lại rồi. Cậu ta đã bị chấn động mạnh ở não, cô làm thế nào mà trong một thời gian ngắn như vậy có thể?”

“Anh ấy sẽ nhớ lại sao?”

Quỳnh buông thõng hai tay, mắt vô hồn nhìn về phía phòng bệnh.

“Tôi nghĩ cô phải rất vui chứ cô gái, người cô yêu nhớ lại trí nhớ và sẽ lại yêu cô.” Vị bác sĩ nhướn mày khó hiểu.

“Không, anh ấy nhớ lại sẽ chỉ khiến chúng tôi thêm đau khổ.”

“Là cô diễn viên gì đó à. Giới trẻ bây giờ khó hiểu thật đấy.” Ông lắc đầu rời đi.

Quỳnh bước vào phòng nhìn người cô yêu đang hôn mê, vẫn là khuôn mặt ấy, bờ môi ấy, từng đường nét góc cạnh đều không thừa không thiếu một chút nào, vẻ đẹp khiến bất cứ người phụ nữ nào nhìn một lần cũng say mê. Trông thật gần mà sao bây giờ cô thấy xa vời quá, những thứ tưởng chừng như ngay trước mắt lại không có cách nào chạm tới được.

Cậu ấy đang dần dần tỉnh lại. Cô toan chạy nhưng giọng nói trầm ồm ấm áp ấy đã giữ cô lại:

“Quỳnh...”

Quỳnh phải thừa nhận là cô rất dễ khóc. Khi nghe tiếng cậu ấy gọi mình như vậy, nước mắt cô lại khê tuôn. Vậy nên, cô không quay lại nhìn cậu, mà cứ đứng như vậy trả lời:

“Có việc gì không?”

“Đừng giận anh nhé? Được không?”

Quỳnh nắm chặt tay.

“Giận anh chuyện gì mới được?”

“Chuyện anh đã nói lúc trước. Anh không nhớ gì cả, anh xin lỗi.”

Hóa ra, anh ấy vẫn chưa nhớ. Vậy mà cô đã ảo tưởng câu gọi tên quen thuộc ấy có nghĩa là cậu đã nhớ ra tất cả mọi chuyện. Không thể phủ nhận lúc đó cô đã vẽ ra một viễn cảnh tương lai rất hạnh phúc. Hoàng nhớ lại và hai người sẽ sống bên nhau trọn đời? Không có đâu! Một người phụ nữ khi đã trưởng thành có lẽ nên bớt tưởng tượng ra những điều không thể xảy ra.

“Em cũng đâu có để ý đến chuyện đó.”

“Phải không? Vậy sao em lại khóc? Chuyện chiếc dây chuyền là thế nào? Anh đã từng tặng nó cho em sao?”

“Anh nên nghỉ ngơi đi. Sắp đến ngày vui của anh, anh phải chú ý giữ sức khỏe thì mới có thể làm một chú rể điển trai được.” Cô lau nước mắt, quay người lại, cố ý né tránh câu hỏi và ánh mắt của Hoàng.

“Quỳnh, nhìn vào mắt anh!”

Cô vẫn cụp mắt xuống.

“Em đã trốn tránh rất nhiều câu hỏi của anh rồi, nhìn thẳng vào mắt anh và kể hết mọi chuyện cho anh biết đi. Anh thật sự rất muốn biết, vì sao mà em lại đau lòng như vậy. Anh biết anh là người không giỏi đoán tâm tư người khác, nhưng đối với em thì lại khác. Anh có thể đọc mọi suy nghĩ trong em chỉ thông qua ánh mắt, đừng giấu anh nữa, được không? Nụ hôn hôm trước, anh thấy rất quen thuộc. Thật sự đối với Phương, anh không có cảm giác mình đang yêu cô ấy, anh cũng không biết cảm giác của anh đối với Phương là gì, chỉ chắc chắn một điều đó không phải tình yêu. Tuy em khiến anh đau đớn, nhưng...”

“Đừng nói nữa... đủ rồi... đừng nói nữa...”

“Quỳnh...”

“Em đã nói anh đừng nói gì cả nữa mà. Anh hãy cứ nghĩ là Phương chính là bạn gái anh, và anh yêu cô ấy, thế là đủ rồi. Chuyện quá khứ đã qua rồi hãy cứ để nó qua đi.”

“Anh có thể dối lừa mọi người, nhưng anh không thể dối được lòng mình. Tuy lý trí anh không nhớ gì cả, nhưng trái tim anh có thể cảm nhận được. Trái tim là thứ không bao giờ nói dối, đúng không?”

“Hoàng, anh có tin vào định mệnh không? Nếu là của nhau thì sẽ có lúc quay về...”

Quỳnh quay người bước đi, cô không muốn nghe cậu nói nữa. Lời nói của cậu chỉ càng làm cho trái tim của cô thêm đau đớn.

“Cậu Wadolski, lễ phục của cậu đã được gửi từ Pháp về, chỉ còn chờ cậu thử mặc thôi.”

“Khỏi đi, tôi may lấy lệ. Biết đâu hôm đó lại không cần. Đó cũng đâu phải là lễ cưới của tôi.”

“Vâng.”

“Richard, cậu định làm gì?” Quân ngồi ở ghế sofa quay người lại nhìn, không khỏi cau mày khi nghe một câu đầy ẩn ý như thế.

“Đám cưới hay đám tang nhỉ? Cậu nói xem.”

“Đám tang? Của ai?”

“Cậu nghĩ có cậu không?” Richard nhếch môi cười lạnh.

“Cậu định thăm sát tất cả mọi người ư? Richard, cậu có hơi quá rồi không? Chiếm được Wonderland và GP mà tay cậu đã nhuốm máu rồi, giờ cậu muốn giết thêm ư? Cậu ham quyền lợi đến thế ư?”

“Lý Minh Quân, tôi bảo lãnh cậu ra không phải để cậu nói nhảm lung tung đâu.”

“Là cậu giết, đâu phải tôi? Cậu nghĩ cậu có thể một tay che trời và quyết định sự sống chết của người khác sao?”

“Lý Minh Quân, đủ rồi, tôi sẽ cho chúng biết Richard Wadolski tôi là người như thế nào, trước khi chúng chết... haha... có lẽ đây sẽ là đám cưới đẹp nhất tôi từng tham dự. Không bao lâu nữa GP và Wonderland sẽ về tay tôi thôi.”

“Đôi khi con người ta cần bớt tham vọng hơn, Richard à.”

“Anh Thư của cậu có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào nếu cậu còn nói ra những lời tôi không thích.”

Minh Quân nín thinh. Richard, tôi thật sai lầm khi bắt tay làm bạn với một người như cậu!!!

52. Chương 52

“...Có lẽ trời cao thử thách bắt hai ta phải xa nhau
Cho ta được yêu nhau để nhận ra ta cùng một dòng máu
Hỏi ai có thể hiểu thấu? Chắc không ai cảm nhận được đâu
Yêu nhau đau khổ như vậy, yêu nhau cuối cùng cũng chia tay
Người ta nói yêu được nhau thì phải có duyên có phận
Nhưng hai ta cũng có phận mà chẳng biết sao đời mình thật vô duyên
Chắc kiếp trước sinh ra, ta yêu nhau nhưng vẫn còn vương nợ đời
Để kiếp mình phải trả, nhưng đó là tình anh em...”

(Bài hát “Nước mắt chia đôi”)

Minh ngồi nhâm nhi ly café ở quán quen thuộc sau giờ làm việc. Đúng lúc quán mở nhạc đúng bài tâm trạng của cậu. Đôi môi mỏng khẽ mím lại, những ngón tay thon dài chậm rãi khuấy tan đường. Có lẽ kiếp trước cậu và Quỳnh mắc nợ nhau?

“Chủ tịch!” Thư kí Kiên gọi tới.

“Có chuyện gì?”

“Tiểu thư nhờ tôi thông báo, Vương chủ tịch đột nhiên ngất xỉu, phải vào bệnh viện, do bị tác động đến não bộ, nhưng ngài ấy vẫn chưa nhớ ra.”

“Tôi biết rồi.”

Minh lập tức lái xe đến bệnh viện, để cô một mình ở đó với một tên hiện tại đang rất vô dụng như Hoàng thật không yên tâm chút nào.

“Em gái tôi đâu?”

“Cô ấy đi ra ngoài rồi, tôi có gọi nhưng hình như... tôi đã làm cô ấy khóc...” Hoàng áy náy nhìn Minh.

Hay cô về biệt thự nhà họ Vũ rồi?

Cậu gọi cho mẹ, nhưng bà nói con bé không hề về nhà. Cậu đột nhiên nhớ đến chuyện khi nãy, tại sao Quỳnh không trực tiếp gọi cho cậu mà lại nhờ Kiên thông báo?

Minh vừa chạy đi tìm khắp bệnh viện vừa gọi điện liên tục cho Quỳnh, nhưng đáp lại chỉ là những tiếng trả lời của tổng đài “Thuê bao quý khách vừa gọi...”

“Cậu đã nói gì với cô ấy? Rốt cuộc cậu đã nói gì?” Minh gằn lên, túm lấy cổ Hoàng, sau khi cậu trở lại phòng bệnh.

“Tôi...”

“Cậu làm tổn thương cô ấy chưa đủ hay sao? Tôi nói cho cậu biết, nếu Quỳnh có mệnh hệ gì, tôi sẽ cho cậu thành phế nhân!”

“Khỏi Minh, cậu bình tĩnh lại đi. Quỳnh mất tích rồi ư?”

Khỏi cần Minh trả lời, nhìn ánh mắt cậu ta nhìn Hoàng cũng đủ biết, điều cậu nói vừa rồi là đúng.

“Tôi sẽ tạm ngừng đám cưới với Phương cho đến khi Quỳnh quay về!”

“Để làm gì? Cậu muốn cô ấy chứng kiến cảnh hai người trao nhẫn rồi cưới nhau ở nhà thờ ư?”

“Tôi cũng không biết vì sao tôi làm việc này nên mong cậu đừng hỏi.”

Nghe xong câu trả lời của Hoàng, Minh toát mồ hôi lạnh. Tên chết tiệt này, cậu thà đừng trả lời tôi còn hơn!

Hai ngày sau, Hoàng gọi điện đến văn phòng luật sư ABC, họ nói Quỳnh đến nhận việc sớm hơn dự định, nhưng văn phòng đã điều cô ra miền Bắc dựa theo nguyện vọng của cô.

“Vậy cô ấy đi bao lâu? Có địa chỉ cụ thể không?”

“Địa chỉ của cô ấy ngoài đó tôi cũng không rõ, nhưng do đổi nhân sự rất ít khi thay đổi, mà việc này tùy vào nhu cầu của mỗi luật sư, nên...”

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn! Tạm biệt!”

Một năm sau

Do thể trạng tốt và máy móc, thiết bị hiện đại nên giờ Hoàng đã “lành lặn” trở lại. Vậy nên, Phương lại mượn cớ đòi cưới, cô nói cô đã chịu uất ức quá nhiều, cô muốn có một danh phận. Hoàng đã hứa khi nào tay chân lành lặn sẽ cưới cô, vậy mà cậu vẫn chưa cưới.

“Có phải anh đợi Quỳnh trở về không?”

“Em đừng nói linh tinh.”

“Anh nặng lời với em từ bao giờ thế, em chỉ nói những gì em nghĩ thôi mà...”

“Anh đang rất đau đầu chuyện làm ăn, em đừng suốt ngày nhắc đi nhắc lại một vấn đề như thế.”

“Xem ra anh là không muốn cưới em có phải không?”

“Thái độ của em là thế nào đây?” Hoàng cuối cùng cũng bỏ tài liệu xuống, nhìn thẳng vào Phương, nhàu mày.

“Con chúng ta đã được năm tháng rồi mà anh vẫn không cưới em ư?”

“Anh đâu có nói là anh không cưới, đây chưa phải là lúc!”

Thu Phương cực kì tức giận, lúc đó cô ta định nói gì đó, nhưng đột nhiên điện thoại có tin nhắn, của Khải Minh.

“Thu Phương, cô hạ màn được chưa? Rốt cuộc cô có bao che con cô như thế nào thì tôi cũng đã lấy được thứ từ con cô để xét nghiệm rồi. Hai ngày sau sẽ có kết quả, chờ nhé!”

Cơn giận lên đến đỉnh điểm, cô ném chiếc điện thoại xuống sàn rồi lấy đế giày cao gót giẫm liên tục lên khiến nó vỡ tan tành. Mặc cho Hoàng trở mặt kinh ngạc thì cô hậm hực bỏ đi mà không thèm thu dọn “bãi chiến trường”.

Đột nhiên cậu lại tò mò muốn biết thứ gì khiến cô tức giận như thế, liền gọi thư kí riêng kèm cận vệ vào, nói hẩn hãy đi khôi phục mọi dữ liệu của chiếc điện thoại này.

Ra khỏi công ty, Phương lập tức gọi điện cho Khánh Lâm:

“Tôi giữ như vậy mà tên Vũ Khải Minh chết tiệt đó vẫn lấy được mẫu xét nghiệm.”

“Cô thật ngu xuẩn!”

“Anh..!”

“Hãy chứng minh cô còn hữu ích đối với tôi, nếu không... thì đi theo Kiều Vy luôn đi!”

“Hừ... à con nhỏ Thúy Quỳnh đó giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu! Tôi sợ nó sẽ làm hỏng chuyện của chúng ta.”

“Tôi tìm được rồi! Cô biết lực lượng fan của tôi hùng hậu cỡ nào mà. Giờ tôi chuẩn bị bay ra Bắc, ở lại chờ tin tốt lành nhé!”

“Anh sẽ giết con nhỏ đó chứ? Nên giết nó trừ hậu họa về sau!”

“Nếu tôi lựa chọn thì tôi sẽ giết cô trước.”

Khánh Lâm tắt máy. Ba tiếng sau, cậu đã có mặt ở trước phòng trọ của Quỳnh, chẳng biết cô có ở nhà hay không.

“Dì ơi.” Một người phụ nữ trên sáu mươi đi ngang qua, cậu vội quay ra gọi.

“Có chuyện gì không con?”

“Cô gái thuê phòng ở đây...”

“Con là bạn nó hả? Nhìn con quen lắm. Con bé đó ốm mấy hôm rồi, có lẽ làm việc vất vả quá. Suốt ngày đóng cửa trong nhà thôi, chẳng biết có ăn gì không. Dì mang chút thức ăn cho con bé thì nó bảo không cần, con bé có đồ ăn rồi nên dì đành mang về. Nếu con rảnh thì chăm sóc con bé mấy hôm nhé!”

“Vâng! Cảm ơn dì!”

Cậu gõ cửa. Người ra mở cửa là một cô gái gầy, khuôn mặt xanh xao, nhợt nhạt, mặc trên mình chiếc váy trắng thuần khiết.

“Khánh Lâm?”

Đôi mắt trong veo ấy của cô là cậu không bao giờ nhầm được.

“Quỳnh, em khác quá! Sao lại để bản thân mình ra nông nổi này! Thôi được rồi, anh sẽ ở lại đây chăm sóc em cho đến khi em bình phục.”

“Ở đây ư? Thật... thật không tiện chút nào!”

“Có gì không tiện? Em ngủ ở giường, anh ngủ ở ghế là được!”

Nhìn thần sắc nhợt nhạt cùng đôi mắt vô hồn của cô, cho dù cậu có là một tên sát nhân máu lạnh cũng không khỏi xót xa. Loại cảm giác này là gì? Thương hại?

“Năm vừa rồi em sống thế nào?”

“Cũng tạm ổn anh ạ.”

“Thế này là ổn ư?”

“Vì những vụ án em nhận không phải vụ lớn nên thu nhập cũng không cao... em vẫn nói chuyện qua điện thoại với má, nhưng má đã hứa sẽ không cho Minh biết. Sao anh tìm được đến đây vậy?”

“Anh có fan ở khắp mọi nơi mà haha. Em có định trở về nữa không?”

“Em không biết nữa...”

“Về với anh nhé, anh có một ngôi nhà nhưng không dùng đến nó, chỗ đó cũng khá gần văn phòng luật sư ABC, em có thể ở đó nếu em muốn. Nhưng trước hết phải khỏi ốm đã...”

“Cảm ơn, nhưng em...”

“Anh bảo mật thông tin cho em, được chưa nhóc con? Đừng một mình ở đây nữa...” Cậu khẽ xoa đầu cô, trong mắt còn có nét dịu dàng.

Chính Khánh Lâm cũng không hiểu, vì sao cậu lại không nỡ ra tay với cô gái này. Nhìn dáng người nhỏ bé và đôi mắt u buồn ấy, cậu lại không kìm được mà chỉ muốn ôm chăm lấy cô, bảo vệ cô trong vòng tay của mình. Nhưng tham vọng của cậu cũng không hề nhỏ, hại cô gái này thì cậu mới có thể đạt được mục đích...

53. Ngoại Truyện 1

Giới thiệu với các bạn, mình là Song Nghi. À mà các cậu quan tâm mình làm gì nhỉ :”> vào chủ đề chính luôn.

Hôm nay Song Nghi đã mời được ba anh chàng hotboy vạn người mê: Vương Thiên Hoàng, Vũ Khải Minh, Trần Khánh Lâm cùng với tân Luật sư Đỗ Thúy Quỳnh làm nên buổi phỏng vấn đặc biệt này.

Lâm: Làm ơn hãy nói tên tôi là Richard Waldoski, cảm ơn!

SN: à Khánh Lâm chính là Richard Waldoski các bạn ạ.

Lâm: nhưng tôi vẫn chưa muốn mọi người biết tên, nên không cần giới thiệu! Cô mà làm lộ thông tin, tôi sẽ...

SN: à vâng và hiện tại cô Đỗ Thúy Quỳnh đã đổi họ thành Vũ Thúy Quỳnh ạ. Năm hết Tết đến rồi, mấy người họ đã bớt chút thời gian quý báu của mình để đến với buổi phỏng vấn trực tiếp ngày hôm nay. Xin hãy dành một tràng pháo tay cho họ!!

Lâm: tôi còn chưa nói xong cơ mà *ấm ức*

SN: Chúng ta sẽ bắt đầu với câu hỏi đầu tiên: mỗi người các bạn có thể tự giới thiệu về mình được không? Về tên, nghề nghiệp, chiều cao, cân nặng?

Hoàng: Vương Thiên Hoàng, 26 tuổi, Chủ tịch Tập đoàn Wonderland, 1m85, 73kg.

Minh: Vũ Khải Minh, 26 tuổi, Chủ tịch Tập đoàn GP, 1m85, 72 kg.

(ồ suýt giống nhau)

Lâm: Ri... à Trần Khánh Lâm, 26 tuổi, ca sĩ, con trai cả của Chủ tịch Tập đoàn Sun, 1m85, 70kg.

Quỳnh: Vũ Thúy Quỳnh, 26 tuổi, luật sư, 1m67, 50kg.

SN: Vâng câu hỏi thứ hai về một nhân vật không được mời trong buổi phỏng vấn hôm nay ạ (O.o): Cô Thúy Quỳnh có quan hệ gì với nam thần Đặng Tuấn Kiệt?

Quỳnh: bạn học đại học.

Hoàng: cậu ta rõ ràng là thích em!

Quỳnh: thì sao? Vẫn chỉ là bạn học đại học *lè lưỡi trêu tức Hoàng*

SN: thật ngại quá, đang phỏng vấn thưa các bạn... (==')

mọi người lại ngồi nghiêm chỉnh

SN: Nếu Hoàng nhớ lại mọi chuyện, cô có quay về bên cậu ấy không? Có vẻ như rất nhiều câu hỏi về Quỳnh đó.

Quỳnh: cái này... nếu không có sự việc Hoàng và Phương... rồi Phương mang thai thì có lẽ là có.

Hoàng: anh đã nói anh không làm gì cô ta mà.

Lâm: cậu ta nói dối đó, em đừng tin cậu ta!

Minh: đường đường là doanh nhân mà chẳng nghiêm chỉnh chút nào.

ồ, thanh niên nghiêm túc đây rồi

SN: Khánh Lâm, cậu thích Quỳnh thật, hay chỉ lợi dụng cô ấy? *vẻ mặt nghiêm túc*

Lâm: cô này, đừng có dùng vẻ mặt đó hỏi tôi. Tôi thích hay không thì liên quan gì đến cô?

SN: thật ngại quá, đây là phỏng vấn... mong bạn trả lời, nha?

Lâm: tôi không biết.

(==')

SN: câu trả lời CÓ ÍCH nhất tôi từng biết. Vâng, cảm ơn bạn. Câu hỏi tiếp theo: biết Quỳnh là em gái ruột, không được yêu cậu vẫn vui chứ Minh?

Quỳnh: cô có thấy càng ngày cô càng quan tâm đời tư của người khác quá rồi không Song Nghi?

SN: tôi chuyên đi bói móc đời tư mà, í lộn, tôi chỉ thỏa mãn sự tò mò của những người khác thôi.

Minh: Hỏi thừa quá, tất nhiên là không vui rồi!

SN: nếu cho cậu hai lựa chọn: một, Quỳnh không phải là em gái cậu, ba má cậu sẽ rất buồn vì mãi vẫn không tìm được con gái, má cậu vẫn bị câm như vậy; hai là, Quỳnh là em gái cậu, cậu không thể yêu, nhưng má cậu lại có thể nói được, cậu chọn cái gì?

Minh: chọn giữa người yêu và gia đình à?

SN: đúng rồi!

Hoàng: nếu tôi là cậu, tôi sẽ đốt nhà người viết ra tình huống đấy!

Minh giờ ngón cái về phía Hoàng

SN: khụ... khụ... câu hỏi tiếp theo: Quỳnh đã là em gái Minh rồi, vậy sau này Minh ế cả đời, đúng không?

Minh: câu này trả lời không thì mất hết hình tượng nam thần vì đã không chung tình, có thì mất hình tượng với các cổ đông. Tưởng tượng đến cảnh tôi đầu tóc bạc phơ 60 năm vẫn đơn côi một mình...

SN: mong cậu nói đúng trọng tâm... (==')

Minh: tôi không trả lời đấy, bộ cô bắt ép được tôi à !! Cô còn quá đáng tôi cho cô mất việc!

SN: Mi an nê dô!! (Tiếng Hàn có nghĩa là “Tôi xin lỗi”, Song Nghi thích thể hiện đó mà) Vậy khi mua nhiều đồ cho Quỳnh như vậy, Minh có tiếc tiền không? Trang sức, điện thoại, váy...?

Minh: mua cho cô ấy thì tất nhiên là không rồi, tiếc cái gì chứ.

SN: hình như Hoàng ít khi mua đồ tặng Quỳnh thì phải, có phải cậu tiếc tiền? Hay cậu vô tâm?

Hoàng: Tiếc tiền cái gì? Chẳng qua người viết truyện không kể ra đó chứ!! Tôi còn đưa thẻ cho cô ấy mà. Hơn nữa, tôi còn trao cả thân tôi cho cô ấy, chẳng phải đó là thứ vô giá nhất sao! *có vẻ bị ầm ức*

Lâm: vô giá là free hả? *nhếch môi*

Minh: trao thân ư? Chuyện đó nếu Quỳnh không phải em gái tôi, tôi cũng làm được.

SN: stop, please! Quỳnh này, nghe nói sống chung với nhau nhiều năm như vậy mà Hoàng và cô vẫn... ừm... chưa làm gì nhau... cùng lắm là hôn? Vậy... cô có nghĩ, Hoàng yếu... không?

Quỳnh *đỏ mặt*: sao tôi biết được!

SN: cô có lần nào nghĩ tới việc “kiểm nghiệm” chưa?

Quỳnh: chưa từng!

Hoàng: em lại nói dối rồi!! Em có muốn kiểm nghiệm không... thật sự là anh đâu có...

Lâm & Minh: khụ khụ... e hèm...

Hoàng: à đang phỏng vấn, chẳng qua là tôi muốn giữ lại sự trong trắng cho cô ấy đến khi cưới!

SN: anh đúng là người chồng quốc dân

~~Hoàng *vuốt tóc*: còn phải nói sao?

Quỳnh: tôi và anh ấy chưa cưới nhau.

Minh: cậu ta đâu phải em rể tôi!

Hoàng: một năm em bỏ ra Bắc thay đổi nhiều quá, nói chuyện toàn phũ với anh *ầm ức*

Quỳnh: em là phụ nữ, một mình sống ở nơi xa lạ phải mạnh mẽ lên chứ =))

Lâm: khi một người phụ nữ yêu được một người đàn ông tốt, cô ấy không cần trưởng thành!

Hoàng: ý cậu tôi là thằng không ra gì à?

Lâm: tôi đã nói gì chưa?

SN: các bạn... đang phỏng vấn... phỏng vấn... phỏng vấn... (chuyện quan trọng nói 3 lần). Được rồi, câu hỏi tiếp theo, Khánh Lâm, tại sao cậu lại phải hại Quỳnh mới đạt được mục đích vậy? Vui lòng phân tích kỹ càng cụ thể và trả lời nghiêm túc!

Lâm: e hèm. Phân tích hả? Nói một cách đại khái là tôi muốn xem xem giữa sự nghiệp và phụ nữ, hai người họ sẽ chọn bên nào. Theo như tôi dự đoán, thì có vẻ nghiêng về phía phụ nữ, vì cô ấy mà vứt bỏ tất cả, ngay đến sự nghiệp của gia tộc cũng không cần. Tôi nói làm hại cô ấy bao giờ? Hại nhưng không phải hại chết, tôi chỉ lợi dụng cô ấy để chiếm được Wonderland và GP, tôi chưa hề ra tay, à mà thực ra là rồi. Chuyện tai nạn xe kia, tôi biết chắc chắn một trong hai người Hoàng và Minh sẽ ra, nói chung mọi chuyện trong ngày sinh nhật tôi, tôi đã dự đoán hết rồi. Chỉ vậy thôi...

SN: cảm ơn vì đã chia sẻ, vậy kế hoạch tiếp theo của anh là gì?

Lâm: tất nhiên là giết bọn họ rồi!

SN: *có nhất thiết phải nói thẳng ra thế không hả trời* vậy anh có từng nghĩ, anh giết bọn họ thì Quỳnh sẽ nghĩ như thế nào? Hay là anh sẽ giết luôn cô ấy?

(Hoàng, Minh, Quỳnh nín thình)

Lâm: nếu tôi chọn, tôi sẽ chọn thủ tiêu cô trước khi trả lời câu hỏi này.

Toát mồ hôi

SN: à à à dù gì cũng sắp sang năm mới rồi, mỗi người cũng nên nói một câu gì đó chúc fan hâm mộ chứ... nhỉ nhỉ?? (vội vã đổi chủ đề) Có ai để ý tính cách của mấy người này khi phỏng vấn và trong truyện khác hẳn nhau không? Minh nghiêm túc còn Hoàng thì nhí nhố, Quỳnh lạnh lùng hơn, Lâm... à thôi...

Minh: phỏng vấn hãy để tôi tỏ ra mình là soái ca nghiêm túc đi!

Hoàng: vì Quỳnh trở lên lạnh lùng nên tôi phải nhí nhảnh, thế mới hợp nhau!

Lâm: tôi không có ý kiến!

54. Chương 53

Lần đầu tiên trong đời, một đại thiếu gia, một idol vạn người hâm mộ, phải thức trắng đêm chỉ để trông một cô gái bình thường, khi cô ấy lên cơn sốt và liên tục toát mồ hôi. Lâm đắp khăn lên trán cho cô, không ngừng lau mồ hôi mà người cô vẫn nóng bừng, mặc dù đã uống thuốc hạ sốt.

Vì khu nhà Quỳnh ở không có thang máy, cậu đã phải bế công cô chạy qua 6 tầng mới đến được bãi để xe.

“Khánh... Lâm... không... không cần... đâu...”

“Ngoan! Em sốt cao như vậy, nhất quyết phải đến bệnh viện!”

*

“Hoàng, nếu anh không lấy em, em sẽ công bố cho giới báo chí biết, con chúng ta đã năm tháng tuổi rồi mà anh vẫn chưa chịu cưới em, anh là đồ vô trách nhiệm!”

“Em đừng có làm càn!”

“Anh phải cưới em nhanh lên!” Đã tìm thấy Quỳnh rồi, lỡ cô ta trở về và Hoàng lấy lại trí nhớ, chắc Lâm sẽ giết cô mất.

“Em sợ cái gì chứ?!” Giọng Hoàng có phần lên cao.

“Tóm lại là anh phải cưới em trước khi em nói với truyền thông.”

“Một năm trước thái độ của em rất dịu dàng cơ mà? Sao giờ lại nóng nảy như vậy?”

“Thì... Lúc đó em mang thai nên không muốn bị ảnh hưởng tới con.”

“Vậy em muốn cưới bao giờ?”

“Chúng ta có một ngày để chuẩn bị, em không cần một đám cưới hoành tráng, em chỉ cần có một danh phận để được ở bên anh, hai ngày nữa là một ngày tốt!”

“Được rồi, anh sẽ chuẩn bị, haiz... em về trước đi!”

Phương khẽ nhếch môi, xem ra cô sẽ không phải là người vô dụng đối với Lâm. Nếu còn chậm trễ thêm một phút giây nào, có thể kết quả ADN sẽ gửi đến tay Hoàng...

Ra đến thang máy, cô bất ngờ gặp Vũ Khải Minh.

“Chào! Đừng tỏ ra lo sợ như vậy, kết quả ADN vẫn chưa có đâu.”

“Chỉ... chỉ là tôi vui mừng vì hai ngày nữa tôi và Hoàng sẽ kết hôn thôi, có gì mà phải sợ chứ? Nhớ đến dự nhé!”

“Hừm...” Minh lạnh lùng quay đi, bước vào phòng Chủ tịch, không quên để lại cho Phương một cái nhếch môi đầy thách thức.

“Hoàng, bên Mỹ báo về, tập đoàn Sun đang có ý định mua lại hai tập đoàn nhà chúng ta.”

“Họ đủ khả năng ư?” Hoàng khẽ nở nụ cười nửa miệng, cậu trong chuyện cá nhân và trong chuyện làm ăn luôn có thái độ hoàn toàn khác nhau.

“Tiềm lực tài chính của Sun không hề nhỏ, mặc dù biết là không thể mua nổi Wonderland và GP, nhưng bên Mỹ đang rò rỉ một tin đồn chưa được xác thực, đó là giá cổ phiếu của W và GP sẽ được bán rẻ trong nay mai, khiến rất nhiều người hoang mang.”

“Sao lại có chuyện đó?”

“Cậu cần xem tài liệu này. Trước đây tôi cũng không để ý lắm. Vì hầu hết người điều hành Sun vẫn là Chủ tịch Wadolski, nhưng mấy năm trở lại đây đều là hai người con trai nhà họ điều hành: Richard và Louis. Con trai lớn là Richard, đang định cư ở Việt Nam, Trần Khánh Lâm.”

“Sao cậu không gọi cậu ta về đây luôn?”

“Nghe nói cậu ta có việc ở miền Bắc, ngày mai mới về.”

“Còn về tai nạn xe của cậu năm ngoái, Đặng luật sư đã tìm ra người đứng sau. Cậu ta nói con trai của tên tài xế tình cờ nghe được cuộc nói chuyện và chính mắt cậu ta đã thấy gương mặt mà mọi người đều biết đến: ca sĩ Khánh Lâm.”

“Cậu... thật ư?”

Hoàng chợt nhớ ra chuyện gì đó, vội vàng bật dậy, lấy điện thoại:

“Vâng, tôi là Vương Thiên Hoàng, luật sư Vũ Thúy Quỳnh mấy hôm nay có đi làm không? Hả? Được rồi, cảm ơn.”

“Quỳnh? Cậu tìm thấy cô ấy rồi sao không nói tôi biết?” Minh có vẻ bị xúc động mạnh.

“Cô ấy chuyển công tác ra Bắc. Mấy hôm nay đều không đi làm, nghe nói là xin nghỉ phép. Họ có nói thêm là cô ấy mới xin chuyển công tác về Nam.”

“Chẳng phải Khánh Lâm cũng ở ngoài đó sao? Tôi phải đáp máy bay ra đó ngay.”

“Cô ấy đã chuyển công tác về đây rồi, cũng có nghĩa cô ấy sắp trở về, tôi nghĩ không có chuyện gì đâu, cậu cứ yên tâm đi. Tôi sẽ cho người theo dõi tất cả các sân bay để tìm cô ấy. À, chi tiết con trai tên tài xế, sau bây giờ Tuấn Kiệt mới tìm ra?”

“Vì ngay sau đó, cậu bé được đưa về quê sống với ông bà ngoại, ba má cậu ta cũng không tới thăm cậu ta nữa. Sau này cậu ta mới biết ba mình bị hại chết, má đi lấy chồng khác. Có lẽ lúc đó nhà họ rất cần tiền nên mới nhận làm chuyện như vậy.”

“Khánh Lâm thuê người đâm tôi để làm gì? Chẳng lẽ có liên quan đến việc thu mua hai tập đoàn này? Tôi và cậu không còn nữa, ba má cũng tuổi cao, việc thu mua với giá rẻ không phải là chuyện khó. Quả thật cao tay!”

“Nếu Quỳnh đang ở cùng hần ta, rất có thể đã gặp nguy hiểm.”

Lần đầu tiên, hai chàng trai không tranh chấp, mà lại ngồi lại bên nhau cùng nghĩ cách đưa người con gái mình yêu thương trở về.

“À...”

“Cậu nghĩ ra cái gì rồi?” Hoàng quay sang hỏi.

“Tôi chỉ định hỏi sao cậu kết hôn với Phương thôi.”

“Cậu cũng chẳng cần phải biết lý do đâu. Vì nếu cậu biết chắc chắn cậu sẽ nổi khùng lên.”

“Sao nào? Nói nghe xem.”

“Chẳng phải còn rất nhiều việc phải làm sao? Cậu rảnh rỗi quá nhỉ?”

Sáng hôm sau, nghe được tin Phương và Hoàng sắp kết hôn gấp, Lâm vội đặt vé máy bay cùng Quỳnh trở về. Cũng may sức khỏe cô hồi phục khá nhanh nên cậu cũng không quá lo lắng.

“Phương sẽ kết hôn với Hoàng vào ngày mai, em... sẽ thế nào?”

“Em từng ích kỷ nghĩ rằng, em muốn giành lại Hoàng. Nhưng yêu một người chính là thấy người ấy hạnh phúc. Anh ấy yêu ai cũng được, miễn anh ấy hạnh phúc là được.”

“Em vẫn làm mọi việc vì hần, ngay cả khi cậu ta không còn yêu em nữa ư?”

Quỳnh cười nhẹ, nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, cô trả lời Khánh Lâm mà như nói với chính mình:

“Vì người mình yêu, hi sinh một chút cũng có sao đâu.”

Khánh Lâm ngẩn người. Lẽ nào, cậu là một người rất ích kỷ sao? Cậu thật sự là ác quỷ chứ không còn là con người nữa? Nhưng đột nhiên, cậu lại nhớ đến sự ghẻ lạnh của ba mình, người ba lúc nào cũng mở miệng ra là Louis, Louis, dường như ông coi Richard là người ngoài, vốn dĩ, Richard – chính cậu là con của vợ ông với người chồng trước, cậu không được yêu thương cũng phải thôi. Nhưng cậu lại muốn chứng tỏ bản thân, cậu không thể chịu khuất phục, ấp ủ kết hoạch từ khi còn niên thiếu, cậu từng bước từng bước tạo một chỗ đứng mạnh mẽ bên Mỹ cũng như Việt Nam. Nhưng ông Wadolski vẫn luôn cho rằng cậu chỉ là một ca sĩ hạng bét rẻ tiền, làm sao có thể tiếp quản cả tập đoàn Sun được... điều đó càng khiến cho cậu căm phẫn...

“Lâm, anh đang nghĩ gì thế?”

Đôi mắt trong veo ấy lại nhìn cậu, như có một thứ gì đó đang ủ ảm trái tim cậu vậy.

“À... anh chỉ đang nhầm lại nhạc thôi.”

“Không. Bài hát gần đây anh hay nghe. Em có muốn nghe anh cover lại không?”

“Được ạ.”

“...Em đừng đi xa quá xin em đừng đi em mà

Một lần nữa thôi để anh được ôm lấy

Được chăm sóc em được bên em mỗi ngày

Để từng khoảnh khắc mãi có em ở đây...” (Hãy tin anh lần nữa)

“Ừm... cũng hay.” Quỳnh đỏ mặt quay đi chỗ khác khiến Lâm bật cười. Ở bên cô, cậu luôn cảm thấy ấm áp, gần gũi, không lo toan, không suy nghĩ. Có lẽ đó thật sự là yêu?

“Bài này em có thấy Hoàng quay video cover trên facebook.”

Sao cái gì mọi người cũng cướp của cậu hết vậy? Tập đoàn của cậu, Quỳnh của cậu mọi người đều cướp?

Xuống sân bay, Lâm lập tức đưa cô đến nơi giam lỏng.

Tất nhiên với lực lượng hùng hậu như của Hoàng, không khó để nhận ra hai người, họ lập tức bám theo, nhưng nơi đó quá nhiều vệ sĩ, cần phải về xin thêm quân, để phòng bọn người này có vũ khí.

Có lẽ đây sẽ là trận chiến cuối cùng của những người bọn họ...

55. Chương 54

Quỳnh bị chụp thuốc mê, nào có biết sự việc kinh khủng sẽ diễn ra tại ngôi nhà này. Có lẽ nguyên nhân là do cô, vòng xoay định mệnh này cô là người đã khởi động nó, nên có thể chính cô phải hi sinh mạng sống để dừng nó lại, trả lại thế giới yên bình cho bạn bè.

“Lập tức chuẩn bị mọi thứ, cần phải canh gác chặt chẽ nơi này, một con muỗi cũng không được lọt qua.”

“Vâng, ngài Wadolski.”

Đám theo dõi quay trở về báo tin cho Hoàng, cậu rất muốn ngay lập tức đến nơi ấy giải cứu cô, nhưng bị Minh ngăn lại.

“Hiện giờ cậu không thể đi được. Tôi nghĩ Khánh Lâm chắc chắn sẽ không làm gì đâu. Ở đó có nhiều tên canh gác, bọn chúng nhất định có vũ khí trong người, hiện giờ chúng ta đến không những không giải cứu được Quỳnh mà còn có thể chết. Tôi không ngại hi sinh, nhưng đó không phải là biện pháp giải quyết việc này. Cậu đã tổ chức hôn lễ rồi chẳng lẽ lại bỏ sao? Cần phải báo bên cảnh sát để họ điều lực lượng giúp ta mới được.”

“Đáng chết! Trần Khánh Lâm, rốt cuộc bao giờ cậu mới buông tha cho tôi?” Hoàng gằn lên từng tiếng.

“Cậu thử lễ phục đi kìa!”

“Cậu nghĩ tôi còn tâm trạng sao?”

“Chẳng hiểu sao lần này kết quả ADN về muộn như vậy. Tôi thấy con trai cậu chẳng có nét nào giống cậu.”

“Cậu nghĩ không phải con tôi? Thật nực cười. Có khi thằng bé giống mẹ.”

“Cậu có thấy thằng bé rất giống Lý Thế Vũ không?”

Hoàng nín thinh. Lý Thế Vũ? Là ai?

“Tôi không có ký ức về cái tên đó.”

“Cũng phải ha!”

Mọi người có mặt đông đủ ở nhà thờ vào ngày hôm sau, ngay cả Khánh Lâm cũng tới. Nhưng vì hiện tại chưa tiện hỏi nên Hoàng và Minh định để sau lễ thành hôn. Các ông lớn bà lớn cùng nhiều diễn viên, ca sĩ nổi tiếng đều đến tham dự lễ cưới gấp gáp nhưng không kém phần long lẫy này. Các phóng viên không để mất thời cơ, thi nhau chụp ảnh viết bài, bởi chỉ cần liên quan đến những người này thì lập tức bài báo sẽ được cư dân mạng rầm rộ chia sẻ.

“Thu Phương, con có đồng ý lấy Thiên Hoàng làm chồng, dù cho khỏe mạnh hay ốm đau, giàu có hay nghèo nàn...”

“Vào phần chính luôn đi cha. Con đồng ý!” Phương ngắt lời.

“Thiên Hoàng, con có đồng ý lấy Thu Phương làm vợ, dù cho khỏe mạnh hay ốm đau, giàu có...”

Bên dưới thư kí Kiên thì thào với Minh câu gì đó, rồi đưa một tập tài liệu cho cậu.

“Đợi đã cha!”

Mọi người đều đồng loạt quay ra nhìn Minh. Trên tay cậu là tờ giấy xét nghiệm ADN.

“Đây là thứ chứng minh đứa con của diễn viên Thu Phương không cùng dòng máu với Hoàng. Các phóng viên có thể tự do chụp hình và viết bài.”

Ai nấy đều hoang mang, rốt cuộc chuyện này là sao?

“Đây mới chính là cha đứa bé. Cậu ta đã từng là một công tử ăn chơi, chuyện gì xảy ra tiếp theo mọi người yên lặng cậu ấy sẽ kể cho nghe.” Kiên dẫn Lý Thế Vũ vào.

“Vũ Khải Minh! Cậu đừng có phá đám cưới của tôi!” Phương giậm chân quát lên.

Cùng lúc đó, Lâm hất mặt làm ám hiệu cho Phương tới điểm hẹn trước, còn cậu đứng dậy...

Đoàng!

Một phát trúng tim Thế Vũ.

“Vương Thiên Hoàng, Vũ Khải Minh, sở dĩ tôi chưa bắn hai người vì tôi vẫn cần chữ kí bán công ty của hai người. Quỳnh đang ở trong tay tôi, mau chóng ký giấy tờ rồi gửi cho tôi, tôi sẽ thả cô ấy ra.”

Mọi người sợ hãi chạy toán loạn. Ngay cả phóng viên, nhà báo cũng không dám ở lại chụp hình viết bài.

Lâm đi giật lùi ra cửa, không quên để lại một nụ cười ác quỷ.

Thư ký riêng của Hoàng cũng tới, đưa cho cậu xem dữ liệu trong chiếc điện thoại của Phương. Nội dung những tin nhắn cô ta đã gửi cho Lâm và Vũ, về việc tai nạn xe của Hoàng ra sao, bắt Vũ ngậm miệng như thế nào.

“Đồ đàn bà gian xảo!” Hoàng đưa xấp giấy lại cho thư ký rồi lên chiếc Lamborghini của Minh phóng vút tới địa điểm được những người theo dõi thông báo.

“Cảnh sát vẫn luôn theo sau chúng ta, cậu yên tâm. Họ đã tắt còi xe rồi nên không sợ đánh rần động cở đâu.”

Ngôi nhà ba tầng đơn giản, nhưng vệ sĩ lại đứng đầy xung quanh. Nhìn cũng đủ biết mỗi tên phải hai khẩu súng trong người.

“Ngài Wadolski ra lệnh nếu chúng ta có gặp Vương Thiên Hoàng và Vũ Khải Minh thì không được hại chết bọn chúng. Phải để chúng sống.” Tên cầm đầu nói.

Minh và Hoàng nhìn nhau, gật đầu, cả hai cùng bước ra, còn đội cảnh sát vẫn ẩn nấp xung quanh. Người dân xung quanh đều đã được sơ tán đi hết, tránh xảy ra tai nạn không đáng có.

“Hoan nghênh hoan nghênh hai vị đến đây!” Tên cầm đầu vỗ tay.

Cả hai người đều không ai nói gì, định tiến thẳng vào trong thì bị chặn lại.

“Ngài Wadolski nói không được giết hai người, nhưng anh em tôi đang ngứa tay, chúng ta cùng vận động xương cốt chút nhé!”

Cho dù hai chàng trai có giỏi võ đến đâu, cũng không thể chống lại cả một đám người to con như thế. Đội cảnh sát xông tới, hai bên chĩa súng vào nhau. Một đội khác đứng ở tòa nhà đối diện ngắm bắn, lần lượt từng tên áo đen ngã xuống. Tiếng súng nổ như xé toạc bầu trời, khiến sắc trời cũng trở nên u ám.

Tên cầm đầu may mắn thoát được, chĩa súng vào Hoàng.

“Bảo bọn họ xuống đây ngay!”

“Tất cả các anh xuống đi!” Minh quay người lại hét to.

“Khải Minh, cậu không cần lo cho tôi, cứu cô ấy đi. Dù tôi bị mất trí nhớ, nhưng tôi nghĩ, tôi yêu cô ấy, điều đó luôn là thật.”

“Cậu đừng có mà sến súa ở đây. Có vào thì chúng ta cùng vào. Quỳnh không thể sống nếu thiếu cậu.”

“Thật là cảm động hahaha...” Khánh Lâm đứng trên ban công tầng 2 nhìn xuống “Vừa bước ra đã nghe thấy một màn mùi mẫn, thật sự có chút không chịu nổi mà muốn ới...”

“Richard, cậu mau thả Quỳnh ra!”

“Được, thứ tôi cần đâu?”

“Cậu đã quá ích kỷ rồi, cậu nghĩ rằng cách này có thể khiến Sun là của cậu ư? Trong khi cậu làm những việc vô bổ này thì Louis – em trai cậu đã ngồi lên ghế Chủ tịch rồi!” Khóe môi Hoàng chảy máu, dù rất xót nhưng cậu vẫn phải nói.

“Vương Thiên Hoàng, cậu đã biết rõ chuyện gia đình tôi như vậy, chi bằng chúng ta trao đổi. Cậu chọn sự nghiệp hay người yêu nào? Hahaha...”

“Nếu cho cậu lựa chọn, cậu sẽ chọn ai?” Hoàng hỏi lại.

“Cậu không có quyền hỏi tôi câu đó!” Lâm đập tay vào thành ban công. “Tiến Dũng, đưa hai tên đó vào trong đi. Mặc xác đám cảnh sát bên ngoài.”

Quỳnh đang ngồi bệt dưới sàn nhà, hai tay bị trói chặt ra đằng sau, miệng dán băng khiến cô không nói ra được câu nào, nhưng ánh mắt của cô cũng đủ biết cô đã cảm phần Khánh Lâm cũng như lo lắng cho Hoàng và Minh biết chừng nào.

Hoàng chợt thấy hơi nhức đầu, cảnh tượng này, sao cậu thấy quen quá vậy?

“Từ từ, từ từ đã nào. Giao dịch để hai bên đều có lợi đã.” Khánh Lâm đứng chen giữa. “Để xem cục cưng nhà chúng ta muốn nói gì nào.”

Cậu bóc băng dính trên miệng cô.

“Khánh Lâm, quay đầu là bờ, vẫn còn cơ hội thứ hai mà. Đừng như thế nữa...”

“Quỳnh...” Lâm nâng mặt cô lên “...em rất tốt, nhưng anh rất tiếc. Anh chọn sự nghiệp.”

“Điều đó có khiến anh hạnh phúc không?”

“Anh...” Cậu quay sang hai người kia “Trao đổi chứ?”

“Em không đáng để hai người phải lấy cả tập đoàn lớn ra trao đổi.” Vừa nói cô vừa đứng dậy huých vào người Lâm khiến cậu mất thăng bằng.

Tiến Dũng – cận vệ của Lâm lập tức rút súng, nhắm thẳng về phía Hoàng.

Đoàng!

Hoàng nhìn thẳng vào viên đạn đang bay tới. Khung cảnh quen thuộc cùng tiếng nổ súng này đã khiến cậu nhớ ra mọi chuyện.

Nhưng lần này không phải là Quỳnh đỡ đạn hộ cậu, vì cô không phản ứng kịp. Lần này...

... là Minh đã đẩy cậu ra để linh trọn vẹn phát đạn.

Ngay sau đó, nói ra thì dài nhưng sự việc xảy ra rất nhanh. Đó là Lâm đã nổ súng bắn Tiến Dũng, ngay lập tức Thu Phương từ trên lầu chạy xuống nã súng vào Quỳnh. Cô ta đồng thời nổ mấy phát súng một lúc, do chưa quen dùng.

“Chỉ vì cô mà vừa rồi Khánh Lâm đã giết chết con tôi!!! Tôi phải trả thù cho con!”

Năm viên đạn lạnh lẽo xé toạc không khí, lao thẳng về phía Quỳnh...

56. Chương 56: Chương 55 - End

Sự việc xảy ra quá hỗn loạn đến nỗi Quỳnh chỉ biết đứng chết chôn nhìn năm viên đạn đang lao về phía mình. Có lẽ đó là cái giá phải trả cho tất cả những chuyện này.

Nhưng ngay sau khi năm viên đạn ấy được bắn ra, ngay lập tức có sáu viên khác từ khẩu súng của Lâm nhằm thẳng Phương mà lao tới. Cô ta chết mà không kịp kêu lên một tiếng.

Đồng thời, Lâm – Richard đã lao ra đứng chắn trước mặt Quỳnh, lãnh trọn toàn bộ năm viên đạn...

Dù không vào tim, nhưng cho dù bây giờ có đưa đi cấp cứu, cũng chưa chắc có thể cứu vãn nổi ...

Quỳnh không thể tin nổi sự việc vừa diễn ra, nước mắt cô bắt đầu tuôn rơi, cô ôm lấy cơ thể Khánh Lâm:

“Đừng... Lâm... đừng...”

Minh vừa mới lĩnh một viên đạn, nhưng chỉ là sượt qua bắp tay. Cô mới nhẹ nhõm được một chút thì đến Lâm – người hiểu cô nhất lại lĩnh tới năm viên.

“Quỳnh... sau tất cả... anh xin... lỗi...” Cậu hô hấp khá khó khăn nên nói bị đứt quãng.

“Không... anh đừng nói gì cả...”

“Anh... đã quá... tham... tham vọng. Anh... vì muốn... có được Wonder...land và GP... mà đã... làm... tổn thương... em. Anh... chỉ muốn... chứng minh... cho... ba anh... và em thấy... anh... không phải người... vô... dụng...”

“Anh là người tốt. Anh không vô dụng. Lâm, đừng bỏ em lại...” Nước mắt cô chảy xuống gò má cậu khiến tim cậu đau đớn khôn nguôi. Cánh tay khó nhọc đưa lên lau nước mắt cho cô, cậu nói trước khi trút hơi thở cuối cùng:

“Cho dù... trước đây... anh có nói dối em...bao nhiêu lần...nhưng anh...thật sự...thật sự...rất...thích...em...”

Và rồi cái cảnh Quỳnh không muốn thấy nhất đã diễn ra. Lâm buông thõng cánh tay vẫn còn vương hơi ấm từ khuôn mặt cô...

“Khôngggggggggg....”

Đám tang của Lâm được tổ chức long trọng, Chủ tịch Wadolski cùng con trai cũng bay từ Mỹ về Việt Nam để lo hậu sự. Đứng trước bia mộ của Lâm, Quỳnh đã kể vắn tắt nguyên nhân dẫn đến hậu quả ngày hôm nay cho ông Wadolski nghe:

“Không ngờ cách dạy con của ta lại phản tác dụng.” Khóe mắt ông đỏ hoe “Ta cứ nghĩ ta hất hủi nó như vậy, nó sẽ cố gắng trở thành một doanh nhân thành đạt, ta sẽ giao lại Sun cho nó. Không ngờ nó nghĩ ta khinh thường nó, có lẽ mọi thứ đều tại ta. Richard, cha xin lỗi, vì suy nghĩ sai lầm của cha mà con phải đánh đổi cả mạng sống...”

“Ngài Wadolski, là cháu có lỗi, vì anh ấy đã đỡ đạn giúp cháu...”

“Cháu không có lỗi. Cháu đã giúp nó xóa tan mọi suy nghĩ tà ác, lẽ ra ta phải nhận ra điều này sớm hơn, thì sẽ không có ngày hôm nay.”

“Anh ấy trước khi chết đã gánh hết tất cả mọi tội lỗi lên một bản viết tay. Nhưng Quân nói với cháu, người đã đâm dao vào người cháu là Quân...” Đúng vậy, Khánh Lâm luôn chẳng bao giờ muốn làm tổn thương cô cả...

Louis cũng bước tới, nói bằng giọng Anh Mỹ:

“Anh Richard, em xin lỗi. Trước đây mọi thứ lẽ ra là của anh đều là em vô tình cướp mất. Đến nỗi gần như anh chẳng còn gì cả. Em xin lỗi, Richard, em xin lỗi...”

Quân cũng bước tới đặt một bó hoa cúc trước bia mộ:

“Chúng ta sẽ mãi là bạn tốt của nhau nhé, Richard!”

Hai tháng sau...

Ông Vũ cầm tay Quỳnh bước vào lễ đường. Trên người cô là bộ váy cưới trắng tinh khiết, được thiết kế dựa theo phong cách thời trang của các kiều thư quý tộc thời xưa, mang thương hiệu Oved Cohen nổi tiếng, khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp tựa thiên thần, không vương chút bụi trần nào. Tất cả mọi người đều không

thể dời mắt khỏi cô, ngay đến cả chú rể Vương Thiên Hoàng, đến cả anh trai Vũ Khải Minh cũng chưa từng thấy cô xinh đẹp đến vậy.

“Vũ Thúy Quỳnh, con có đồng ý lấy Vương Thiên Hoàng làm chồng, dù cho sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp, con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh anh ấy đến suốt cuộc đời này không?”

“Con đồng ý!”

“Vương Thiên Hoàng, con có đồng ý lấy Vũ Thúy Quỳnh làm vợ, dù cho sau này có bất cứ chuyện gì xảy ra, đau khổ hay hạnh phúc, ốm đau hay khỏe mạnh, giàu có hay nghèo hèn, xấu xí hay xinh đẹp, con có hứa sẽ luôn yêu thương, chăm sóc, cổ vũ và ở bên cạnh cô ấy đến suốt cuộc đời này không?”

“Con đồng ý!”

“Ta tuyên bố hai con là vợ chồng. Giờ chú rể có thể hôn cô dâu.”

Hoàng đã đợi thời khắc này lâu lắm rồi. Cậu không chân chừ mà hôn luôn lên đôi môi mềm mại ngọt ngào của cô. Hạnh phúc như vỡ òa. Đường như trên thiên đường, Lâm, Vy, Lan và nhiều người nữa cũng đang chúc phúc cho họ.

Trước khi lên xe hoa đi tuần trăng mật, Quỳnh quay lại tung bó hoa cưới lên. Thật bất ngờ, người bắt được lại là... Anna.

“Bà chằn này thì ai cưới được.” Minh đứng đằng sau từ lúc nào.

“Anh đừng có mà nói vớ vẩn, tôi tập nập người theo luôn, chỉ là anh không biết mà thôi.”

“Vậy sao?” Minh cười nhếch môi khiến Anna càng thêm tức tối. Cô quay người lại toan đánh cho cậu một trận thì chân đột nhiên bị chuột rút đau điếng, cả người ngã nhào vào lồng ngực ấm áp của Minh.

“Xin lỗi!”

Quỳnh trông thấy cảnh đó liền cười khúc khích, hét lớn:

“Minh, Anna, tôi chờ tin mừng từ hai người!”

Hai người này nghe được câu đó thì mỗi người ngoảnh mặt về một hướng, không hẹn mà cùng thốt lên: “Ai thêm lấy hân ta/cô ta!”

Mọi người ai nấy đều cười ồ.

Hoàng mở cửa xe giúp Quỳnh. Hai người ngồi yên vị trên chiếc Mercedes, chuẩn bị tận hưởng tuần trăng mật ngọt ngào. Tay cậu và tay cô đan vào nhau, chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh trên ngón áp út tượng trưng cho tình yêu của hai người. Cậu khẽ hôn lên mu bàn tay cô, nói:

“Em là của anh, bây giờ... và mãi mãi!”

57. Chương 57: Ngoại Truyện 2: Cuộc Sống Sau Hôn Nhân

“Ôi ghen tị thật! Vương Chủ tịch lại đến đón Vũ luật sư kìa!” Mấy sinh viên thực tập ở văn phòng ABC đều không khỏi thốt lên khi hôm nào cũng trông thấy đôi vợ chồng này tình tứ với nhau.

“Người ta là vợ chồng mà. Tiếng tăm của Vũ luật sư giờ cũng tăng lên rất nhiều rồi. Cô ấy gì cũng có: tình yêu, sự nghiệp, sắc đẹp, tài trí. Sao không thấy con cái đâu nhỉ?”

Quỳnh đang bước chợt dừng lại. Đúng là lấy nhau hơn ba tháng rồi mà cô vẫn chưa có thai...

“Không sao đâu em, vội gì!” Hoàng khoác lấy vai cô thì thầm.

“Nhưng ba má em và anh đều muốn có cháu bé, em cũng muốn...”

“Có con rồi anh có bị bỏ rơi không?” Sau khi yên vị trên xe, Hoàng làm vẻ mặt phụng phịu hỏi.

“Anh còn muốn ghen với cả con nữa sao?”

Buổi tối, Quỳnh vừa tắm xong thì điện thoại đổ chuông. Cô không kịp mặc quần áo mà cứ thế quần khăn tắm chạy ra bắt máy:

“Ừ, Thư à, có chuyện gì không?”

“Rảnh ấy mà. Đến bao giờ mới nghe được tin vui của hai người đây. Tôi muốn xem một đứa trẻ kết hợp nhiều gen tốt từ hai người như vậy sẽ như thế nào...hehe...”

“Bà đừng có nói linh tinh..!”

Quỳnh chạm nhầm vào biểu tượng loa ngoài lúc nào không hay...

“Ồi giời, tôi đã nói rồi mà, Hoàng yếu đuối không?”

Người nào đó đang ngồi ở giường nghịch điện thoại lập tức đứng dậy đi tới chỗ Quỳnh, giật lấy cái điện thoại, tắt máy, ném sang một bên, rồi đẩy cô nằm ngửa ra giường.

“Anh nghĩ đã đến lúc thực hiện nghĩa vụ vợ chồng rồi...”

“Khoan...khoan đã...” Cô chống hai tay mình lên lồng ngực săn chắc của cậu “Anh không... không dùng... thứ đó sao?”

“Chẳng phải em muốn có con sao?”

Đèn điện được tắt... “chuyện riêng tư” bắt đầu.

Rồi sau đó... tất nhiên là có “sau đó” rồi. Hoàng “một phát ăn ngay” một bé trai kháu khỉnh, vừa sinh ra đã có khí chất giống cha.

“Ôi, đẹp trai thật giống ba quá đi con trai!” Hoàng bế con trai lên, nói một câu khiến tất cả mọi người đều toát mồ hôi lạnh.

“Anh mau nghĩ tên cho con đi, đừng tự luyến nữa!” Quỳnh tỏ ra bất lực trước sự “tự sướng quá đà” của chồng.

“Cháu tôi đó, cậu nghĩ tên cho hẵn hoi!” Minh làm bộ lạnh lùng.

“Cháu của một mình anh sao?” Anna lập tức dẫm chân lên bàn chân Minh.

“Cô điên rồi sao? Đồ bà chằn suốt ngày đánh người, cô bao nhiêu tuổi rồi thế hả!!”

“Hai người cãi nhau thì mau ra ngoài đi, để vợ tôi yên tĩnh nào!” Hoàng lườm nguýt, rồi quay ra chu chu môi với con trai mình “Con trai ngoan, ba đặt tên con là Vương Khả nhé! Vương Khả ngoan!”

Mọi chuyện sẽ không có gì đáng nói cho đến khi tiểu thiếu gia của chúng ta được đưa về nhà.

Sự việc xảy ra vào một buổi tối đẹp trời, Hoàng đang ôm bảo bối nhỏ của mình vào lòng, nhìn con với ánh mắt trìu mến thì chợt thấy tay mình âm ẩm...

“Khả nhi... không phải... không phải con tè dầm đấy chứ?”

Bảo bối nhỏ cười, bình thường thì ai cũng thấy nụ cười của cậu nhóc này rất đáng yêu, nhưng với Hoàng vào thời điểm này, nụ cười ấy như chọc tức cậu vậy.

“Vợ ơi... em tắm xong chưa? Con tè ra người anh rồi... á... hình như còn đại tiện nữa... vợ ơi giúp anh...!”

Một người đàn ông trên thương trường luôn có bộ mặt cương nghị, lạnh lùng, khi về nhà như trở thành một người khác. Một ông bố luống cuống, vụng về, ngay cả đến việc thay tã cho con cũng không biết... Nếu cánh nhà báo biết được chuyện này, chắc chắn hình tượng người chồng quốc dân của Hoàng sẽ sụp đổ ngay tức khắc.

“Vợ ơi... con đang cười chọc tức anh này... Khả nhi, con hư quá!”

Quỳnh mặc bộ đồ ngủ hello kitty bước ra. Trông thấy mẹ, Vương Khả đang cười ngay lập tức khóc toáng lên.

“Anh lại bắt nạt con rồi... Khả nhi ngoan, để mẹ đánh ba giùm con nhé... ba hư... ba dám trêu Khả nhi của mẹ...”

“Biết thế này không sinh con cho rồi, mình bị bỏ rơi thật rồi...” Hoàng lẩm nhẩm.

“Anh vừa nói gì?” Cô quay sang nhìn cậu với ánh mắt đầy sát khí.

“Đâu có.” Chợt cậu lại thấy con trai cười đầy khiêu khích với mình, nhưng khi Quỳnh quay ra, nó lại khóc toáng lên.

“Khả nhi, con được lắm, dám tranh mẹ con với ba à?”

“Anh đừng có trẻ con nữa đi...xì...”

Kết quả, vài hôm sau Hoàng lập tức thuê một vú em về chăm sóc tiểu thiếu gia, chỉ có buổi tối khi cả hai đi làm về, Vương Khả của chúng ta mới được uống sữa mẹ.

Trong chương trình “Người thành đạt”, Quỳnh được mời đến với tư cách khách mời. Cô đã trở thành một luật sư danh tiếng đến nỗi ai đến văn phòng ABC cũng muốn mời cô làm luật sư biện hộ. Lúc này, Vương Khả đã được hai tuổi, cậu nhóc đi cùng bố đến xem mẹ ghi hình.

MC: khách mời của chúng ta hôm nay rất đặc biệt, đó là cô Vũ Thúy Quỳnh, em gái của Chủ tịch tập đoàn GP, phu nhân của Chủ tịch tập đoàn Wonderland. Hiện cô đang là một luật sư cực kì nổi tiếng. Cô là hình mẫu lý tưởng cho người phụ nữ thành đạt, sắc đẹp có, sự nghiệp có, chồng là người đàn ông mơ ước của bao phụ nữ khác, con trai kháu khỉnh, đáng yêu. Cô có thể chia sẻ vài suy nghĩ cá nhân của mình cho mọi người cùng biết được không?

Quỳnh: thực ra bản thân tôi chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Tôi chỉ thấy, cái gì mình cần cố gắng mình phải cố gắng mà thôi. Luật sư luôn là nghề mơ ước của tôi, và khi có mơ ước thì bạn sẽ thực hiện nó một cách tốt nhất có thể. Nhan sắc của tôi, chắc mọi người đánh giá cao quá rồi. Còn về Thiên Hoàng, gặp được anh ấy, quả thật tôi là người phụ nữ may mắn nhất thế gian.

MC: theo giới trẻ ngày nay thì Vương chủ tịch có thể được coi là một soái ca, đúng không?

Quỳnh: có thể nói như vậy *che miệng cười* (phía dưới khán giả cũng ồ lên)

MC: nghe nói hồi nhỏ cô từng được nhận nuôi bởi một gia đình khác?

Quỳnh: đúng vậy, họ đối xử với tôi rất tốt và coi tôi như con ruột vậy. Cho đến khi tôi tìm được bố mẹ ruột thì họ đã bị tai nạn và qua đời...

Phía dưới Vương Khả bắt đầu nói bi bô:

“Ba ơi... con cũng muốn lên nói chuyện với cô kia...”

“Khả nhi ngoan nào con...”

Bảo bối nhỏ nhảy khỏi lòng bố, chạy lon ton tới chỗ mẹ:

“Mẹ... mẹ... tại sao ba không cho con lên TV với mẹ? Có phải con lên đây sẽ được lên TV không? Như vậy ông bà nội và ông bà ngoại có thể thấy con đúng không?”

(Khán giả cười ồ)

MC: Vương Khả thông minh quá!

Khả bắt đầu mở to mắt ngạc nhiên nhìn cô MC, rồi làm điệu bộ nói nhỏ, nhưng thật sự “nhỏ” đến độ mà ai ở trường quay cũng nghe thấy:

“Cô xinh đẹp, ba con là người xấu, ba lúc nào cũng tranh mẹ với con, lại còn không cho con lên với mẹ nữa. Cô xinh đẹp, cô đừng cho ba con lên đây!”

MC phì cười:

“Được, nhưng ba con cứ lên thì phải làm sao?”

“Vậy thì con sẽ kéo mẹ đi, con sẽ bảo vệ mẹ!” Khả nhi giơ nắm đấm lên, mím môi lại, vẻ mặt trông không khác gì vị Chủ tịch nào đó lúc nhỏ.

Dám làm mất mặt Chủ tịch cao cao tại thượng của Wonderland trước công chúng? Hậu quả thì khỏi nói...

Sau khi quay xong, người nào đó lập tức bế bảo bối nhỏ lên dọa nạt:

“Khả nhi, con làm mất mặt ba, ba sẽ gửi con về với ông bà ngoại.”

“Ba ba đẹp trai, mặt ba vẫn còn đây mà...” Hai tay cậu ôm lấy mặt Hoàng “...có mất đi đâu... Ba đừng đưa con đi mà, con muốn ở với mẹ xinh đẹp, con muốn ở với mẹ xinh đẹp...”

Cho dù có nịnh như thế nào, thì cuối cùng Khả nhi vẫn bị gửi về nhà ông bà ngoại vài hôm. Nhưng chỉ trong vài hôm này cậu bé đã khuấy động hết cuộc sống của Vũ Khải Minh...

58. Chương 58: Ngoại Truyện 3

Biết tin Vương Khả sẽ đến chơi với ông bà Vũ vài ngày, Khải Minh vội vàng sắp xếp công việc trong mấy ngày tới để về chơi với cháu.

Thực ra cậu cũng có nhà riêng, thường thì một tuần cậu mới về nhà ba mẹ một lần, trừ những dịp nghỉ lễ. Nhưng cậu lại đặc biệt quý đứa trẻ này, và đã từng đề xuất muốn làm cha nuôi của nó, nhưng Hoàng một mực không chịu, thậm chí còn phản ứng thái quá đến mức buồn cười.

“Mấy ngày tới nếu không có chuyện gì quan trọng, cứ gửi vào mail cho tôi là được rồi, trong thời gian ngắn này tôi không muốn đến công ty.”

“Chủ tịch, anh muốn làm bảo mẫu sao?” Thư ký Kiên cố nín cười, vẻ mặt trông rất khó coi.

“Kiên, từ khi nào cậu biết nói đùa vậy?”

“Tôi xin lỗi, chủ tịch!”

Minh không nói gì nữa, cầm chìa khóa xe bước ra ngoài. Sau lưng cậu là tiếng cười hô hô khiến cậu rất khó chịu của ai đó...

“Bác, bác có mua kẹo cho Khả nhi không?”

Vừa về đến nhà, Vương Khả đã chạy tới ôm lấy chân Minh nhõng nhẽo.

“Có chứ có chứ. Nhưng cháu phải trả lời câu hỏi của bác trước đã.” Ôi đẹp trai ngời ngời thế này mà đã lên chức bác rồi liệu có già quá không? Minh gào thét trong lòng.

“Được. Bác nói phải giữ lấy lời. Quân tử nhất ngôn.”

Cậu nhếch môi, bé như vậy mà đã có khí chất. Rất tốt!

“Tại sao ba mẹ cháu lại hay gọi cháu là Khả nhi?”

“Ba nói vì bà nội là người Việt gốc Hoa nên ba thấy gọi tên của cháu là Khả nhi cũng rất hay, có lúc ba còn gọi là Khả Khả nữa. Nhưng mà ba lúc nào cũng tranh mẹ của cháu.”

Phải rồi, lúc trước khi chưa có vụ việc em gái, hẳn còn tranh mẹ cháu với bác cơ mà...

“À cô xinh đẹp cũng ở đây đó, cô xinh đẹp là người yêu của bác đúng không?”

“Cô xinh đẹp?” Minh đá lông mày, rốt cuộc người thẳng bé nói là ai?

Cậu bé tiểu thiếu gia và mang túi kẹo lớn vào nhà. Ba mẹ cậu đang nói chuyện thân thiết như thành viên trong gia đình với ai kia? Anna Abuva?

“Cô đến đây làm gì?”

“Kìa, sao con lại nói như vậy?” Bà Vũ mắng. “Cô gái trẻ này là Chủ tịch Tập đoàn Abuva đó, con đâu thể nói giọng khinh thường người ta thế được. Hơn nữa người ta là bạn con...”

“Con đâu có ưa cô ta!”

“Không sao đâu bác gái, cháu nghe Quỳnh nói bé Khả đến đây chơi nên cháu cũng tiện ghé qua đây thăm bé đó mà.” Anna thanh minh.

“Vậy cháu cứ thường xuyên ghé qua nhé, Khả nhi ở đây suốt ấy mà.” Bà Vũ cũng quen miệng, gọi Vương Khả y như Hoàng và Quỳnh gọi.

Cuộc sống của Minh bắt đầu đảo lộn từ đây

Ngày thứ nhất...

Đến lúc ăn cơm tối xong Anna vẫn không về được do bị tiểu vương gia cứ thấy cô ra đến cửa là khóc ầm lên.

“Khả nhi, con phải để cô Anna về chứ, ngày mai cô sẽ đến chơi với con, có được không nào?”

Vương Khả lại bắt đầu ăn vạ, cậu bé gào ầm lên.

“Khả nhi ngoan, cô Anna còn phải về tắm, nếu không người bạn là sẽ bị bệnh đó.” Anna xoa đầu đứa trẻ.

Khả làm điệu bộ phát phát tay bắt chước người lớn, ý muốn gọi mấy cô giúp việc đang đứng ở cạnh tường.

“Các cô đi mua giúp cháu quần áo cho cô xinh đẹp đi!!”

Anna và ba mẹ Minh khóc không được mà cười cũng không xong, có phải nên nói là thằng bé này rất thông minh không?

“Cháu gái ạ, hay là cháu cứ ở lại đây mấy hôm, coi như là vì Khả Khả, và nể mặt bác, còn thằng con trai bác cháu cứ mặc xác nó đi.”

“Chuyện này...” Cô rất do dự, nhưng bàn tay ấm áp cùng với ánh mắt dịu dàng của bà Vũ khiến cô không nỡ chối từ.

Mọi chuyện xong xuôi, cô và tiểu ma vương cùng ngủ chung một phòng. Khoảng gần nửa đêm, Khả Khả bắt đầu mắc tè, mắt nhắm mắt mở đi vào nhà vệ sinh nhưng lại mở nhầm cửa ra vào. Cậu bé sờ mãi không thấy bồn cầu đâu, biết mình đi nhầm đường nên quay vào phòng đi đúng chỗ cần đi. Chẳng may sự nhầm lẫn đó lại là nhầm lại “tai hại”...

Thường là Khả Khả sẽ ngủ cùng bác mình, nhưng do hôm nay bác đi làm về muộn quá nên cậu bé ngủ với cô xinh đẹp.

Khả Minh do có một đối tác làm ăn hẹn đột xuất nên phải đi, đến nơi còn bị chúc rượu cho say mềm, phải nhờ thư kí Kiên đến đón về. Cậu say đến nỗi bước đi loạng choạng, mọi sự vật trước mắt đột nhiên nhân lên mấy cái, lại trông thấy một hình bóng nhỏ bé đứng trước cửa, ý thức được đó là Vương Khả nên cậu cứ ngỡ đó là phòng mình nên bước vào. Cậu cởi quần áo một cách rất tự nhiên, rồi leo lên giường ngủ. Anna do hôm nay chơi cùng Khả quá mệt nên ngủ say không hề hay biết gì...

Tuy say nhưng cậu vẫn ý thức được, cơ thể cháu trai mình hôm nay mềm mềm, còn có mùi hương rất dễ chịu, tóc cũng dài hơn... Nhưng mà kìa, cứ ngủ đã, chắc thằng bé này lại xị nước hoa lung tung rồi.

Tiểu ma vương của chúng ta “giải quyết nỗi buồn” xong đi vào phòng ngủ, trông thấy bác đã chiếm mất chỗ của mình, theo thói quen chạy luôn sang phòng ông bà ngoại ngủ. (Do ở nhà khi Hoàng tranh Quỳnh với bé thì bé sẽ phải trở về phòng của mình).

“AAAAAAAAAAAAA....”

Mới sáng ngày ra cả nhà đã bị đánh thức bởi tiếng hét của một người phụ nữ.

“CÁI ĐỒ XẤU XA CHẾT TIỆT NÀY, SAO ANH LẠI CÓ THỂ LÀM NHƯ THẾ HẢ?”

“TÔI ĐÂU CÓ LÀM GÌ CÔ ĐÂU. HÔM QUA SAY QUÁ NÊN CHẮC VỀ NHẦM PHÒNG THÔI MÀ!”

“ANH ĐỪNG CÓ NGUY BIỆN! TÔI ĐÁNH CHẾT ANH!!!”

Chính xác thì những tiếng này phát ra từ căn phòng nào, chắc ai cũng biết.

Khả Khả chạy vào trong phòng, đẩy Anna – khi đó đang quỳ nên dễ mất thăng bằng xuống giường, chẳng may nằm đè lên người Minh.

“Hai người hãy yên lặng để cho cháu ngủ đi!” Sau đó cậu bé mắt nhắm mắt mở quay trở về phòng.

Khả Minh và Anna khi đó mắt cùng trợn trừng lên. Qua lớp áo ngủ mỏng manh, cậu cảm nhận được “cái gì đó” mềm mềm đang nằm đè lên ngực cậu. Nếu cứ thế này, chắc từ không thành có “chuyện gì đó” xảy ra mất.

Cậu vội đẩy cô ra:

“Xin lỗi, hôm qua tôi uống hơi say nên vào nhầm phòng, tôi chẳng làm gì cô hết. Cô check lại xem!” Nói đến câu cuối cùng, cậu còn hơi nhếch môi, cười rất xảo quyệt.

“Anh...!”

Ngày thứ hai...

Vương Khả đột nhiên tò mò muốn biết nơi Anna và Minh từng đến khi còn là học sinh trung học. Hai người được thể ôn lại chuyện cũ. Khi nhắc đến những kỷ niệm với Quỳnh, Minh thần nhiên đến lạ. Cậu dường như đã không còn cảm thấy đau nữa. Kỷ niệm chỉ có ý nghĩa khi người ta chưa muốn từ bỏ. Có lẽ, cậu đã buông từ lâu, nhưng trong lòng luôn cố chấp rằng mình vẫn yêu cô ấy. Hoặc cậu chưa từng thật sự yêu Quỳnh?

Ngày thứ ba...

Dường như đã hiểu nhau hơn, khi cho bé Khả tới khu vui chơi, hai người không còn chỉ chèo nữa. Có chăng chỉ là những câu đùa khiến cả hai cùng cảm thấy vui vẻ. Minh chợt nhận ra, Anna có nụ cười thật đẹp...

Tấm ảnh “selfie” chụp chung đầu tiên của cả hai được đăng lên mạng xã hội. Có khá nhiều comment, nhưng do hai người không có nhiều thời gian rảnh nên rất ít khi để ý đến chuyện trên mạng.

Ngày thứ tư...

Báo chí đưa tin rầm rộ về bức ảnh đó. Nhiều người đã cho rằng Chủ tịch hai tập đoàn lớn : GP và Abuva đang yêu nhau. Các cổ đông lớn của hai tập đoàn cũng tích cực ủng hộ mối nhân duyên này. Không cần biết hai người đó có yêu nhau thật hay không, nhưng mang lại lợi nhuận cho tập đoàn là được.

Ngày thứ năm...

Cả hai đi họp lớp. Quỳnh, Hoàng, Thư, Quân, thậm chí là cả tiểu bảo bối Vương Khả cũng nhìn hai người bằng con mắt xảo quyệt, nhưng lại không hề nói gì.

Ngày thứ sáu...

Tiểu bảo bối Vương Khả được đón về vì được ba mẹ cho rằng đã lập đại công lớn. Quỳnh và Hoàng cùng đưa bảo bối nhà mình đi du lịch. Minh và Anna vẫn tiếp tục gặp nhau ngày một thường xuyên, thật lạ!

Một năm sau...

Bạn bè đều nhận được thiệp mời của hai người họ. Happy ending cho cặp đôi cuối cùng!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-cua-anh-bay-gio-va-mai-mai>